

Σ Η Μ Ε Ι Ω Μ Α

Για την Συνεταιριστική Νομοθεσία Κρατών Μελών
και το Νομοσχέδιο περί συνεταιρισμών

— * —

Σχόλια πάνω στο:

A. Δημοσίευμα Καθημερινής.

I. Σημείο 1. Αναγκαστική προσωπική εργασία (Άρθρο 11).

Κατ'αρχήν δεν πρόκειται για αναγκαστική προσωπική εργασία. Η υποχρεωτική προσωπική εργασία όπως υπάρχει στη Γαλλική νομοθεσία είναι πολύ αυστηρότερη από το νέο καθεστώς που θεσπίζει το νομοσχέδιο. (βλέπε υποσημείωση σελ. 2 στο κείμενο: Σημείωμα για την κοινοτική νομοθεσία και το νομο - σχέδιο περί συνεταιρισμών όπου και σχετική τεκμηρίωση).

Συμπερασματικά προς τα επιθυμητά ετών έχει υποσημείωση:

1. Η προσχώρηση των αγροτών στο συνεταιρισμό είναι ελεύθερη όπως συμβαίνει και με την προσχώρηση σε κάθε ένωση προσώπων. Η προσχώρηση συνεπάγεται για τον προσχωρούντα πάντα την αποδοχή ενός συνόλου δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, που γνωρίζοντάς τα εκ των προτέρων τον οδηγούν στην τελική απόφαση να γίνει ή να μη γίνει μέλος του νομικού προσώπου ή της ένωσης προσώπων στην οποία προσχωρεί. Ο αγρότης παραμένει και με το πνεύμα του νομοσχεδίου ελεύθερος να εκτιμήσει αν τελικά το σύνολο των υποχρεώσεων σε σύγκριση με το σύνολο των ωφελημάτων που θα απορρέουν από την συμμετοχή του στον συνεταιρισμό τον συμφέρει ή όχι και αντίστοιχα θα δράσει.
2. Οι όροι για την παροχή προσωπικής εργασίας δεν επιβάλλονται από τον νομοθέτη. Αντίθετα οι ίδιοι αγρότες είναι εκείνοι που θα τους απαφασίζουν (άρθρο 18 παρ. 1).
3. Η παροχή προσωπικής εργασίας θα αμοιβεται αποτελώντας έτσι μία πρόσθετη ουσιαστική συμβολή στο εισόδημα του αγρότη.

4. Παρ' όλες αυτές τις εγγυήσεις ο αγρότης έχει πάντα δικαίωμα να αρνηθεί προσβάλλοντας στη Γενική Συνέλευση την απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου για παροχή προσωπικής εργασίας. Η ενέργεια αυτή αναστέλλει την εκτέλεση της εργασίας. Και στην εκεί συζήτηση της προσβαλλόμενης απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου θα εκτεθούν μέσα σ' ένα δημοκρατικό διάλογο τα επιχειρήματα όλων των πλευρών για την ορθότητα ή μη της απόφασης για την ανάγκη τροποποίησης ή απόρριψης της. Και ως βάση συζήτησης δεν θάναι μόνο οι όροι παροχής προσωπικής εργασίας που ούτως ή άλλως απο τους ίδιους τους αγρότες θεσπίζονται αλλά και τα συγκεκριμένα προβλήματα προσωπικά ή οικονομικά του ενδιαφερόμενου αγρότη.

Όλα αυτά τα στοιχεία εξυπηρετούν ένα πλέγμα ~~παραχρησά~~ στόχων:

Να δώσουν στους ίδιους τους αγρότες το θεσμικό πλαίσιο για ουσιαστικότερη συμμετοχή τους στη ζωή και ανάπτυξη του συνεταιρισμού,

- α) για πραγματική αυτοδιαχείριση των προβλημάτων τους
- β) για αυτοδύναμη επιδίωξη της συλλογικής και ατομικής οικονομικής τους ανάπτυξης
- γ) μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες τόσο κατά την θέσπιση των κανόνων που θα διέπουν την ζωή κάθε συνεταιρισμού όσο και κατά την καθημερινή εφαρμογή τους.

Το Νομοσχέδιο δίνει εξουσία στους αγρότες κι' αυτό είναι που μάχεται η Ν. Δημοκρατία.

II. Σημείο 2. Υποχρέωση παράδοσης προϊόντων στον συνεταιρισμό.

Αυτή εντάσσεται στην γενικότερη προβληματική της υποχρέωσης των συνεταιριστών να χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες του συνεταιρισμού ~~μαί έτσι εξετάζου~~ ~~στη συνέχεια:~~

Στην Γερμανία: Ο νομοθέτης δεν προβλέπει ρητά μία τέτοια υποχρέωση αλλά η νομολογία την δέχεται ως σιωπηρή υποχρέωση, που απορρέει από την "αρχή της αποκλειστικότητας" για αμοιβαία προώθηση των στόχων του συνεταιρισμού και η οποία μπορεί να περιορισθεί μόνο αν το ίδιο το καταστατικό προβλέπει ρητά απαλλαγή από μία τέτοια υποχρέωση. Συνεπώς στη Γερμανία η υποχρέωση χρησιμοποίησης των υπηρεσιών του συνεταιρισμού π.χ. η υποχρέωση

παράδοσης προϊόντων για εμπορία ή και μεταποίηση όταν πρόκειται για τέτοιο συνεταιρισμό, θεωρείται δεδομένη εκτός αν το καταστατικό ορίζει διαφορετικά. (Stand: 1966)

Στη Δανία: Στην πρακτική ακολουθούνται καταστατικά τυποποιημένα (Status-types) που έχουν καθιερωθεί και καταξιωθεί ως τα πλέον λειτουργικά και αποτελεσματικά. Αυτά προβλέπουν υποχρέωση των μελών για χρησιμοποίηση υπηρεσιών του συνεταιρισμού. * ~~αυτά τα καταστατικά είναι υποχρεωτικά για όλους τους συνεταιρισμούς που λειτουργούν στην Δανία.~~

156. En France, le principe de l'exclusivisme, qui peut jouer à l'entrée (cas de coopératives de production, de transformation devant s'approvisionner auprès de leurs seuls associés coopérateurs), ou à la sortie (cas de coopératives d'approvisionnement en engrais ou matériels divers pouvant s'approvisionner où elles veulent, mais ne revendant qu'à leurs associés coopérateurs) et qui affecte la coopérative dans l'exercice de son activité, a pour contrepartie l'exclusivisme total ou partiel imposé statutairement aux sociétaires par l'article 7 des statuts-types fixant les obligations d'apports d'activité professionnelle desdits sociétaires.

Aux termes des articles 1-III de l'ordonnance de 1967 modifiée par la loi de 1972 et 8 du décret de 1959, l'associé coopérateur a l'obligation d'utiliser les services de la coopérative.

Selon le premier article :

- les statuts de chaque coopérative ou union doivent prévoir :

- . l'obligation pour chaque associé d'utiliser les services de la coopérative pour une durée déterminée.

Selon le second article :

- "l'adhésion à la coopérative entraîne pour l'associé coopérateur :

- . l'engagement d'utiliser les services de la coo-

* Τα τυποποιημένα αυτά καταστατικά διαμορφώθηκαν από Αγροτική Συνομοσπονδία και άσισεζοϋν & μαζί με την πρακτική και τη Νομολογία την Διεύθυνση της Σιτοκαλλιέργειας της Δανίας, συνεπώς δεδομένα δεδομένα με αναγκαστική χρήση.

pérative..." (1).

L'article 8 du décret de 1959 détermine l'étendue de l'engagement d'activité, qui peut être soit la totalité, soit une partie des opérations pouvant être effectuées par l'associé coopérateur. Ce sont les statuts qui prévoient concomitamment l'étendue de l'engagement d'apport.

Néanmoins, dans ce cas, un associé ne pourra souscrire simultanément aux deux engagements. Ce sont également les statuts qui déterminent la nature, le volume et la durée de l'engagement (2).

L'article 7, alinéa 6 des statuts-types précise que "sauf cas de force majeure, dûment établie, en cas d'inexécution totale ou partielle par un associé coopérateur des engagements souscrits par lui, le conseil d'administration pourra appliquer une ou plusieurs des sanctions prévues..." (3). par exemple :

- une somme compensatrice du préjudice subi;
- une pénalité égale à 10 % (ou à un pourcentage variable vu l'importance des manquements) de la valeur des quantités non livrées;
- dans l'exclusion de la société sans préjudice du paiement des sommes compensatrices du dommage subi et de toutes pénalités s'y ajoutant.

La note n° 33 conseille en outre :

(1) DOCUMENTATION JURIDIQUE DES COOPERATIVES AGRICOLES ET DES SICA : op. cit., p. 60.

(2) Ibidem, p. 61-64.

(3) Ibidem, p. 64.

- qu'en cas de récidive au cours de la période d'engagement, la pénalité visée en 2) peut être doublée, sans préjudice de l'exclusion (1).

Il y a une exception à l'application de la clause pénale : c'est le cas où la société coopérative elle-même n'aurait pas exécuté son obligation, qui aurait pour effet, non pas l'anéantissement du contrat, mais l'ajournement des obligations de l'associé coopérateur (2).

La loi du 27-6-1972 permet de déroger à l'exclusivisme. L'article 6 stipule que : "lorsque les statuts le prévoient, des tiers non-coopérateurs peuvent être admis à bénéficier des services d'une société coopérative agricole ou d'une union, dans la limite de 20 % du chiffre d'affaires annuel" (3).

Un autre article de cette loi décrit les modalités de cette dérogation.

Στο Βέλγιο: Ο νομοθέτης παραπέμπει στο καταστατικό. Σε περίπτωση που το καταστατικό σιωπά, δεν υπάρχει τέτοια υποχρέωση.

Στην Ιρλανδία: Υφίσταται υποχρέωση πλήρους χρησιμοποίησης των υπηρεσιών του συνεταιρισμού (Αδιευκρίνιστο αν είναι νομοθετικής ή εθιμικής προέλευσης).

Στην Ιταλία: Δεν υπάρχει νομοθετημένη υποχρέωση. Τα ακολουθούμενα ωστόσο (όπως και στη Δανία) τυποποιημένα καταστατικά προβλέπουν ανάλογη υποχρέωση επαπειλώντας μάλιστα και σχετικές ποινές.

Στο Λουξεμβούργο: Η ανάπτυξη των συνεταιρισμών σε επίπεδο εμπορίας ή μεταποίησης βρίσκεται ακόμη σε τόσο χαμηλό επίπεδο που δεν έχει τεθεί καν θέμα υποχρέωσης ή μη χρησιμοποίησης των υπηρεσιών του.

Στις Κάτω Χώρες: Η νομοθεσία δεν προβλέπει σχετική ρύθμιση. Στην πράξη όλα τα καταστατικά προβλέπουν πάντοτε διατάξεις υποχρεωτικής παράδοσης προϊόντων, που ωστόσο διαφοροποιούνται από συνεταιρισμό σε συνεταιρισμό όσον αφορά τον ποσοστιαίο όγκο ή τις ποσότητες των παραδοτέων προϊόντων.

Στην Αγγλία: "The Agricultural and Forestry Associations Act 1962" ορίζει τούς στόχους τῶν συνεταιρισμῶν μεταξύ τῶν ὁποίων: α) ἐφοδιασμὸς τῶν μελῶν του μὲν τὰ ἀναγκαῖα μετὰ τὴν ἀνάγκη β) καὶ ἀναμείμιμα ἀλλὰ καὶ τὴν παραγωγή β) ἐμπορία τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων τῶν μελῶν τους.*.

~~1960~~. Au Royaume-Uni, les coopératives agricoles prévoyaient dans les statuts des engagements d'apport total. La chambre des Lords a déclaré que cette obligation était illégale. L'Agricultural and Forestry Association Act 1962 a dérogé à cette règle.

Afin de pouvoir bénéficier d'une aide du "Central Council", les membres d'une société coopérative doivent s'engager vis-à-vis d'elle pour une durée de trois ans qui

(1) GIDE-LOYRETTE-NOUEL : op. cit., p. 404.

* Δὲν ἔγινε ἀκόμη δυνατὸ νὰ βρῶ τὸν νόμο τοῦ 1962.

peut aller jusqu'à cinq ans dans certains cas.

Par ailleurs, le "Central Council" vérifie si les règlements de la société coopérative imposent une certaine discipline et prévoient l'exclusion d'un membre qui ne respecterait pas ses engagements.

Il est possible de lier l'obligation d'activité économique (telle par exemple la livraison de la production agricole) à la souscription de capital, en tenant compte du fait qu'un membre d'une société coopérative ne peut pas détenir des parts sociales, dont la valeur excéderait £ 5 000. (1).

Όλες οι παραπάνω ρυθμίσεις ή οι μακροχρόνιες εθιμικά διαμορφωμένες πρακτικές που θεσπίζουν υποχρεωτική χρησιμοποίηση των υπηρεσιών στις οποίες δραστηριοποιούνται οι συνεταιρισμοί δείχνουν αυτό που εύλογα περιμένει κανείς στη λογική του συνεταιρισμού. Ότι δεν είναι σωστό να εγκαθιδρύεις ένα θεσμό χωρίς να του εξασφαλίζεις τους όρους επιβίωσής του. Και ένας από τους λόγους που μέχρι σήμερα το συνεταιριστικό κίνημα δεν μπορούσε να προχωρήσει ήταν γιατί ποτέ μέχρι σήμερα δεν εξασφαλίστηκαν για τους συνεταιρισμούς οι προϋποθέσεις επιβίωσης και ανάπτυξής τους. Υπήρχαν πάντοτε οι μεσάζοντες χάριν των οποίων οι προηγούμενες κυβερνήσεις δεν θέσπιζαν εκείνες τις διατάξεις που θα επέτρεπαν την αυτοδύναμη ανάπτυξη των συνεταιρισμών. Και η σημερινή αντίδραση στη διάταξη αυτή γίνεται ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο, διότι, αυτή θίγει ουσιαστικά τα συμφέροντα των μεσαζόντων.

Η διασύνδεση της διάταξης αυτής με το σκεπτικό ότι απειλείται σε όσους δεν παραχωρούν κατά χρήση περιουσιανά τους στοιχεία είναι αυθαίρετη και δημαγωγική.

- III. Σημείο 3. Βλέπε σημείωμα Μπασαγιάνη για συγκριτική εξέταση δικαιώματος εκλέγειν και εκλέγεσθαι, όπου διαφοροποιείται ο πολίτης εκλογεύς λόγω ηλικίας από τον έχοντα δικαίωμα εκλέγεσθαι πολίτη.

(1) ISSERT, J. : The Legal Status ... loc. cit., p. 108.

IV. Σημείο 4. Έλεγχος πορείας καλλιιεργειών και ποιότητας προϊόντων.

Μέχρι στιγμής ανέφικτη η διαπίστωση νομοθετικών ρυθμίσεων για τέτοιους ελέγχους από τους συνεταιρισμούς στις νομοθεσίες Κρατών Μελών*. Εύλογο να μην υπάρχουν, διότι τα προβλήματα ανταγωνισμού και διάθεσης των αγροτικών προϊόντων τόσο σε ενδοκοινοτικό πλαίσιο όσο και στα πλαίσια της GATT λόγω ποιοτικών χαρακτηριστικών, πλεονασματικής παραγωγής ή άλλων διαρθρωτικών προβλημάτων ανά προϊόν δημιουργήθηκαν και οξύνθηκαν την τελευταία 20ετία, όταν πιά η διαμορφούμενη ΚΑΠ είχε την κύρια ευθύνη και τα κοινοτικά όργανα την κύρια ή και αποκλειστική αρμοδιότητα αντιμετώπισής τους. Θεσπίζοντας - στο μέτρο που έγινε - κανόνες ποιότητας ή κανόνες όγκου παραγωγής, ανέθετε στα Κράτη μέλη δηλ. στις αρχές τους την παρακολούθηση και την τήρηση των κανόνων αυτών.

Πολλά Κράτη μέλη μάλιστα θεωρώντας μεσομακροπρόθεσμα αναγκαία την επιβολή τέτοιων Κανόνων προτιμούσαν να είναι η Κοινότητα στο σύνολό της υπεύθυνη για τη θέσπιση κάποιων κανόνων βραχυπρόθεσμα δυσάρεστων για να μην φέρουν τα ίδια στο εσωτερικό τους άμεσα το πολιτικό κόστος λήψης τέτοιων μέτρων περιοριζόμενα στην εποπτεία τήρησης των κοινοτικών κανόνων όπου οι κοινοτικοί κανονισμοί το προβλέπουν.

Το άρθρο 12 παρ. 1 εδ. ε που ορίζει ότι κανόνες παραγωγής και ποιότητας καθώς και κοινοί κανόνες πώλησης θεσπίζονται από το διοικητικό Συμβούλιο ή τη Γενική Συνέλευση θα πρέπει - αν θέλουμε να ακολουθήσουμε την Κοινοτική Νομοθεσία - να νοείται με σχετικά περιορισμένη έκταση εφαρμογής αφού οι διατάξεις των ΚΟΑ και του δικαίου περί ανταγωνισμού έχουν οριοθετήσει σε μεγάλη έκταση αντίστοιχες ρυθμίσεις.

Οπωσδήποτε πάντως η διάταξη έχει ουσιαστική σημασία και περιθώριο εφαρμογής για διαρθρωτικές αλλαγές και προσαρμογές καθώς και νέους προσανατολισμούς σύμφωνα με τις ανάγκες της αγοράς. Κατά την εφαρμογή της πάντως - και στη συζήτηση ίσως στη Βουλή - μπορεί να τεθεί θέμα οριοθέτησης ή σύγκρουσης Κοινοτικών κανόνων με συνεταιριστικούς κανόνες

* Αντίθετα: κύριο γνώρισμα κοινοτικής νομοθεσίας (βλέπε
Σημείωμα: "Κοινοτική Νομοθεσία και Νομοσχέδιο Συνεταιρισμών" στο αντίστοιχο σημείο 4.)

παραγωγής ποιότητας και πωλήσεων. Σ' αυτή την περίπτωση το επιχείρημα θα μπορούσε να είναι ότι οι κανόνες αυτοί δεν μπορεί παρά να έχουν συμπληρωματική ισχύ προς τους κοινοτικούς κανόνες ότι θα προωθούν την ανάπτυξη, την εξέλιξη και τους προσανατολισμούς της γεωργίας σε αωστές κατευθύνσεις εκεί όπου η κοινοτική νομοθεσία αποβαίνει ή αποδεικνύεται ανεπαρκής να πετύχει τους στόχους που εξαγγέλει για τη βελτίωση του εισοδήματος και της ποιότητας ζωής του αγρότη καθώς και για τη σμίκρυνση του χάσματος που τον χωρίζει από τις άλλες οικονομικές δραστηριότητες.

Το άρθρο 12 παρ. 1 εδ. γ. (στο οποίο ασκείται η κριτική του σημείου 4) αφορά κατ' αρχή έλεγχο τήρησης των κανόνων των θεσπιζόμενων από τους συνεταιρισμούς. Και ο δικαιολογητικός λόγος ύπαρξης τέτοιων κανόνων όπως απορρέει από τα παραπάνω κάνει εύλογη και την συνακόλουθη ρύθμιση, αυτοί που θεσπίζουν τέτοιους κανόνες να έχουν το δικαίωμα και την υποχρέωση να παρακολουθούν την τήρησή τους.

Εξεταστέα πολιτικά η ακόλουθη ερμηνεία, που είναι νομικά δυνατή με την διατύπωση του άρθρου 12 παρ. 1 εδ. γ:

Ο συνεταιρισμός ελέγχει όχι μόνο τους θεσπιζόμενους από τον ίδιο κανόνες παραγωγής ποιότητας κλπ. αλλά και τους ισχύοντες νομοθετικά είτε από την πολιτεία είτε από την ΕΟΚ κανόνες. Ειδικά για τους Κοινοτικούς κανόνες θα μπορούσε να ισχύσει αυτό σε όσες περιπτώσεις οι κοινοτικοί κανονισμοί προβλέπουν: "Τα Κράτη Μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για την τήρηση"

Σ' αυτή την περίπτωση θα μπορούσε να προβληθεί στον πολιτικό διάλογο το επιχείρημα ότι η Κυβέρνηση έχοντας την διακριτική ευχέρεια να επιλέξει τον τρόπο τήρησης των κανόνων αυτών εκχωρεί αυτό το τμήμα της εξουσίας της στους ίδιους τους αγρότες.

Η συνάρτηση αυτών των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συνεταιρισμών για την παρακολούθηση των κανόνων παραγωγής και ποιότητας για τους λόγους που εκτέθηκαν παραπάνω με δήθεν αστυνόμευση και εκβιασμό αποτελεί καθαρή δημαγωγία.

- V. Σημείο 5. Επειδή - πλήν της γαλλικής - όλες οι άλλες νομοθεσίες αφήνουν στην καταστατική βούληση των συνεταίρων την ρύθμιση για παροχή προσωπικής εργασίας και αμοιβή αυτής, είναι αδύνατο πρακτικά στα διαθέσιμα χρονικά πλαίσια να ερευνηθεί ποιές συλλογικές συμβάσεις υπάρχουν στα Κράτη - Μέλη, τι κριτήρια ακολουθούνται και αν συμμετέχουν εάν αγροτικοί σύνδεσμοι σ' αυτές ή αν οι συνεταιρισμοί οι ίδιοι ορίζουν το ύψος της αμοιβής.

Κατ' ουσίαν επιχειρηματολογία: Βλέπε σημείο 5 σε Σημείωμα "Κοινοτική νομοθεσία και νομοσχέδιο συνεταιρισμών".

- VI. Σημείο 6: Βλ. σημείωμα Μπασαγιάννη.

- B. Κείμενο με τίτλο "Υποδείξεις για τροποποιήσεις στο σχέδιο Νόμου: αγροτικές συνεταιριστικές οργανώσεις".

Όσον αφορά το σημείο 2: Ελάχιστος αριθμός 50 άτομα. Οι εθνικές νομοθεσίες των Κρατών Μελών προβλέπουν μικρό ελάχιστο αριθμό ιδρυτικών μελών Γερμανία 7, Βέλγιο και Ιρλανδία 2, Γαλλία 3, Αγγλία 7, Ιταλία 9 (Νομολογία), Λουξεμβούργο 5. Δανική και Ολλανδική Νομοθεσία δεν ορίζουν ελάχιστο αριθμό. Επιχειρήματα για την ανάγκη υψηλού αριθμού μελών που θα συντελεί στην αναγκαία ευρωστία του συνεταιρισμού θα μπορούσαν να αντληθούν από τα σημεία 1-8 στη σελίδα 313 στο βιβλίο της MAROUTIAN*, όπου γίνεται γενικότερη αναφορά στην ανάγκη concentration au sein des coopératives: Για μας μπαίνει και πρόβλημα ανθρώπινου δυναμικού και συγκέντρωσής του και όχι μόνο κεφαλαιουχικών αγαθών ή οικονομικής επιφάνειας των συνεταιρισμών. Και το ανθρώπινο δυναμικό πρέπει να είναι τέτοιο ώστε να μπορεί να αντλεί ο συνεταιρισμός από τους ίδιους του τους ανθρώπους τα στελέχη που θα τον προωθούν. Ο μέχρι σήμερα απαράδεκτα χαμηλός ελάχιστος αριθμός ήταν μία από τις αιτίες εγγενούς αδυναμίας ανάπτυξής του. Ιδιαίτερα τώρα που οι συνεταιρισμοί πρόκειται να αναλάβουν κι άλλες δραστηριότητες, οι δυνατότητες επιλογών προσωπικού από τα ίδια τους τα μέλη θα πρέπει και θεσμικά να εξασφαλισθούν επαρκείς.

N.Θεμ.

~~Συμπέρασμα~~ Συμπέρασμα I.

Mais aussi bien dans les entreprises agricoles que dans les coopératives agricoles, le nombre des institutions - qui exprime le degré de concentration - diminue, tandis que les grandeurs de référence comme les surfaces, les volumes de production, les valeurs de production ainsi que le chiffre d'affaires et le nombre des membres, etc. restent constants ou même augmentent. Pour cette tendance à la concentration au sein des coopératives agricoles, on peut citer les causes suivantes :

1) La position relativement privilégiée qu'occupent leurs partenaires sur le marché obligent les coopératives à avoir vis-à-vis d'eux des réactions d'ajustement appropriées.

2) Le Marché Commun étant un marché concurrentiel, les coopératives agricoles doivent faire de leur mieux pour faire face à cette concurrence intense.

3) Le marché d'acheteurs étant un marché dynamique, les changements dans la structure de la consommation et dans les goûts du consommateur final nécessitent un changement dans la structure de l'offre.

4) Une rationalisation ne peut se faire dans une entreprise que quand une "taille optimale" de l'entreprise est atteinte. Donc, pour produire rationnellement et offrir à des prix compétitifs les coopératives doivent avoir recours à la concentration, justement pour atteindre cette "taille optimale".

5) Pour étendre leurs fonctions dans la production agricole ou entreprendre de nouvelles fonctions à des échelles économiques différentes, les coopératives agricoles forment de plus grandes unités de production.

6) De grandes unités dans le domaine de la commercialisation sont nécessaires pour faire face aux exigences de la demande aussi bien quantitativement que qualitativement.

7) Ainsi que dans le domaine de l'approvisionnement pour faire face à l'offre massive des fournisseurs d'équipement agricole.

8) Les revenus relativement bas dans l'agriculture sont l'une des causes les plus importantes à la concentration. Car, ils sont en étroite relation avec les problèmes des prix et des quantités : seulement les entreprises qui ont atteint une "certaine taille" peuvent offrir des quantités intéressantes à des prix intéressants. Donc, pratiquement des entreprises qui ont une certaine rentabilité et une productivité certaine.

Comme nous pouvons le constater, la concentration dans le domaine de la production agricole peut être considéré comme la cause essentielle du processus de la concentration au sein des coopératives agricoles. Elle provoque souvent des changements de structure irrévocables au sein des coopératives agricoles. Cela suscite infailliblement des exigences nouvelles qui se heurtent aux conceptions traditionnelles et des problèmes nouveaux qui demandent des solutions ad hoc.

Le problème de la taille - qui en est un - touche les milieux coopératifs depuis plusieurs années déjà. Mais le problème spécifique aux coopératives se rapporte à leur "double nature".

- Une fois en tant qu'entreprises et groupes d'entreprises;

- Une fois en tant qu'organisation corporative, c'est-à-dire une association de personnes exerçant la même activité économique. Les changements de structure, par suite à la concentration se présentent de plusieurs manières :

- Dans le cas des coopératives régionales par exemple qui ont étendu leur champ d'activités sur plusieurs villages ou en achetant des entreprises concurrentes du négoce privé ou en fusionnant avec d'autres coopératives régionales.

A. Δημοσίευμα Καθημερινής

Σημείο 1. Άρθρο 11. Υποχρεωτική προσωπική εργασία δεν προβλέπεται στην κοινοτική νομοθεσία (βλέπε όμως Γαλλ. συνετ. νομοθεσία Άρθρο 1 παρ. 2 εδάφ. β του Νόμου 62-917 της 8.8.1962 *

* ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

β). Γαλλική Νομοθεσία

Στις ομάδες κοινής εκμετάλλευσης στην Γαλλία ο νόμος 62-917 της 8ης Αυγ. 1962 προβλέπει στο άρθρο 1 παρ. 2 εδ. β "LES ASSOCIÉS DOIVENT PARTICIPER EFFECTIVEMENT AU TRAVAIL EN COMMUN..." Στις περιπτώσεις που μπορούν να προβλεφθούν εξαιρέσεις ο νόμος δίνει τη δυνατότητα περιορισμού των δικαιωμάτων των μελών που εξαιρούνται από την υποχρέωση προσωπικής εργασίας (βλέπε και άρθρο 20 DECRET 64-1193 της 3.12.64 εφαρμοστικού του ν. 62-917) Στο Κυβερνητικό σχέδιο νόμου: Η γενική συνέλευση τακτική ή έκτακτη μπορεί να κάνει δεκτή προσφυγή μέλους κατά της απόφασης για παροχή προσωπικής εργασίας, χωρίς αυτό να συνεπάγεται οιοδήποτε περιορισμό των δικαιωμάτων του μέλους ή έστω να δίνει δικαίωμα στο Διοικ. Συμβ. να περιορίσει τα δικαιώματα του μέλους, όπως συμβαίνει στη Γαλλική νομοθεσία. Συνεπώς το Ελληνικό σχέδιο νόμου περιορίζοντας το δικαίωμα εκλέγεσθαι μόνο ως προς τα ειδικά μέλη είναι λιγώτερο αυστηρό από τη γαλλική ρύθμιση. Είναι ωστόσο αναγκαίο να γίνει αυτή η διάκριση μεταξύ τακτικών και ειδικών μελών, αφού τα πρώτα έχουν ουσιαστικώτερου και ζωτικότερους δεσμούς με τους στόχους και τη λειτουργία του συνεταιρισμού. Για την κυβέρνηση αποτελεί πολιτική επιλογή η προώθηση της δράσης του συνεταιρισμού να γίνεται από Διοικητικά Συμβούλια στελεχωμένα από αγρότες που ασχολούνται αυτοπροσώπως και επαγγελματικά με την αγροτική παραγωγή.

Σ η μ ε ί ω μ α

Γιά την κοινοτική νομοθεσία και το νομοσχέδιο περί συνεταιρισμών

Στις νομοθεσίες χωρών μελών ΕΟΚ ισχύει ήδη σε μεγάλη έκταση σειρά ρυθμίσεων που απορρέει από την Κοινοτική νομοθετική πηγή: Πρόκειται για τις ρυθμίσεις που αφορούν τον θεσμό των οργανώσεων παραγωγών και ομάδων παραγωγών, που χωρίς να εναρμονίζουν ή ενοποιούν την συνεταιριστική νομοθεσία των κρατών μελών δημιουργούν και προωθούν παράλληλες μορφές ενώσεων προσώπων (παραγωγών) για την επιδίωξη στόχων που μέχρι πρό τινος προσιδίαζαν μόνο στους συνεταιρισμούς. Είναι συνεπώς αναγκαίο να συνεξετασθεί με ποιά κριτήρια και τι επιλογές ο Κοινοτικός νομοθέτης εισάγει στις νομοθεσίες των κρατών-μελών τον θεσμό των οργανώσεων και ομάδων παραγωγών για να συναχθούν συμπεράσματα ως προς τα καταγγελλόμενα κατά του νομοσχεδίου περί συνεταιρισμών.

Η σχετική κοινοτική νομοθεσία:

1. Καν. Ε.Ο.Κ. 1035/72, Κ.Ο.Α. φρούτων και λαχανικών, όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον Καν. 3284/83 της 14.11.83 (για την αναθεώρηση του μεσογειακού κεκτημένου) ιδίως άρθρα 2-11
2. Καν. Ε.Ο.Κ. 1360/78 περί ομάδων παραγωγών και ενώσεων αυτών
3. Καν. Ε.Ο.Κ. 100/76, Κ.Ο.Α. αλιείας και ο σήμερα ισχύων 3796/81 αντίστοιχός του.
4. Καν. Ε.Ο.Κ. 389/82 περί ομάδων παραγωγών στο βαμβάκι
5. Καν. Ε.Ο.Κ. 136/66 Κ.Ο.Α. ελαιολάδου και ειδικότερα Καν. 2958/82.
6. Καν. Ε.Ο.Κ. 1696/71 Κ.Ο.Α. λυκίσκου
7. Καν. Ε.Ο.Κ. 707/76, ομάδες παραγωγών μεταξοσκωλήκων

Σημεία 3,5 και 6 άνευ αντικειμένου στην κοινοτική νομοθεσία περί ομάδων και οργανώσεων παραγωγών. Ωστόσο όσον αφορά

- Το σημείο 5, άρθρο 18 παρ. 2: Η ρύθμιση θεσπίζει το ελάχιστο ημερομίσθιο για την παροχή προσωπικής εργασίας που θα μπορεί να καθορίσει η τακτική γενική συνέλευση και η οποία δεν εμποδίζεται να το ορίσει πολύ υψηλότερο. Ορίζεται δε το ελάχιστο ίσο προς εκείνο του ανειδίκευτου εργάτη, διότι είναι προφανές ότι θα απαιτηθεί και προσφορά υπηρεσιών ανειδίκευτου εργαζόμενου ενώ συγχρόνως και η πλέον ανειδίκευτη παροχή υπηρεσίας στον συνεταιρισμό δεν θα πρέπει να αμοίβεται χαμηλότερα από εκείνης του ανειδίκευτου εργάτη. Η αμοιβή του αυτή θα έρχεται να προστεθεί στο εισόδημα που θα έχει ο ίδιος αγρότης ως παραγωγός. Ακατανόητο πώς μετατρέπεται δήθεν σε κολλήγο όταν αφ' ενός αυξάνει έτσι το εισόδημα του, διευρύνει αφ' ετέρου τις δραστηριότητές του και σε άλλους πλὴν της παραγωγής τομείς μετέχοντας στις πολλαπλές λειτουργίες του συνεταιρισμού.

B. Κείμενο με τίτλο: Υποδείξεις για τροποποιήσεις.....

Όσον αφορά το 4^ο σημείο : Προσφορά προσωπικής εργασίας και παράδοση παραγωγής στο συνεταιρισμό.

Νομοθεσία: Η Γαλλική νομοθεσία έχει αντίστοιχη πρόβλεψη υποχρεωτικής προσφοράς προσωπικής εργασίας, αυστηρότερη μάλιστα από την προβλεπόμενη στο νομοσχέδιο μας διότι οι εξαιρούμενοι - απαλλασσόμενοι κατά την γαλλική νομοθεσία μπορούν να υποστούν και περιορισμό των δικαιωμάτων τους ενώ αντίθετα οι εξαιρούμενοι απαλλασσόμενοι κατά το δικό μας δεν υπόκεινται σε κανένα περιορισμό δικαιωμάτων.

Όσον αφορά την παράδοση της παραγωγής στον συνεταιρισμό για εμπορία ή μεταποίηση ή κοινοτική νομοθεσία διέπεται από αντίστοιχα σκεπτικά και ρυθμίσεις κρίνοντας τις ως μόνες λύσεις για την αντιμετώπιση των χρόνιων διαρθρωτικών προβλημάτων εμπορίας των προϊόντων και ενισχύει με κοινά μέσα ακριβώς αυτές τις ομάδες ή οργανώσεις παραγωγών (Αναλυτικότερα ανωτέρω).

Όσον αφορά το 2 σημείο: Ελάχιστος αριθμός 50 άτομα.

Το μόνο παραπλήσιο στοιχείο ελάχιστου αριθμού οργανωμένων παραγωγών, υπάρχει για τους παραγωγούς ελαιολάδου οι οποίοι προκειμένου να λάβουν την ενίσχυση στην παραγωγή πρέπει κατά τον καν. 2964/82 για την Ελλάδα να ανέρχονται πέραν των 1000 σε Κρήτη Ρόδο Μυτιλήνη Κέρκυρα Εύβοια και πέρα των 600 στις υπόλοιπες περιοχές (βλε. άρθρο 1) για κάθε οργάνωση παραγωγών ελαιών και ελαιολάδου.

SOCIÉTÉS ET GROUPEMENTS [L. 5 août 1960] 1305

créances du crédit agricole mutuel, la responsabilité de chaque sociétaire est limitée à cinq fois le montant des parts du capital social qu'il possède, y compris le montant desdites parts.

13. La valeur nominale des actions ou parts sociales créées par les sociétés d'intérêt collectif agricoles à partir de la publication du présent décret est d'au moins 25 F.

14. Les dispositions de la loi du 30 avril 1906 sur les warrants agricoles souscrits par les sociétés coopératives agricoles sont étendues aux warrants souscrits par les sociétés d'intérêt collectif agricole.

15. Les sociétés d'intérêt collectif agricole actuellement existantes devront dans le délai d'un an mettre leurs statuts en concordance avec les dispositions du présent décret. — V. Décr. n° 68-535 du 30 mai 1963, art. 3 (B. L. D. 1963, 223; J. O. 3 juin).

Les sociétés qui n'auront pas satisfait dans ce délai à cette obligation et les sociétés qui se créeront après la publication dudit décret, sans que leurs statuts soient conformes à ces dispositions, ne pourront utiliser la dénomination de société d'intérêt collectif agricole.

Sera punie des peines prévues aux articles R. 34 et R. 85 du Code pénal toute personne qui aura utilisé la dénomination de société d'intérêt collectif agricole en violation des dispositions de l'alinéa précédent.

Les dispositions de l'article 471 du Code pénal relatif à l'affichage de certains jugements seront applicables.

16. Un décret ultérieur procédera, après consultation des conseils généraux, à la modification des dispositions de nature réglementaire concernant les sociétés d'intérêt collectif agricole applicables dans les départements de la Martinique, de la Guadeloupe, de la Guyane et de la Réunion, les dispositions en vigueur le demeurant jusqu'à l'intervention dudit décret.

17. Sont abrogées, dans la mesure où elles sont applicables dans la métropole, toutes dispositions contraires à celles du présent décret, et notamment les dispositions du second alinéa de l'article 605 et celles des articles 606, 607, 608 et 609 du Code rural.

2° Groupements agricoles fonciers (Sociétés d'exploitation agricole et groupements de propriétaires et d'exploitants).

Loi n° 60-808 du 5 août 1960,

D'orientation agricole.

Art. 14. — I. Les propriétaires et exploitants peuvent librement faire apport de leurs droits, soit en pleine propriété, soit en jouissance seulement, à des sociétés civiles d'exploitation agricole ou à des groupements de propriétaires ou d'exploitants. — Dispositions étendues au département de Saint-Pierre-et-Miquelon (Ord. n° 77-1106 du 26 sept. 1977, art. 14, J.O. 30 sept.).

Le Gouvernement déposera, avant le 1er juillet 1961, un projet de loi tendant à définir le régime juridique de ces sociétés ou groupements, à encourager leur constitution, notamment par des réductions des droits d'enregistrement et de timbre relatifs aux apports en jouissance ou en

42 — C. rur.

Gaffuri Noprotte

u. Euhés

5230912

ofides

Wovris

Expérimentation

— Application de la loi

propriété, et à donner un cadre juridique et fiscal aux échanges de services entre agriculteurs.

Loi n° 62-833 du 8 août 1962,

Complémentaire à la loi d'orientation agricole.

Art. 5. Les groupements agricoles fonciers prévus à l'article 14 de la loi d'orientation agricole n° 60-808 du 5 août 1960 sont des sociétés civiles formées entre plusieurs propriétaires en vue de rassembler des immeubles agricoles situés dans une même commune ou dans des communes voisines afin de sortir de l'indivision ou de créer ou de conserver une ou plusieurs exploitations agricoles ou d'en assurer ou d'en faciliter la gestion, éventuellement en les donnant à bail, dans la limite d'une superficie déterminée par région naturelle par le préfet après avis de la commission départementale des structures.

Les groupements agricoles fonciers doivent avoir une durée d'au moins neuf ans. Les dispositions des 3° et 4° de l'article 1865 du Code civil ne leur sont pas applicables. Leur capital social doit être constitué au moins pour 80 p. 100 de son montant, par des apports d'immeubles ou de droits immobiliers à destination agricole. L'apport d'un bien grevé d'usufruit doit être fait simultanément par le nu-propriétaire et par l'usufruitier.

L'application des présentes dispositions ne doit en aucun cas permettre de déroger au statut des baux ruraux et aux dispositions concernant les cumuls d'exploitations.

Les actes constatant la constitution, la prorogation ou l'augmentation du capital social d'un groupement agricole foncier sont enregistrés au droit fixe prévu à l'article 670 [art. 822] du Code général des impôts.

Les statuts peuvent prévoir qu'à la dissolution d'un groupement foncier agricole, l'attribution préférentielle pourra, conformément aux articles 832 et 832-1 du Code civil, être accordée à celui ou à ceux des membres qui participent ou ont participé à l'exploitation.

Loi n° 70-1299 du 31 décembre 1970,

Relative aux groupements fonciers agricoles.

Art. 1er. (Décr. n° 78-704 du 3 juill. 1978, art. 64) « Le groupement foncier agricole est une société civile formée entre personnes physiques. Il est régi par les dispositions de la présente loi et par les chapitres 1er et II du titre IX du livre III du Code civil. Le décès, la déconiture, la faillite personnelle, la liquidation des biens ou le règlement judiciaire de l'un des associés ne met pas fin au groupement. »

(L. n° 74-638 du 12 juill. 1974) « Par dérogation aux dispositions de l'alinéa précédent, les sociétés d'aménagement foncier et d'établissement rural peuvent être membres, à titre transitoire, d'un groupement foncier agricole. Elles ne peuvent détenir plus de 80 p. 100 du capital du groupement, ni y exercer aucune fonction de gestion, d'administration ou de direction. La durée de la participation au groupement ne peut excéder cinq ans. Ce délai est néanmoins suspendu et il est susceptible d'être prorogé dans les cas et dans les conditions prévus à l'article 17 de la loi n° 60-808 du 5 août 1960 d'orientation agricole. »

(L. n° 80-502 du 4 juill. 1980, art. 39-1) « De même, les sociétés civiles autorisées à faire publiquement appel à l'épargne en application de la loi

n° 70-1300 du 31 décembre 1970 et agréées pour cet objet unique par arrêté conjoint du ministre de l'économie et du ministre de l'agriculture, et les entreprises d'assurances et de capitalisation régies par le code des assurances ou leurs groupements constitués à cet effet peuvent être membres d'un groupement foncier agricole dont l'ensemble des biens immobiliers est donné à bail à long terme à un ou plusieurs membres du groupement. Ces personnes morales ne peuvent, ensemble, détenir plus de 65 p. 100 du capital du groupement ni y exercer aucune fonction de gestion, d'administration ou de direction.

« Pour l'application à un groupement foncier agricole des articles 1861 à 1865 du Code civil, les statuts doivent prévoir au profit des membres du groupement autres que les personnes morales un droit de préférence pour l'acquisition des parts mises en vente.

« Ceux-ci peuvent exiger cette acquisition pour les parts détenues par des personnes morales après l'expiration d'un délai prévu dans les statuts et ne pouvant excéder vingt ans. Les statuts peuvent en outre accorder un droit de priorité aux associés participant à l'exploitation des biens du groupement, notamment en vertu d'un bail. Une convention particulière peut également prévoir la possibilité pour ces derniers d'exiger l'acquisition des parts détenues par des personnes morales avant l'expiration dudit délai. »

2. L'application des présentes dispositions ne doit, en aucun cas, permettre de déroger au statut des baux ruraux et aux dispositions concernant les cumuls d'exploitation.

3. Le groupement foncier agricole a pour objet soit la création ou la conservation d'une ou plusieurs exploitations agricoles, soit l'une et l'autre de ces opérations. Il assure ou facilite la gestion des exploitations dont il est propriétaire, notamment en les donnant en location, soit dans les conditions prévues au livre VI, titre Ier, du Code rural portant statut du fermage et du métayage, soit par bail rural à long terme conformément à la loi n° 70-1298 du 31 décembre 1970.

La superficie totale des exploitations appartenant à un même groupement foncier agricole peut être limitée dans des conditions fixées par décret, compte tenu de la situation particulière de chaque région naturelle agricole.

Le même décret pourra préciser les conditions dans lesquelles les groupements seront habilités à détenir des biens situés dans des régions naturelles différentes. — V. infra, Décr. n° 72-298 du 14 avr. 1972.

4. Le capital social est constitué par des apports en propriété d'immeubles ou de droits immobiliers à destination agricole ou par des apports en numéraire; il est représenté par des parts sociales qui pourront être délivrées sous la forme de certificats nominatifs dont mention sera faite sur un registre des transferts tenu par le groupement.

L'apport d'un bien grevé d'usufruit doit être fait simultanément par le nu-propriétaire et par l'usufruitier. S'il s'agit d'un bien indivis, l'apport doit être fait simultanément par tous les indivisaires.

Le droit de préemption institué par l'article 7 de la loi n° 62-933 du 6 août 1962 ne s'applique pas aux apports de biens à un groupement foncier agricole constitué entre membres de la même famille jusqu'au quatrième degré inclus ou par un propriétaire exploitant lesdits biens.

5. (L. n° 80-592 du 4 juill. 1980, art. 39-11) Lorsqu'un ou plusieurs des baux conclus par un groupement foncier agricole sont en cours à

X

SOCIÉTÉS ET GROUPEMENTS [L. 31 déc. 1970] 1309

assujettis à la taxe de publicité foncière ou au droit d'enregistrement au taux de 0,60 p. 100.

9. Lorsque les statuts d'un groupement foncier agricole interdisent à ce groupement l'exploitation en faire-valoir direct, et que les fonds agricoles constituant le patrimoine de ce groupement ont été donnés à bail à long terme dans les conditions prévues par la loi n° 70-1298 du 31 décembre 1970 la première transmission à titre gratuit des parts du groupement est exonérée des droits de mutation à concurrence des trois quarts de leur valeur, à la condition qu'elles aient été détenues depuis deux ans au moins par le donateur ou le défunt. — *V. C. gén. imp., art. 793-1 (4°); L. n° 75-632 du 15 juill. 1975, art. 33-11 (D. et B.L.D. 1975. 267); L. n° 80-30 du 18 janv. 1980, art. 13-111 (D. et B.L.D. 1980. 100).*

Ce délai n'est pas exigé lorsque le donateur ou le défunt ont été parties au contrat de constitution du groupement foncier agricole et, à ce titre, ont effectué des apports constitués exclusivement par des immeubles ou des droits immobiliers à destination agricole.

(*L. n° 80-502 du 4 juill. 1980, art. 39-IV*) « Les parts de groupements fonciers agricoles qui sont détenues ou qui ont été détenues par une société civile régie par la loi n° 70-1300 du 31 décembre 1970 ou par une entreprise d'assurance ou de capitalisation ne bénéficient pas des dispositions du présent article. »

10. Toute infraction à la présente loi donne lieu au remboursement des avantages financiers et fiscaux qu'elle prévoit. — *V. C. gén. imp., art. 1840 G sexies.*

11. Les groupements agricoles fonciers créés conformément à la loi n° 82-933 du 8 août 1982 complémentaire à la loi d'orientation agricole peuvent être transformés en groupements fonciers agricoles suivant les dispositions de la présente loi.

Les actes constatant cette transformation sont enregistrés au droit fixe prévu à l'article 871 *ter* [devenu art. 822] du Code général des impôts.

L'article 5 de la loi n° 62-833 du 8 août 1962 précitée est abrogé, sauf en ce qui concerne les groupements agricoles fonciers constitués antérieurement à la publication de la présente loi, lorsqu'ils ne sont pas transformés en groupements fonciers agricoles. — *V. ce texte au C. rur. édition 1970.*

Les groupements qui ont été créés conformément à la loi n° 62-833 du 8 août 1962 complémentaire à la loi d'orientation agricole, et répondant aux diverses caractéristiques de la présente loi, sont assujettis aux dispositions fiscales prévues pour les groupements fonciers agricoles.

12. (*L. n° 80-502 du 4 juill. 1980, art. 39-V*) Les parts de groupements fonciers agricoles peuvent faire l'objet d'un nantissement, pour l'obtention de prêts à toutes fins professionnelles ou familiales.

Le groupement peut accorder sa caution hypothécaire à ces opérations.

13. Un décret en Conseil d'État fixera, en tant que de besoin, les conditions d'application de la présente loi.

14. Les dispositions de la présente loi pourront être étendues et adaptées aux départements d'outre-mer par décret en Conseil d'État, après avis des conseils généraux d'outre-mer. — *L'art. 14 a été incorporé dans l'art. 822-IV du Code général des impôts (Décr. n° 70-794 du 14 sept. 1970, art. 1°). Pour l'application dans le département de Saint-Pierre et Miquelon, V. Décr. n° 77-1108 du 26 sept. 1977, art. 14 (J.O. 26 sept. 1977).*

l'expiration du temps pour lequel il a été constitué, le groupement est, sauf opposition de l'un de ses membres, prorogé de plein droit pour la durée restant à courir sur celui de ces baux qui vient le dernier à expiration.

Les statuts ne peuvent déroger à la possibilité pour l'un des associés de s'opposer à la prorogation.

Bis. (L. n° 80-502 du 4 juill. 1980, art. 39-III) Lorsque les statuts obligent le groupement à donner à bail la totalité de son patrimoine immobilier, le droit de vote attaché aux parts est, monobutant toute clause contraire, proportionnel à la quotité de capital qu'elles représentent et chaque part donne droit à une voix au moins.

Toutefois, lorsque parmi les associés du groupement figure une au moins des personnes morales visées à l'article 1er, un droit de vote double de celui conféré aux parts détenues par des personnes morales est attribué de plein droit aux parts détenues par des personnes physiques.

6. (L. n° 74-638 du 12 juill. 1974) « Le groupement foncier agricole doit donner à bail les terres dont il est propriétaire lorsque son capital est constitué pour plus de 30 p. 100 par des apports en numéraire. Le groupement foncier agricole constitué entre époux, parents ou alliés jusqu'au quatrième degré inclus, n'est pas soumis à cette obligation.

« Le groupement foncier agricole est également tenu de donner à bail lorsqu'une société d'aménagement foncier et d'établissement rural est au nombre des membres du groupement. »

(Decr. n° 78-704 du 3 juill. 1978, art. 65) « Les statuts des groupements fonciers agricoles procédant à la mise en valeur directe de leurs biens sociaux doivent prévoir la nomination de l'un ou de plusieurs de leurs membres comme gérants statutaires. »

Les statuts de ces groupements doivent conférer la qualité de gérant statutaire aux associés exploitants de fonds appartenant auxdits groupements. Ils doivent aussi prévoir que les décisions de dissolution ne pourront prendre effet qu'à l'expiration d'un délai de dix-huit mois à compter de la signification de ces décisions aux gérants statutaires.

Lorsque le groupement foncier agricole est tenu de donner à bail ses biens sociaux, les apports en numéraire doivent faire l'objet d'investissements à destination agricole au profit du groupement dans le délai d'un an. Pendant cette période et tant qu'ils ne sont pas utilisés à des investissements correspondant à l'objet social du groupement, ces apports sont versés à un compte bloqué dans un établissement agréé.

7. En cas de partage, les associés qui participent ou ont participé à l'exploitation peuvent, sauf dispositions statutaires contraires, solliciter le maintien de la dévolution des biens fonciers selon les modalités des successions prévues par le Code civil.

Les dispositions des alinéas b et c du 4e du paragraphe II de l'article 3 du décret n° 69-1163 du 26 décembre 1969 portant simplifications fiscales sont applicables si le groupement foncier agricole est constitué, lors de sa dissolution, par les membres fondateurs, leurs conjoints survivants et leurs ayants droit à titre gratuit. — V. C. gen. imp., art. 746, 744 bis, 750 bis.

8. Les actes constatant des apports mobiliers à un groupement foncier agricole, l'augmentation du capital social ou la prorogation d'un groupement foncier agricole, sont enregistrés au droit fixe prévu à l'article 471 (devenu art. 22) du Code général des impôts. Les apports immobiliers sont

V. Décr. n° 79-146 du 14 févr. 1979 (J.O. 22 févr.; *Rect.*, J.O. 29 mars) pour ce qui concerne les départements de la Guadeloupe, de la Guyane, de la Martinique et de la Réunion.

V. Chesné et Martine, *Les lois agricoles du 31 déc. 1970 : le bail rural à long terme et le groupement foncier agricole*, D. et B.L.D. 1971. 248-1.

Décret n° 72-298 du 14 avril 1972,

Relatif à la superficie totale des exploitations appartenant à un même groupement foncier agricole.

Art. 1er. La superficie totale des exploitations appartenant à un même groupement foncier agricole ne peut être supérieure à quinze fois la superficie minimum d'installation définie à l'article 188-3 du Code rural et fixée dans chaque département et pour chaque région naturelle agricole, par arrêté du ministre de l'agriculture pris conformément au décret n° 69-689 du 19 juin 1969.

Pour l'appréciation des superficies, sont notamment exclus les bois, les forêts, les terres à vocation forestière, les étangs et les lacs.

2. Lorsque des biens appartenant à un groupement foncier agricole sont situés dans des régions naturelles agricoles différentes, il y a lieu d'établir, par région naturelle, le rapport de la superficie de ces biens à la superficie maximum admise pour chacune d'elles. La somme des fractions ainsi obtenues ne doit pas excéder l'unité.

Le même mode de calcul est appliqué au groupement foncier agricole qui tend à regrouper des exploitations de grande culture et des cultures spécialisées.

3. Les dispositions qui précèdent ne sont pas applicables lorsque le groupement foncier agricole est constitué entre les membres d'une même famille jusqu'au 4e degré inclus.

4. A titre transitoire et en attendant la parution des arrêtés pris en application de l'article 188-3 du Code rural, la superficie totale des exploitations appartenant à un même groupement foncier agricole ne peut être supérieure à trente fois la superficie de référence définie par arrêté du ministre de l'agriculture pour l'application du décret n° 65-576 du 16 juillet 1965.

4e Groupements agricoles d'exploitation en commun.

Loi n° 62-917 du 8 août 1962,

Relative aux groupements agricoles d'exploitation en commun.

CHAPITRE Ier. — Principes généraux.

Art. 1er. Les groupements agricoles d'exploitation en commun sont des sociétés civiles de personnes régies par la loi (Décr. n° 78-704 du 3 juill.

art. 62) « chapitres Ier et II du titre IX du livre III du Code civil » par les dispositions de la présente loi. (L. n° 80-502 du 4 juill. 1980, art. 60) « Ils sont formés entre personnes physiques majeures. »

Ils ont pour objet de permettre la réalisation d'un travail en commun.

dans des conditions comparables à celles existant dans les exploitations de caractère familial, et en application des dispositions prévues à l'article 7 de la loi n° 60-808 du 5 août 1960 d'orientation agricole.

(L. n° 80-502 du 4 juill. 1980, art. 41-I) « Les groupements agricoles d'exploitation en commun ne peuvent réunir plus de dix associés.

« Un groupement agricole d'exploitation en commun ne peut être constitué de deux époux qui en seraient les seuls associés. »

Ces groupements peuvent également avoir pour objet la vente en commun, à frais commun, du fruit du travail des associés, mais gardant l'avantage des réglementations en ce qui concerne les volumes de production.

(Décr. n° 78-704 du 3 juill. 1978, art. 66) « Le décès, la déconfiture, la faillite personnelle, la liquidation des biens, le règlement judiciaire de l'un des associés, ou la volonté de l'un ou plusieurs d'entre eux de n'être plus dans la société, ne met pas fin au groupement. »

Tout associé peut être autorisé par les autres associés, ou, le cas échéant, par le tribunal, à se retirer du groupement pour un motif grave et légitime. Il peut également en demander la dissolution conformément (Décr. n° 78-704 du 3 juill. 1978, art. 67) « à l'article 1844-7 » du Code civil.

(L. n° 80-502 du 4 juill. 1980, art. 41-II) « Nonobstant toute disposition contraire des statuts, l'associé qui, pour quelque cause que ce soit, cesse de faire partie de la société peut, dans la mesure de ses droits, reprendre ses apports en les précomptant sur sa part pour le prix qu'ils valent alors. Il en est de même en cas de dissolution de la société. (L. n° 80-502 du 4 juill. 1980, art. 41-III) « Les dispositions du présent alinéa sont applicables aux ayants droit d'un associé décédé. »

Sous réserve des dispositions (Décr. n° 78-704 du 3 juill. 1978, art. 67) « des articles 1870 et 1870-1 » du Code civil, les dispositions des articles 815, 832 et 866 du Code civil permettant le maintien dans la société, l'attribution préférentielle et la donation avec dispense de représentation d'une exploitation agricole, sont applicables à la dévolution des parts ou des parts de commun dans les groupements agricoles d'exploitation en commun. Les parts ou parts de commun dans un groupement agricole d'exploitation en commun sont des parts ou parts de commun réelles comme celles des sociétés civiles et des sociétés par actions.

2. Peuvent être membres d'un groupement agricole d'exploitation en commun les personnes qui font à ce groupement des apports en nature ou en industrie afin de contribuer à son développement.

(L. n° 80-502 du 4 juill. 1980, art. 43) « Les associés peuvent, sur proposition effective au travail en commun. Toutefois, la décision collective des associés peut, au cours de la vie du groupement, accorder à titre temporaire les dispenses de travail pour des motifs précis par décret. Cette décision est communiquée au comité départemental d'agrément. Le défaut de communication ou la non-conformité de cette décision ou décret précité est susceptible d'entraîner le retrait d'agrément. »

Exceptionnellement, les statuts propres à chaque groupement peuvent exempter de cette obligation les associés qui sont dans l'impossibilité d'y satisfaire, notamment le conjoint et les héritiers d'un membre décédé, les malades et les infirmes, les personnes âgées.

Les droits des associés qui ne participent pas au travail commun peuvent être statutairement limités par rapport à ceux des autres associés.

3. Les apports en numéraire et les apports en nature, quelle qu'en soit la pleine propriété ou seulement en jouissance, concourent à la formation

du capital du groupement qui peut être un capital variable. Ils donnent lieu à l'attribution de parts d'intérêts.

Les apports en industrie donnent lieu à l'attribution de parts d'intérêts, mais ne concourent pas à la formation du capital social. Les porteurs de ces parts participent à la gestion et aux résultats du groupement dans les conditions fixées par les statuts.

4. La rémunération que perçoivent les associés du fait de leur participation effective aux travaux constitue une charge sociale dans les conditions et les limites fixées par le décret en Conseil d'Etat et les statuts propres à chaque groupement.

5. Sauf disposition spéciale des statuts prévoyant une responsabilité plus grande, la responsabilité personnelle de l'associé à l'égard des tiers ayant contracté avec le groupement est limitée à deux fois la fraction du capital social qu'il possède. Les pertes éventuelles sont, dans les mêmes proportions, réparties entre les associés en fonction du nombre de parts d'intérêts qu'ils possèdent.

6. Les dispositions de la présente loi s'appliquent aux groupements agricoles d'exploitation en commun dont un comité départemental ou interdépartemental agréé aura, sous réserve d'appel devant un comité national, reconnu qu'ils constituent effectivement, en raison de leur objet et de leurs statuts, un des groupements agricoles prévus par la loi.

Le refus de reconnaissance doit être motivé.

Cette reconnaissance est de droit pour les sociétés dont les statuts sont conformes à un des statuts types approuvés par arrêtés concertés du ministre de l'Agriculture et du ministre des finances et des affaires économiques, après consultation du comité national ci-dessus prévu (L. n° 80-502 du 4 juill. 1980, art. 43) et dont les associés justifient qu'ils satisfont aux prescriptions légales et réglementaires régissant les groupements agricoles d'exploitation en commun.

Les sociétés qui, par suite d'une modification de leur objet, de leurs statuts ou du fait des conditions de leur fonctionnement ne peuvent être regardées comme des groupements agricoles d'exploitation en commun, au sens de la présente loi et des textes pris pour son application, encourrent le retrait de la reconnaissance qu'elles ont obtenue.

Le décret en Conseil d'Etat, prévu à l'article 13 ci-dessous déterminera les modalités de publicité à l'égard des tiers lors de la création de groupements. — Sur l'approbation des statuts types, V. Arr. 18 déc. 1979 (J.O. 13 févr. 1980).

CHAPITRE II. — Droits et obligations des membres des groupements agricoles d'exploitation.

7. La participation à un groupement agricole d'exploitation en commun ne doit pas avoir pour effet de mettre ceux des associés qui sont considérés comme chefs d'exploitation et leur famille, pour tout ce qui touche leurs statuts économique, social et fiscal, dans une situation inférieure à celle des autres chefs d'exploitation agricole, et à celle des autres familles de chefs d'exploitation agricole.

8. Le preneur à terme qui adhère à un groupement agricole d'exploitation en commun peut faire exploiter par ce groupement tout ou partie des terres dont il est locataire pour une durée qui ne peut être supérieure à celle du bail dont il est titulaire. Il en avise alors, par lettre recommandée,

X

(1313)

SOCIÉTÉS ET GROUPEMENTS [L. 8 août 1962]

avec accusé de réception, le propriétaire. — Sur le caractère réglementaire de cet alinéa, V. Cons. const. 28 nov. 1973 (J.O. 6 déc.).

Cette opération ne donne pas lieu à l'attribution de parts d'intérêts au profit du preneur, qui reste seul titulaire du bail. Les droits du bailleur ne sont pas modifiés. Toutefois, le groupement est tenu solidairement avec le preneur de l'exécution des clauses du bail.

L'agrément du bailleur est nécessaire au cas de métayage; le preneur doit alors convenir avec le propriétaire et le groupement de la manière dont seront identifiés les fruits de l'exploitation en vue des partages à opérer.

Alinéa 4 abrogé par L. n° 79-1115 du 22 déc. 1979, art. 2.

Nonobstant les dispositions des articles 800 et 845 du Code rural, le preneur exerçant le droit de préemption ou le propriétaire exerçant le droit de reprise peut faire apport de ses biens à un groupement agricole d'exploitation en commun.

CHAPITRE III. — Dispositions fiscales.

10. Sous réserve des dispositions de l'article 11 ci-dessous, les actes constatant, avant le 1er janvier 1967, la constitution, l'augmentation du capital d'un groupement agricole d'exploitation en commun ou la transformation en un tel groupement d'une société ayant pour objet l'exploitation agricole sont enregistrés au droit fixe [150 F à compter du 21 janv. 1960] prévu à l'article 670 [devenu art. 621] du Code général des impôts. En outre, les apports immobiliers sont exonérés de la taxe de publicité foncière.

Le bénéfice des dispositions du présent article est, en ce qui concerne les transformations visées à l'alinéa précédent, subordonné aux conditions suivantes :

1° La transformation ne doit pas comporter de transmission de biens meubles ou immeubles entre les membres du groupement ou d'autres personnes;

2° Les immeubles appartenant à la société transformée doivent se trouver dans son patrimoine depuis une date antérieure au 1er juin 1931.

11. — I. Sans préjudice de l'application éventuelle des dispositions de l'article 47, deuxième alinéa, de la loi n° 59-1572 du 28 décembre 1959, la transformation d'une société par actions ou à responsabilité limitée ayant pour objet exclusif l'exploitation agricole en un groupement agricole d'exploitation en commun peut être réalisée moyennant le paiement d'une taxe forfaitaire de 15 p. 100 qui couvre la retenue à la source et l'impôt sur le revenu des personnes physiques qui seraient normalement exigibles du chef de cette opération.

La taxe de 15 p. 100 est assise sur les mêmes bases que la retenue à la source opérée sur le revenu des capitaux mobiliers [appliquée aux distributions antérieures au 1er janv. 1966] et recouvrée selon les mêmes modalités et sous les mêmes sanctions.

Cette taxe n'est pas admise en déduction pour l'assiette de l'impôt sur le revenu des personnes physiques ni de l'impôt sur les sociétés.

II. L'application des dispositions du paragraphe I ci-dessus est subordonnée à la condition :

1° Que l'acte constatant la transformation soit enregistré avant le

1er janvier 1967; [date reportée au 1er janv. 1971 — V. C. gén. imp., art. 238 septies].

2° Que les intéressés prennent dans l'acte l'engagement de poursuivre l'exploitation agricole dans le cadre du groupement pendant un délai minimum de cinq ans à compter de la transformation.

La cessation de l'exploitation avant l'expiration dudit délai entraînerait, sauf circonstances de force majeure, la déchéance du régime de faveur. En pareil cas, les associés existant au moment de la cessation seraient imposés à l'impôt sur le revenu des personnes physiques et, le cas échéant, à la taxe complémentaire sur les produits ayant bénéficié du régime de faveur, ces produits étant considérés comme des revenus imposables de l'année de la déchéance. Une majoration de 25 p. 100 serait en outre appliquée.

La même déchéance serait encourue au cas où, avant l'expiration du délai de cinq ans, l'exploitation serait, pour une cause quelconque, de nouveau assurée par une société passible de l'impôt sur les sociétés.

12. Les actes de prorogation des groupements agricoles d'exploitation en commun ayant bénéficié des dispositions de l'article 10 ci-dessus sont enregistrés au droit fixe prévu à l'article 670 [devenu art. 821] du Code général des impôts.

CHAPITRE IV. — Dispositions diverses.

13. Les conditions d'application de la présente loi sont fixées, en tant que de besoin, par un décret pris en Conseil d'Etat.

Rép. pén., v^o Agriculture, 2.

La Loi n° 62-917 du 8 août 1962 a été rendue applicable dans le département de Saint-Pierre-et-Miquelon (Ord. n° 77-1106 du 26 sept. 1977, art. 14, J.O. 30 sept.).

Décret n° 64-1193 du 3 décembre 1964,

Fixant les conditions d'application de la loi n° 62-917 du 8 août 1962 relative aux groupements agricoles d'exploitation en commun.

CHAPITRE Ier. — Reconnaissance des groupements.

Art. 1er. Seules peuvent bénéficier des dispositions de la loi du 8 août 1962 relative aux groupements agricoles d'exploitation en commun et ont droit à la dénomination de groupements agricoles d'exploitation en commun reconnus les sociétés dont la qualité de groupement agricole d'exploitation en commun reconnu a été constatée par le comité départemental ou le comité national d'agrément de ces groupements prévus à l'article 6 de ladite loi.

2. Le comité départemental d'agrément des groupements agricoles d'exploitation en commun comprend, sous la présidence du préfet, suppléé le cas échéant par le secrétaire général de la préfecture dans les conditions du droit commun :

X

SOCIÉTÉS ET GROUPEMENTS [Dér. 3 déc. 1964] 1315

L'ingénieur en chef des services agricoles, vice-président;

(Dér. n° 78-619 du 30 mai 1978) « Le directeur ou l'inspecteur du travail et de la protection sociale agricoles ou dans les départements d'outre-mer, l'inspecteur du travail chargé de l'application des lois du travail en agriculture; »

Le notaire membre de la commission départementale des structures agricoles;

Deux agriculteurs désignés sur proposition des agriculteurs membres de cette commission,

et en outre :

Un représentant du directeur général des impôts;

Un agriculteur représentatif des agriculteurs travaillant en commun, désigné sur proposition de l'organisation la plus représentative de ces agriculteurs.

Le comité constitue une sous-commission de la commission départementale des structures agricoles.

Les membres du comité, autres que les fonctionnaires, sont nommés par le préfet. Ceux qui sont désignés en raison de leurs fonctions peuvent se faire suppléer; les autres sont suppléés par des suppléants désignés dans les mêmes conditions qu'eux-mêmes. Le préfet fait assurer le secrétariat du comité par la direction des services agricoles.

Au cas de partage des voix, la voix du président est prépondérante.

Le président peut, avec l'accord du comité, inviter à assister avec voix consultative aux délibérations de celui-ci toutes personnes dont l'avis paraît utile, en particulier celles qui sont spécialement informées des problèmes que posent la gestion et le fonctionnement des exploitations agricoles.

3. Le comité national d'agrément comprend :

Le membre du Conseil d'État, membre du conseil supérieur des structures au ministère de l'Agriculture;

Trois représentants du ministre de l'Agriculture;

Un représentant du ministre des finances et des affaires économiques;

Un représentant du ministre de l'Intérieur;

Le notaire membre du conseil supérieur des structures agricoles;

Trois agriculteurs membres du conseil supérieur des structures désignés sur proposition des agriculteurs membres de la section des structures des exploitations agricoles de ce conseil,

et en outre :

Un magistrat représentant du garde des sceaux, ministre de la justice, et deux agriculteurs désignés sur proposition de l'organisation nationale la plus représentative des agriculteurs exploitant en commun.

Le comité constitue une sous-section de la section des structures des exploitations agricoles du conseil supérieur des structures agricoles.

Les membres du comité autres que les fonctionnaires sont nommés par le ministre de l'Agriculture. Ceux qui sont désignés en raison de leurs fonctions peuvent se faire suppléer, les autres sont suppléés par des suppléants désignés dans les mêmes conditions qu'eux-mêmes.

Au cas de partage des voix, la voix du président est prépondérante.

Le secrétariat du comité national est assuré par le ministère de l'Agriculture.

4. Les demandes tendant à faire reconnaître à des sociétés existantes ou à des sociétés à constituer la qualité de groupements agricoles d'exploitation en commun reconnus doivent être adressées avec les pièces annexes

au secrétariat du comité départemental. Les demandes adressées par voie postale doivent l'être par lettre recommandée, avec demande d'avis de réception. Les demandes déposées au secrétariat doivent faire l'objet de récépissés délivrés au moment même du dépôt par le secrétariat.

5. Les demandes de reconnaissance doivent être accompagnées en triple exemplaire :

1° Des statuts ou projets de statuts;

2° D'une note, rédigée sur un modèle défini par le ministre de l'agriculture, relative à l'origine de la société et aux conditions de son fonctionnement. Devront notamment y être indiquées les superficies que la société se propose éventuellement d'exploiter, en précisant celles dont elle est ou sera propriétaire, les sociétaires ou futurs sociétaires, avec mention des parts possédées, et s'il y a lieu, de leurs liens de parenté, les personnes qui seront habilitées à agir au nom de la société, les principes de l'organisation du travail, le nombre envisagé de salariés permanents ne faisant pas partie du groupement.

6. Les demandes de reconnaissance sont instruites sans délai dans les conditions déterminées par le comité. Celui-ci doit, par décision motivée, se prononcer sur les demandes au plus tard dans les trois mois de la réception de la demande et des documents énumérés à l'article 5; il peut autoriser la reconnaissance à une modification des dispositions des statuts ou projets de statuts, ainsi qu'à une modification des conditions de fonctionnement de la société, dans la mesure où ces dispositions ou ces conditions sont contraires aux lois et règlements.

Le comité peut indiquer aux intéressés les dispositions statutaires ou les prévisions de fonctionnement qui, sans être en opposition avec les dispositions législatives et réglementaires relatives aux groupements et sans, par suite, être de nature à mettre obstacle à l'agrément, lui paraissent contraires au bon fonctionnement ultérieur du groupement.

Dans le cas où, du fait de la conformité des statuts à un des statuts types approuvés, la reconnaissance est de droit, en application de l'article 6, troisième alinéa, de la loi du 8 août 1962 ci-dessus citée, mais où les conditions effectives de fonctionnement d'une société mettent obstacle à ce que celle-ci puisse être légalement regardée comme un groupement agricole d'exploitation en commun, la reconnaissance n'est accordée que sous réserve de la justification, dans le délai fixé par le comité, de la mise en harmonie de ces conditions avec les prescriptions légales.

7. (Décr. n° 78-619 du 30 mai 1978) « Si le comité ne s'est pas prononcé dans le délai de trois mois prévu à l'article précédent ou en cas de rejet de la demande de reconnaissance, la société peut saisir le comité national dans les deux mois ou, s'agissant d'un département d'outre-mer, dans les quatre mois suivant, selon le cas, l'expiration de ce délai ou la notification de ce rejet. »

Ce comité peut également être saisi par le ministre de l'agriculture, dans les deux mois de leur intervention, des décisions du comité départemental prises en violation des dispositions législatives ou réglementaires. La société doit être immédiatement informée de l'appel du ministre.

Le comité national doit se prononcer au plus tard dans les trois mois. Si aucune décision n'est intervenue dans ce délai, la reconnaissance est considérée comme acquise à la société.

SOCIÉTÉS ET GROUPEMENTS [Décr. 3 déc. 1964] 1317

8. Les décisions du comité départemental sont considérées comme définitives après l'expiration du délai après lequel elles ne peuvent plus être frappées d'appel devant le comité national.

(Décr. n° 80-720 du 15 sept. 1980) « Il n'est procédé aux formalités de publicité de la constitution du groupement et à l'immatriculation de celui-ci au registre du commerce et des sociétés qu'après sa reconnaissance définitive.

« Le groupement adresse au secrétariat du comité départemental d'agrément un extrait justifiant de son immatriculation. »

8-1. (Décr. n° 80-720 du 15 sept. 1980) L'avis de constitution prévu par l'article 22 du décret n° 78-704 du 3 juillet 1978 contient, lorsqu'il s'agit des groupements agricoles d'exploitation en commun, les indications suivantes :

1° La dénomination sociale du groupement et s'il y a lieu son sigle, précédés ou suivis des mots « groupement agricole d'exploitation en commun » et de la date de la décision de reconnaissance;

2° L'adresse du siège social;

3° L'indication du greffe où le groupement sera immatriculé.

Les indications prévues aux 1° et 2° de l'alinéa précédent remplacent, pour les groupements agricoles d'exploitation en commun, celles qui sont prévues par le troisième alinéa de l'article 22 du décret n° 78-704 du 3 juillet 1978.

De même, ces indications remplacent celles prévues par le deuxième alinéa (1° à 4°) des articles 27 et 29 dudit décret.

8-2. (Décr. n° 80-720 du 15 sept. 1980) La demande d'immatriculation prévue par l'article 11 du décret n° 67-237 du 23 mars 1967 contient, lorsqu'il s'agit des groupements agricoles d'exploitation en commun, les indications suivantes :

1° La dénomination sociale du groupement et s'il y a lieu son sigle, précédés ou suivis des mots « groupement agricole d'exploitation en commun » et de la date de la décision de reconnaissance;

2° Le montant du capital social et le montant total respectif des apports en numéraire et des apports en nature; si la société est à capital variable, le montant au-dessous duquel le capital ne peut être réduit;

3° L'adresse du siège social;

4° Les activités exercées en précisant le nombre des exploitations agricoles dont la mise en valeur est confiée au groupement et la superficie que celui-ci exploite;

5° La date du commencement de ces activités;

6° La durée de la société fixée par les statuts;

7° Les nom, prénom usuel et domicile personnel des associés tenus indéfiniment et solidairement des dettes sociales avec les renseignements prévus à l'article 9 (4°, 5° et 6°) du décret n° 67-237 du 23 mars 1967;

8° Les nom, prénom usuel, domicile personnel, date et lieu de naissance, nationalité du ou des gérants ainsi que des associés ayant le pouvoir général d'engager le groupement;

9° La date du dépôt au greffe des statuts, le titre et la date du journal où a été publié l'avis de constitution du groupement.

L'avis inséré au *Bulletin officiel* des Annonces civiles et commerciales ne contient, outre le numéro d'immatriculation du groupement, que les indications prévues par les 1°, 3°, 4°, 5° et 8° de l'alinéa précédent; les indications prévues par le 1° de l'alinéa précédent remplacent celles prévues

par le troisième alinéa (1° à 3°) de l'article 83 et par le A (1° et 2°) du deuxième alinéa de l'article 40 du décret n° 67-237 du 23 mars 1967.

Les modifications prévues aux deux alinéas précédents remplacent pour les groupements agricoles d'exploitation en commun celles prévues par les articles 11 et 12 du décret n° 67-237 du 23 mars 1967.

9. Toute personne a droit de prendre communication des pièces qui ont été déposées au secrétariat du comité, en application des articles 4, 5, 8 et 11 du présent décret.

10. Les services du ministère de l'agriculture désignés par le ministre de l'agriculture pour suivre l'action des groupements agricoles d'exploitation en commun reconnus s'assurent de la conformité du fonctionnement de ces groupements avec les dispositions législatives et réglementaires particulières qui les régissent. Les groupements sont tenus de justifier de cette conformité.

11. Les groupements reconnus doivent faire connaître au secrétariat du comité départemental, selon les modalités des articles 4 et 5 ci-dessus, en triple exemplaire, avant leur réalisation ou aussitôt après, les modifications proposées ou apportées à leurs statuts et à celles de leurs conditions de fonctionnement susceptibles d'avoir une influence sur leur qualité de groupement agricole d'exploitation en commun reconnu, décrites dans la note annexée à la demande de reconnaissance. Elles doivent être communiquées au secrétariat du comité, les cessions de parts et les changements dans la désignation des personnes ayant qualité pour agir au nom de la société.

Le secrétariat du comité doit informer les membres du comité départemental de ces modifications, de façon à mettre chacun d'eux à même de demander au comité de se prononcer explicitement, conformément aux dispositions de l'article 12 ci-après, sur leur effet en ce qui concerne le maintien de la reconnaissance. Les modifications statutaires sur lesquelles le comité ne s'est pas prononcé explicitement dans le délai de trois mois sont considérées comme n'ayant pas fait perdre au groupement la qualité de groupement agricole d'exploitation en commun reconnu.

(Décr. n° 60-720 du 15 sept. 1960) : Les changements dans la désignation du ou des gérants ou des personnes ayant le pouvoir général d'engager le groupement sont déclarés au greffe du tribunal de commerce dans un délai d'un mois. Les autres modifications statutaires sont déposées au greffe pour être annexées au registre du commerce et des sociétés et, s'il y a lieu, mentionnées à ce registre ou publiées dans un journal habilité à recevoir les annonces légales dans le département dans un délai d'un mois à compter de l'expiration du délai de trois mois prévu à l'alinéa précédent.

12. Le comité examine, à la suite de la déclaration du groupement prévu au premier alinéa de l'article précédent, ou d'office, la situation des groupements qui, en raison d'une modification de leurs statuts ou du fait des conditions de leur fonctionnement, ne paraissent plus à un de ses membres pouvoir être regardés comme des groupements agricoles d'exploitation en commun reconnus.

Après avoir mis la société à même de présenter des observations écrites et, si elle le désire, des observations orales et lui avoir, s'il y a lieu, donné un délai pour régulariser sa situation, le comité peut, par une décision motivée, prononcer le retrait de la reconnaissance accordée à un groupement.

Dans le cas où un délai a été donné à la société pour régulariser sa situation, les effets du retrait à l'égard des tiers partent, à moins d'une décision

SOCIÉTÉS ET GROUPEMENTS [Décr. 3 déc. 1964] 1319

contraire du comité, de la date à laquelle l'invitation de régulariser a été notifiée à la société.

13. Les sociétés et le ministre de l'agriculture peuvent, dans les délais et conditions prévus à l'article 7, contester, devant le comité national, le retrait ou l'absence de retrait décidé par le comité départemental.

Les appels devant la commission nationale contre les décisions de retrait ou de reconnaissance ont un effet suspensif. Les décisions de la commission nationale rétroagissent au jour où les décisions de la commission départementale ont été notifiées à la société.

(Décr. n° 80-720 du 15 sept. 1980) « Les décisions de retrait devenues définitives sont déposées au secrétariat du comité départemental; celui-ci avise de ces décisions le greffier du tribunal auprès duquel le groupement est immatriculé aux fins de mention d'office au registre du commerce et des sociétés; cette mention est faite sans frais. Le comité départemental fait simultanément procéder, aux frais du groupement, à la publication prévue par l'article 24 du décret n° 78-704 du 3 juillet 1978. »

14. Les décisions des comités départementaux d'agrément et celles du comité national d'agrément sont des décisions administratives.

CHAPITRE II. — Fonctionnement des groupements.

15. Les statuts fixent le capital, le siège et la durée du groupement, ainsi que les conditions de la prorogation de cette durée. Ils doivent prévoir les conditions dans lesquelles leurs différentes dispositions peuvent être modifiées. Ils organisent l'administration du groupement. Ils prévoient, notamment, les conditions de désignation du ou des associés ayant pouvoir d'agir au nom de la société, la durée de leur mandat, leurs pouvoirs et, éventuellement, les conditions de leur révocation. Ils précisent comment se réunissent et comment délibèrent l'assemblée générale, ainsi que, le cas échéant, les autres organismes dont le groupement pourrait être pourvu. Les conditions de majorité auxquelles sont prises les délibérations, conditions qui varient suivant leur nature; ils déterminent comment sont calculées les voix de chaque associé compte tenu de la qualité même d'associé, de la participation au travail et, sauf exception dans certains cas précisés, du nombre de parts de capital possédées. Réserve faite des cas exceptionnels qui pourraient être prévus par les statuts, la majorité des voix doit appartenir aux associés participant effectivement au travail en commun. Cette majorité ne peut appartenir à un même associé qu'à titre temporaire.

15-1. (Décr. n° 80-720 du 15 sept. 1980) Outre les modes de convocation prévus par l'article 40 du décret n° 78-704 du 3 juillet 1978, les associés peuvent être convoqués aux assemblées du groupement par la remise personnelle contre émargement de la convocation prévue audit article.

15-2. (Décr. n° 80-720 du 15 sept. 1980) Ne sont pas considérées comme des délibérations donnant lieu à l'établissement des procès-verbaux prévus par les articles 44 et 45 du décret n° 78-704 du 3 juillet 1978 les réunions périodiques des associés consacrées exclusivement à l'organisation du travail entre les associés et aux activités courantes du groupement.

16. Le capital d'un groupement agricole d'exploitation en commun ne peut s'élever, lors de la constitution du groupement, à moins de 10 000 francs, ni être ensuite réduit au-dessous de cette somme. Toute

fois, lorsque le groupement a été constitué en vue d'effectuer des opérations à caractère limité, non susceptibles de motiver un important appel de capitaux et sous réserve, le cas échéant, d'une renonciation totale ou partielle à la limitation de responsabilité édictée à l'article 5 de la loi susvisée du 8 août 1962 et de l'accord du comité départemental, un capital inférieur peut être prévu, son montant variant en fonction des activités pratiquées, sous réserve d'appréciation par le comité. Les parts d'intérêts ne peuvent représenter chacune une valeur nominale inférieure à 50 francs. Les apports en nature doivent faire l'objet d'une évaluation détaillée.

17. Il peut être stipulé dans les statuts que, sans modification de ceux-ci, et conformément aux dispositions de l'article 3 de la loi susvisée du 8 août 1962 et des articles 48 et suivants de la loi du 24 juillet 1867 sur les sociétés, le capital social sera susceptible d'augmentation, par suite de versements faits par les associés anciens ou de nouveaux associés, et de diminution, par la reprise totale ou partielle des apports effectués. Les statuts peuvent réserver le bénéfice de ces augmentations et diminutions à certaines catégories particulières d'associés. Les statuts d'une société constituée avec capital variable déterminent le montant au-dessous duquel le capital social ne pourra être réduit par les reprises d'apports. Ce montant ne peut être inférieur à la moitié, tout à la fois du capital social fixé par les statuts et du capital minimum prévu à l'article 16 ci-dessus. La société ne sera définitivement constituée qu'après le versement de ce montant.

18. La libération des parts en numéraire doit être effectuée dans la limite du quart au moins de la valeur nominale de ces parts au moment de l'acte constitutif. Pour les sociétés constituées avant la reconnaissance, l'effet de celle-ci est subordonné à cette libération. Le capital minimum effectivement libéré en nature et en numéraire ne peut en outre être inférieur au capital social minimum tel qu'il est défini aux articles 16 et 17 précédents.

19. Les apports en industrie sont représentés par des parts d'industrie qui ne concourent pas à la formation du capital social. Ces parts ne sont pas cessibles. Si leur titulaire se retire du groupement, elles sont annulées à la date de son retrait.

Même si aucun apport en industrie n'est fait lors de la constitution du groupement, les statuts déterminent le régime éventuel de ces parts, conformément aux dispositions du présent décret.

Ils doivent prévoir dans quelles conditions les titulaires de parts d'industrie participeront aux bénéfices et, s'ils en décident ainsi, aux pertes. Les titulaires des parts d'industrie doivent avoir la faculté de se retirer après un temps déterminé.

Les droits des titulaires de parts d'industrie dans les réserves sont fixés par les statuts, à moins que ces derniers ne prévoient qu'ils sont déterminés par des conventions particulières approuvées par l'assemblée générale. Ces droits peuvent être fixés forfaitairement.

20. Les associés doivent participer effectivement au travail commun. Ce travail doit être effectué dans des conditions comparables à celles existant pour les exploitations de caractère familial. Chaque membre du groupement doit être associé aux responsabilités de l'exploitation. L'exercice des fonctions de direction ne dispense pas de la participation aux travaux d'exploitation.

L'organisation du travail, dont les principes sont posés dans la note prévue à l'article 5 ci-dessus, est réglée par une décision de l'assemblée

SOCIÉTÉS ET GROUPEMENTS [Déc. 3 déc. 1964] 1321

générale qui doit être communiquée au comité départemental d'agrément. Les associés effectuent leur travail à temps complet ou à temps partiel, suivant l'objet du groupement, les usages de la région et les activités pratiquées.

Il ne doit être habituellement recouru à des salaires et honoraires au groupement que pour un nombre au plus égal à celui des salariés normalement employés dans la région dans les exploitations ou entreprises familiales visées à l'article 7 de la loi du 8 août 1962.

Les statuts déterminent les conditions d'application des dispositions de l'article 2 de la loi susvisée du 8 août 1962 qui prévoit qu'exceptionnellement, les associés peuvent être exemptés de l'obligation du travail.

21. Les statuts précisent dans quelles conditions et dans quelles limites la rémunération que perçoivent les associés du fait de leur participation effective aux travaux constitue une charge de la société pour l'application des dispositions de l'article 4 de la loi du 8 août 1962.

Cette rémunération ne peut être ni inférieure au salaire agricole minimum garanti, ni supérieure à six fois ce salaire. Cette limitation ne met pas obstacle à ce que les responsabilités de directionfassent, en outre, l'objet d'une participation particulière dans les bénéfices annuels. Cette rémunération et, le cas échéant, cette participation, sont décidées par l'assemblée générale, dans les conditions fixées par les statuts.

22. Les statuts doivent se prononcer sur la limitation prévue à l'article 5 de la loi du 8 août 1962 de la responsabilité personnelle des associés à l'égard des tiers ayant contracté avec le groupement. Ils peuvent écarter cette limitation pour l'ensemble des tiers ou pour certains seulement.

Les responsabilités des associés, qu'ils soient ou non titulaires de parts de capital, encourues en dehors du cas prévu à l'article précédent, sont appréciées dans les conditions du droit commun applicables aux sociétés civiles de personnes.

23. Tout associé peut être autorisé par les autres associés, ou le cas échéant, en cas de refus de ceux-ci, par le tribunal de grande instance, à se retirer du groupement pour motif grave et légitime.

Les statuts peuvent stipuler que l'assemblée générale aura le droit de décider, pour le même motif, à une majorité qualifiée dixeront, qu'un associé cessera de faire partie du groupement.

Le départ d'un associé entraîne la reprise par lui de ses apports en nature. Il en est autrement si l'associé et le groupement sont d'accord pour écarter cette reprise ou si les statuts y mettent obstacle. Dans ce dernier cas, l'associé peut néanmoins obtenir du tribunal cette reprise si son départ résulte d'une faute ou d'une manœuvre des autres associés.

Lorsqu'il n'y a pas reprise des apports en nature, le départ d'un associé, porteur de parts de capital, est accompagné de la cession des parts de capital à lui appartenant à un autre associé ou à une personne physique ou morale agréée par l'assemblée générale. Cette cession ou cette admission devant recevoir l'assentiment de l'assemblée générale. Si personne ne peut acquiescer, avec l'assentiment de cette assemblée, les parts à un juste prix, le groupement est tenu de racheter à l'associé leur valeur.

Les statuts peuvent se prononcer, soit pour l'admettre, soit pour l'écarter, sur la reprise des apports prévue à l'avant-dernière alinéa de l'article 102 de la loi susvisée du 8 août 1962.

La réduction de capital ne peut intervenir que dans les cas des disposi-

tions législatives et réglementaires et des engagements de la société subordonnant cette réduction à certaines conditions particulières.

24. Les statuts peuvent prévoir que si le remboursement ou la reprise des apports en nature compromettent la poursuite normale de l'activité du groupement, le président du tribunal statuant en référé pourra assortir le remboursement ou la reprise de délais raisonnables.

25. Les statuts fixent les conditions dans lesquelles les héritiers d'un associé décédé, sont admis dans le groupement. Ils peuvent distinguer suivant que les héritiers sont majeurs ou non.

Les héritiers d'un associé décédé qui ne sont pas admis de plein droit dans le groupement participent, jusqu'à la décision concernant cette admission, aux délibérations de l'assemblée générale par l'intermédiaire de l'un d'entre eux qui les y représente ou, s'il y a lieu, par l'intermédiaire de leur représentant légal, avec les voix dont disposait leur auteur, en raison de sa qualité d'associé et, le cas échéant, des parts de capital qu'il détenait.

Les dispositions des articles 23 et 24 sont applicables au cas de succession : toutefois, nonobstant toute disposition contraire des statuts, l'héritier travaillant déjà sur l'exploitation dont l'admission est refusée en dehors d'un motif grave et légitime, a droit de reprendre ses apports en nature.

26. Les droits et obligations respectifs des nus-propriétaires et des usufructiers de parts sociales et notamment les conditions de leur participation aux assemblées générales sont fixés par les statuts ou, dans le cadre des principes posés par ceux-ci, par des décisions de l'assemblée générale. L'obligation de participation effective au travail commun prévue à l'article 2 de la loi du 8 août 1962 peut, sauf dispositions contraires, être satisfaite par le nu-propriétaire ou l'usufruitier.

27. Les statuts peuvent décider que, dans les cas où les intérêts des associés risquent d'être opposés, les décisions de l'assemblée générale seront prises après consultation d'une personnalité désignée à l'avance, particulièrement qualifiée par son esprit d'équité et son expérience sociale et agricole. Ils peuvent également prévoir que tous les litiges survenant entre associés ou certains seulement, seront soumis pour conciliation à l'avis d'une telle personne. Le nom de celle-ci doit être communiqué au comité départemental d'agrément.

CHAPITRE III. — *Statut social et économique des groupements et de leurs membres.*

28. (Dér. n° 78-619 du 30 mai 1978) « Pour l'application dans les départements métropolitains du livre VII du Code rural relatif aux dispositions sociales applicables en agriculture ainsi que pour l'application dans les départements d'outre-mer du livre XI du Code de la sécurité sociale et les chapitres III-2, IV-1, IV-2, du titre II du livre VII du Code rural, les membres des groupements agricoles d'exploitation en commun reconnus sont considérés comme entrant dans la catégorie des chefs d'exploitation ou dans celle des salariés du groupement selon qu'ils sont ou non titulaires de parts de capital ».

Les droits et obligations des associés entrant dans la catégorie des chefs d'exploitation sont appréciés en fonction d'une exploitation dont la superficie et le revenu cadastral sont respectivement égaux aux quotients de la

SOCIÉTÉS ET GROUPEMENTS [Décr. 3 oct. 1964] 1323

superficie et du revenu industriel de la totalité des terres mises en valeur par le groupement par le nombre des associés entrant dans la catégorie des chefs d'exploitation effectivement, une décision préfectorale prise après avis du conseil départemental d'agrément poivre, dans la limite de moitié, modifier les pourcentages de répartition fait apparaître une situation sensiblement différente de celle existant normalement dans les exploitations familiales de la région.

Les dispositions qui précèdent ne pourraient faire perdre à un associé qui l'avait obtenu son statut dans le groupement la qualité d'exploitant, dès lors qu'il a fait au groupement des apports d'une importance justifiant le maintien de son statut.

29. Les membres de la famille d'un associé non titulaire de parts d'industrie sont considérés pour l'application de l'ensemble de la législation sociale agricole comme membres de la famille d'un chef d'exploitation agricole lorsque les travaux sur l'exploitation mise en valeur par le groupement.

30. V. Décr. 27-11-64 du 13 oct. 1964, art. 11. — Cl. sécur. soc.

31. Dans les conditions définies par la réglementation relative aux prêts du crédit agricole aux sociétés civiles d'exploitation rurale mentionnées à l'article 617, 7° du Code rural et notamment aux groupements agricoles d'exploitation en commun reconnus, les membres de ces groupements sont considérés, notamment à personnel des groupements, comme exploitants personnels et comme tels peuvent en conséquence obtenir tous prêts individuels.

32. En cas de participation de la production ou de la commercialisation des produits agricoles, les droits des groupements agricoles d'exploitation en commun reconnus sont constitués par la somme des droits individuels dont disposent leurs membres s'ils n'étaient pas groupés. Les dispositions relatives aux droits de vote de ces groupements sont majorées de 20 p. 100. Les droits individuels dont peut bénéficier un associé sont représentés par les droits afférents aux parts individuelles détenues au groupement et les droits éventuels attachés à la personne de l'associé en tant qu'exploitant individuel.

33. Pour les produits soumis à un régime de quantum ou à tout autre régime ayant pour effet d'introduire un traitement différentiel en fonction des quantités livrées ou produites, la production ou la production effectuée par un groupement agricole d'exploitation en commun n'est pas considérée comme globale, mais est répartie pour les livraisons ou productions dont l'importance est déterminée en fonction de la part de chaque associé dans le capital social.

CHAPITRE IV. — Fonctions et dispositions diverses.

38. Dans tous les actes, statuts et publications émanant d'un groupement agricole d'exploitation en commun reconnu, la dénomination de groupement doit être précédée de la mention « groupement agricole d'exploitation en commun », ainsi que de la mention « capital est fixe ou variable ».

En cas de violation de ces dispositions, le groupement est passible d'une amende de 5 000 F.

37. L'utilisation irrégulière de la dénomination de « groupement agricole d'exploitation en commun reconnu » ou de toute autre dénomination ayant pour objet d'induire en erreur sur la situation d'un organisme agricole au regard de la loi du 8 août 1962 est punie d'une amende de 1 200 à 3 000 F. En cas de récidive, l'amende peut être portée à 6 000 F et un emprisonnement de six jours à deux mois peut être prononcé. Le tribunal peut en outre ordonner alors l'affichage du jugement dans les conditions prévues à l'article 471 du Code pénal.

38. Abrogé par Décr. n° 78-619 du 30 mai 1978.

Décret n° 64-1194 du 3 décembre 1964,

Portant règlement d'administration publique relatif aux prêts du crédit agricole aux sociétés civiles d'exploitation rurale mentionnées à l'article 617 (7°) du Code rural, et notamment aux groupements agricoles d'exploitation en commun.

Art. 1er. Les prêts consentis aux sociétés civiles d'exploitation rurale sont garantis, conformément aux dispositions de l'article 158 du Code rural, à la fois par le patrimoine de la société et, dans les conditions déterminées par le présent règlement, par l'engagement solidaire des associés. Les dispositions des articles 1200 à 1216 du Code civil sont applicables auxdits associés. Toutefois, sauf dispositions contraires expresses des statuts ou des conventions particulières conclues par la caisse prêteuse avec un groupement agricole d'exploitation en commun reconnu et ses membres ou certains d'entre eux, la responsabilité personnelle de chacun des membres d'un tel groupement est limitée à deux fois la fraction du capital social qu'il possède.

2. Les caisses de crédit agricole mutual peuvent subordonner l'octroi des prêts à une société civile d'exploitation rurale quelle qu'elle soit, à toutes les garanties qu'elles estiment nécessaires d'obtenir de la société et de ses membres.

Elles peuvent notamment exiger :

a) Que les associés ou certains d'entre eux prennent personnellement, lors de l'octroi d'un prêt, l'engagement de rembourser, sans limitation de responsabilité et solidairement avec leurs coassociés, le montant du prêt ;

b) Que soient insérées dans les statuts des dispositions :

1°. Mentionnant l'obligation personnelle pour chaque associé de rembourser ainsi solidairement avec ses coassociés le montant des prêts de crédit agricole ;

2°. Comportant l'interdiction pour la société de répartir, après le règlement annuel des comptes, une partie quelconque des bénéfices, même sous forme d'intérêt au capital, avant d'avoir versé, sans prorogation d'échéance, les annuités échues des prêts à long ou à moyen terme et d'avoir remboursé les prêts à court terme échus ;

3°. Déterminant, dans les sociétés civiles au sein desquelles les groupements agricoles d'exploitation en commun reconnus, les obligations qui résultent vis-à-vis du crédit agricole, en ce qui concerne les prêts dont il s'agit, des apports en industrie.

3. Lorsqu'une des sociétés civiles d'exploitation rurale mentionnées à l'article 617 (7°) du Code rural a reçu un prêt de la caisse nationale de crédit agricole, son capital ne peut, sauf dispositions contraires du contrat de prêt, être réduit avant remboursement sans l'accord de la caisse ; celle-ci peut

I

(Actes dont la publication est une condition de leur applicabilité)

RÈGLEMENT (CEE) N° 3284/83 DU CONSEIL**du 14 novembre 1983****modifiant le règlement (CEE) n° 1035/72 portant organisation commune des marchés dans le secteur des fruits et légumes**

LE CONSEIL DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES,

vu le traité instituant la Communauté économique européenne, et notamment son article 43,

vu la proposition de la Commission ⁽¹⁾,

vu l'avis de l'Assemblée ⁽²⁾,

vu l'avis du Comité économique et social ⁽³⁾,

considérant que l'article 14 du règlement (CEE) n° 1035/72 ⁽⁴⁾, modifié en dernier lieu par le règlement (CEE) n° 2004/83 ⁽⁵⁾, a prévu des mesures pour encourager la constitution et le fonctionnement des organisations de producteurs; que ces mesures comportent en particulier deux régimes d'aides:

- l'un prévoyant, pour une période de trois ans suivant la date de constitution, des aides fixées en fonction de la valeur de la production commercialisée,
- l'autre qui, à titre transitoire, prévoit pour une période de cinq ans des aides limitées en outre aux frais réels de constitution et fonctionnement administratif;

considérant que l'expérience acquise dans l'application de ces mesures a fait apparaître la nécessité de certaines adaptations visant en particulier à mieux assurer le respect, de la part des organisations de producteurs, des conditions prévues et à permettre une détermination plus précise et mieux appropriée de la période d'octroi des aides;

considérant que l'institution d'un système de reconnaissance et l'octroi des aides à partir de la date de cette reconnaissance peuvent contribuer à satisfaire certaines de ces exigences; qu'il y a lieu en outre de prévoir que les organisations de producteurs tiennent, pour les activités faisant l'objet de la reconnaissance, une comptabilité spécifique;

considérant par ailleurs que le deuxième régime d'aide à la constitution et au fonctionnement mentionné ci-avant est de nature à offrir à long terme des garanties additionnelles quant au fonctionnement des organisations de producteurs; qu'il y a lieu, par conséquent, de prévoir, à titre définitif, le maintien de ce seul régime tout en améliorant le niveau des aides; qu'une modification de la méthode de calcul des aides visant à prendre comme référence la valeur de la production effectivement commercialisée par les organisations de producteurs est, elle aussi, susceptible de mieux assurer que ces organisations exercent réellement les tâches qui leur sont assignées; qu'il convient cependant de prévoir la possibilité de recourir au premier régime d'aide pour une période limitée;

considérant qu'il y a lieu de déterminer de façon précise et appropriée le niveau des aides à accorder en cas de fusions d'organisations déjà conformes aux conditions prévues;

considérant que l'action des organisations de producteurs, au sens de l'article 13 du règlement (CEE) n° 1035/72, est de nature à contribuer à la réalisation des objectifs de l'organisation commune des marchés dans le secteur concerné; que, afin de renforcer l'action de ces organisations et faciliter ainsi une plus grande stabilité du marché, il convient de permettre aux États membres d'étendre, sous certaines conditions, à l'ensemble des producteurs non-adhérents d'une région les règles, notamment en matière de production et de mise en marché, adoptées pour ses membres par l'organisation ou l'association de la région considérée;

considérant que, en vue d'assurer l'application correcte du régime ainsi modifié, il y a lieu de conférer à la Commission un pouvoir permanent de contrôle; que, dans ce but, il convient en particulier de soumettre à l'approbation de la Commission toute extension des règles de commercialisation édictées par l'organisation ou l'association concernée;

⁽¹⁾ JO n° C 281 du 4. 11. 1981, p. 3.

⁽²⁾ JO n° L 182 du 19. 7. 1982, p. 29.

⁽³⁾ JO n° C 112 du 3. 5. 1982, p. 34.

⁽⁴⁾ JO n° L 118 du 20. 5. 1972, p. 1.

⁽⁵⁾ JO n° L 198 du 21. 7. 1983, p. 2.

considérant que l'application de ce régime entraîne des frais pour l'organisation ou l'association dont les règles ont été étendues ; qu'il est dès lors indiqué de faire participer les producteurs non-adhérents à ces frais ; qu'il paraît également opportun de faire participer ces producteurs aux frais découlant de certaines actions entreprises par l'organisation ou l'association en cause ; qu'il convient par ailleurs d'octroyer à ces producteurs une indemnité pour les produits qui, tout en étant conformes aux normes de qualité, n'ont pu être commercialisés ou qui ont été retirés du marché ;

considérant que, afin d'assurer une meilleure stabilisation du marché de certains produits sensibles, il convient de prévoir le recours aux achats publics lorsqu'une situation de crise grave a été constatée selon une procédure accélérée à la suite d'une baisse des prix ; que, en raison du degré variable de développement des organisations de producteurs dans les différents États membres et de son influence sur le maintien de la stabilité du marché dans ces États, il convient d'ouvrir la possibilité d'exempter de l'obligation d'achat les États membres dans lesquels les organisations de producteurs contrôlent une part suffisante de la production ou dont la production du produit en cause est peu importante par rapport à la production communautaire ;

considérant que l'expérience acquise a montré que certains producteurs stockent les produits les moins périssables au-delà de la campagne correspondant à l'année de récolte ; que, pour éviter que ces produits ne pèsent sur le marché au cours de la campagne suivante et ne puissent ainsi bénéficier des mesures d'intervention au cours de cette campagne, il convient de prévoir que, sauf dans certaines circonstances anormales, ces mesures d'intervention ne portent que sur des produits qui sont commercialisés pendant la campagne au cours de laquelle ils ont été récoltés ;

considérant que l'article 23 du règlement (CEE) n° 1035/72 établit les critères à prendre en considération pour la fixation des prix de référence dans le secteur des fruits et légumes ;

considérant que les prix de référence permettront de mieux assurer la préférence communautaire si la variation de leur niveau tient compte plus systématiquement de l'évolution des coûts de production ;

considérant que, pour le calcul des prix de référence des agrumes, il y a lieu de modifier le lien qui existe entre l'évolution des prix de base et d'achat, celle des compensations financières et celle du prix de référence ; qu'il y a lieu, en même temps, de procéder à une actualisation des prix de référence pour tenir compte dans une certaine limite du retard que ce lien a créé dans l'évolution de ces prix,

A ARRÊTÉ LE PRÉSENT RÈGLEMENT :

Article premier

Le règlement (CEE) n° 1035/72 est modifié conformément aux articles 2 à 11 suivants.

Article 2

L'article 13 est remplacé par le texte suivant :

Article 13

1. Au sens du présent règlement, on entend par "organisation de producteurs" toute organisation de producteurs de fruits et légumes :

a) qui est constituée à l'initiative des producteurs eux-mêmes, dans le but notamment :

- de promouvoir la concentration de l'offre et la régularisation des prix au stade de la production pour un ou plusieurs des produits visés à l'article 1er,
- de mettre à la disposition des producteurs associés des moyens techniques adéquats pour le conditionnement et la commercialisation des produits en cause ;

b) qui comporte pour les producteurs associés l'obligation :

- de vendre, par l'intermédiaire de l'organisation de producteurs, l'ensemble de leur production pour le ou les produits au titre duquel ou desquels ils ont adhéré, l'organisation pouvant toutefois autoriser les producteurs à ne pas se soumettre, pour certaines quantités, à cette obligation,
- d'appliquer, en matière de production et de commercialisation, les règles adoptées par l'organisation de producteurs afin d'améliorer la qualité des produits et d'adapter le volume de l'offre aux exigences du marché,
- de fournir les renseignements demandés par l'organisation en matière de récoltes et de disponibilités,

et

c) qui a été reconnue par l'État membre concerné en vertu du paragraphe 2.

2. Les États membres octroient aux organisations concernées, à leur demande, la reconnaissance visée au paragraphe 1 point c) si :

- elles offrent une garantie suffisante quant à la durée et à l'efficacité de leur action, notamment en ce qui concerne les tâches visées au paragraphe 1,
- elles tiennent, à partir de la date de reconnaissance, une comptabilité spécifique pour les activités faisant l'objet de la reconnaissance.

Les États membres :

- décident de l'octroi de la reconnaissance dans un délai de trois mois à partir du dépôt de la demande,
- communiquent, dans un délai de deux mois, à la Commission, toute décision d'octroi, de refus ou de retrait de la reconnaissance,
- élaborent chaque année un rapport sur l'application du présent article ainsi que de l'article 14 et le transmettent à la Commission avant le 1er avril, et pour la première fois avant le 1er avril 1985. Le rapport illustre, en particulier, le fonctionnement des organisations de producteurs ainsi que l'importance de la production commercialisée par leur intermédiaire dans les diverses régions.

Article 3

L'article 14 est remplacé par le texte suivant :

Article 14

1. Les États membres peuvent octroyer aux organisations de producteurs reconnues, au titre des cinq années suivant la date de leur reconnaissance, des aides pour encourager leur constitution et faciliter leur fonctionnement administratif. Le montant de ces aides :

- est égal, respectivement au titre de la première, de la deuxième, de la troisième, de la quatrième et de la cinquième année au maximum à 5 %, 5 %, 4 %, 3 % et 2 % de la valeur de la production commercialisée couverte par l'action de l'organisation de producteurs,
- ne peut pas dépasser les frais réels de constitution et de fonctionnement administratif de l'organisation concernée,
- est versé en tranches annuelles, au maximum pendant la période de sept ans suivant la date de la reconnaissance.

Pour chaque année, la valeur de la production est calculée sur la base :

- du volume annuel effectivement commercialisé conformément à l'article 13 paragraphe 1 point b) premier tiret,
- des prix moyens à la production obtenus.

2. Toutefois, par dérogation au paragraphe 1, les États membres peuvent accorder aux organisations de producteurs reconnues avant le 1er juillet 1988 les aides dont le montant ne peut excéder, au titre de la première, de la deuxième et de la troisième année respectivement 3 %, 2 % et 1 % de la valeur de la production commercialisée couverte par l'action de l'organisation de producteurs.

Dans ce cas :

- a) pour chaque année, la valeur de cette production est calculée forfaitairement sur la base :

- de la production moyenne commercialisée par les producteurs adhérents au cours des trois années civiles précédant celle de leur adhésion,
- des prix moyens à la production obtenus par ces producteurs au cours de la même période ;

- b) l'aide est versée en tranches annuelles pendant une période de cinq ans au maximum suivant la date de la reconnaissance.

3. Les organisations de producteurs issues d'organisations qui sont dans une large mesure déjà conformes aux conditions prévues par le présent règlement, ne peuvent bénéficier des aides prévues par le présent article que si elles résultent d'une fusion permettant de mieux atteindre les objectifs visés à l'article 13.

Toutefois, dans ce cas, les aides ne sont octroyées que dans la mesure des frais inhérents à la constitution (frais relatifs aux travaux préparatoires et à l'établissement de l'acte constitutif et des statuts).

4. Les États membres peuvent accorder aux organisations de producteurs, durant les cinq années suivant la constitution des fonds d'intervention visés à l'article 15, directement ou par l'intermédiaire d'établissements de crédits, des aides sous forme de prêts à caractéristiques spéciales destinés à couvrir une partie des frais prévisibles relatifs aux interventions sur le marché visées à l'article 15.

5. Les aides visées au présent article sont portées à la connaissance de la Commission par un rapport que les États membres lui font parvenir à la fin de chaque exercice budgétaire.

6. Les modalités d'application du présent article sont arrêtées selon la procédure prévue à l'article 33.

Article 4

L'article 15 *ter* suivant est inséré :

Article 15 *ter*

1. Dans le cas où

- une organisation de producteurs
- ou
- une association d'organisations de producteurs ayant adopté les mêmes règles,

opérant dans une circonscription économique déterminée est considérée pour un produit donné comme représentative de la production et des producteurs de cette circonscription, l'État membre concerné peut, à la demande de cette organisation ou association et, au cours des trois premières

années d'application, après consultation des producteurs de la circonscription, rendre obligatoires pour les producteurs établis dans la circonscription et non-adhérents à l'une des organisations précitées :

- a) les règles de connaissance de la production visées à l'article 13 paragraphe 1 point b) troisième tiret,
- b) les règles de production visées à l'article 13 paragraphe 1 point b) deuxième tiret,
- c) les règles de commercialisation visées à l'article 13 paragraphe 1 point b) deuxième tiret,
- d) pour les produits visés à l'annexe II, les règles adoptées par l'organisation ou l'association en matière de retrait du marché, pour autant que le prix de retrait n'excède pas le niveau défini à l'article 18 paragraphe 1 point a),

à condition que ces règles soient d'application depuis au moins une année.

2. Au sens du présent article, on entend par "circonscription économique" une région constituée par des zones de production limitrophes ou avoisinantes dans lesquelles les conditions de production et de commercialisation sont homogènes.

3. Les États membres communiquent à la Commission les règles qu'ils envisagent de rendre obligatoires pour l'ensemble des producteurs d'une circonscription économique déterminée.

4. Les règles qui sont rendues obligatoires pour l'ensemble des producteurs d'une circonscription économique déterminée ne doivent pas entraîner un préjudice pour les échanges intracommunautaires.

5. Les règles visées au paragraphe 1 point c) ne peuvent être rendues obligatoires qu'après leur approbation par la Commission. La Commission se prononce dans un délai de quarante-cinq jours à compter de la communication de ces règles.

6. La Commission décide que les règles qui lui sont communiquées ne peuvent être rendues obligatoires ou annule l'extension des règles décidée par l'État membre :

- lorsqu'elle constate que, par l'extension en cause, la concurrence dans une partie substantielle du marché commun est exclue ou qu'il est porté atteinte à la liberté des échanges ou que les objectifs de l'article 39 du traité CEE sont mis en péril,
- lorsqu'elle constate, en vertu de l'article 2 du règlement n° 26, que l'article 85 paragraphe 1 du traité est applicable à l'accord, à la décision ou pratique dont l'extension est communiquée ou décidée. La décision de la Commission prise à l'égard de cet accord, décision ou pratique ne

s'applique qu'à compter de la date de constatation.

7. Les États membres prennent toutes les mesures appropriées

- pour contrôler le respect des règles visées ci-avant,
- pour sanctionner les infractions auxdites règles.

Ils communiquent immédiatement ces mesures à la Commission.

8. Lorsqu'il est fait application du paragraphe 1, l'État membre concerné peut décider que les producteurs non-adhérents sont redevables à l'organisation ou, le cas échéant, à l'association de tout ou partie des cotisations versées par les producteurs adhérents, dans la mesure où elles sont destinées à couvrir :

- les frais administratifs résultant de l'application du régime visé au paragraphe 1,
- les frais résultant des actions de recherche, d'étude de marché et de promotion des ventes entreprises par l'organisation ou l'association et bénéficiant à l'ensemble de la production de la circonscription.

9. Lorsqu'il est fait application du paragraphe 1 points c) et d), les États membres assurent, par l'intermédiaire des organisations de producteurs ou de tout autre organisme ou personne physique ou morale désignée à cette fin, le retrait des produits qui ne sont pas conformes aux règles de commercialisation ou qui n'ont pas pu être vendus à un prix d'un niveau au moins égal à celui du prix de retrait.

10. Le Conseil, statuant à la majorité qualifiée sur proposition de la Commission, arrête les règles d'application du présent article.

11. Les États membres communiquent à la Commission la liste des circonscriptions économiques visées au paragraphe 2. Dans un délai d'un mois à compter de cette communication, la Commission approuve la liste ou décide, après consultation de l'État membre concerné, des modifications que celui-ci doit y apporter.

12. Les modalités d'application du présent article sont arrêtées selon la procédure prévue à l'article 33.

13. À l'expiration de la troisième année d'application du régime défini au présent article, la Commission présentera au Conseil un rapport assorti, le cas échéant, de propositions permettant au Conseil de prendre une décision concernant le maintien, la modification ou l'abolition du régime visé ci-avant.

Tant qu'une décision du Conseil ne sera pas prise, le présent article restera en vigueur.

Article 5

L'article 18 *bis* suivant est inséré :

« Article 18 bis

1. Lorsqu'il est fait application de l'article 15 *ter* paragraphe 1 points c) et d), l'État membre octroie une indemnité aux producteurs non-adhérents pour les quantités des produits mentionnés à l'annexe II :

— qui ne peuvent être commercialisées en vertu de l'article 15 *ter* paragraphe 1 point c) ou

— qui ont été retirées du marché en vertu de l'article 15 *ter* paragraphe 1 point d).

2. Cette indemnité est calculée conformément à l'article 19 paragraphe 2 deuxième alinéa.

3. Aux fins de l'octroi de l'indemnité pour les produits retirés du marché, l'article 18 paragraphe 3 est applicable.

4. Les modalités d'application du présent article sont arrêtées, en tant que de besoin, selon la procédure prévue à l'article 33. »

Article 6

À l'article 19 paragraphe 1, les termes « des pêches » sont remplacés par « des abricots, des aubergines, des pêches et des tomates ».

À l'article 19 paragraphe 2, les termes « article 15 paragraphe 1 » sont remplacés par « articles 15 paragraphe 1 et 15 *ter* paragraphe 1 ».

Article 7

L'article 19 *bis* est remplacé par le texte suivant :

« Article 19 bis

1. Par dérogation à l'article 19, dans le cas où, pour les poires pendant la période du 1er juillet au 31 août, pour les pêches, les abricots, les tomates et les aubergines et sur l'un des marchés représentatifs visés à l'article 17 paragraphe 2, les cours communiqués à la Commission conformément au paragraphe 1 du même article demeurent dans un État membre, pendant deux jours de marché successifs, inférieurs au prix d'achat majoré de 5 % du prix de base, la Commission constate sans délai que le marché du produit en cause se trouve dans une situation de crise grave.

2. Dès cette constatation, les États membres producteurs assurent, par l'intermédiaire de l'organisme ou des personnes physiques ou morales qu'ils ont désignés à cette fin, l'achat des produits d'origine communautaire qui leur sont offerts, pour autant que ceux-ci répondent aux exigences de

qualité et de calibrage prévues par les normes de qualité et qu'ils n'aient pas été retirés du marché conformément à l'article 15 paragraphe 1 et à l'article 15 *ter* paragraphe 1. Les produits concernés sont achetés au prix visé à l'article 19 paragraphe 2 deuxième alinéa valable dans l'État membre dont le produit est originaire.

3. Les opérations d'achat sont suspendues dès que les cours demeurent supérieurs au prix d'achat majoré de 5 % du prix de base pendant deux jours de marché successifs, la Commission constatant sans délai que cette condition est remplie.

4. La Commission peut exempter de l'obligation prévue au paragraphe 2 l'État membre producteur qui en fait la demande à condition que :

— dans cet État membre au moins deux tiers de la production nationale du produit en cause soient commercialisés par l'intermédiaire d'organisations de producteurs,

— ou que, dans cet État membre, la production nationale du produit en cause n'atteigne pas 8 % de la production communautaire moyenne de ce produit ; à la demande de l'État membre, ce pourcentage peut atteindre 12 % pour les poires d'été.

5. Lorsque les marchés représentatifs à la production dans un État membre donné ne permettent pas d'y relever des cours, les dispositions visées aux paragraphes 1, 2 et 3 peuvent être appliquées sur la base des prix enregistrés au stade du commerce de gros sur les marchés les plus représentatifs dans l'État membre concerné.

6. Les modalités d'application du présent article sont arrêtées selon la procédure prévue à l'article 33. »

Article 8

L'article 19 *ter* suivant est inséré :

« Article 19 ter

Les opérations d'intervention effectuées en application du présent règlement ne peuvent porter que sur des produits qui sont commercialisés pendant la campagne au cours de laquelle ils ont été récoltés.

Toutefois, lorsque des circonstances anormales le justifient, des mesures dérogatoires au premier alinéa peuvent être arrêtées selon la procédure prévue à l'article 33. »

Article 9

À l'article 20 paragraphe 1, les termes « les articles 18, 19 et 19 *bis* » sont remplacés par « les articles 18, 18 *bis*, 19 et 19 *bis* ».

Article 10

À l'article 21 paragraphes 1 et 2, les termes « de l'article 18 » sont remplacés par « des articles 15 *ter* et 18 ».

Article 11

À l'article 23, le paragraphe 2 est remplacé par le texte suivant :

« 2. Les prix de référence sont fixés pour la première campagne de mise en application :

- sur la base de la moyenne arithmétique des prix à la production de chaque État membre majorée du montant défini au paragraphe 4,
- compte tenu de l'évolution des coûts de production dans le secteur des fruits et légumes.

Pour les campagnes ultérieures, ils sont fixés :

- a) pour les oranges, les mandarines, les satsumas, les tangerines et les autres hybrides similaires d'agrumes, à l'exclusion des clémentines, jusqu'à la campagne 1989/1990, à un niveau égal à celui de la campagne précédente adapté d'un montant égal à la différence entre, d'une part, le montant résultant de l'application à ce prix de base et d'achat par rapport à la campagne précédente et, d'autre part, le montant correspondant à l'augmentation des compensations financières prévues par le règlement (CEE) n° 2511/69 par rapport à ladite campagne ;
- b) pour les autres produits, à un niveau égal à celui de la campagne précédente, majoré, après déduction des montants visés aux paragraphes 2 *bis* et 4 :
 - d'un pourcentage correspondant à celui de l'évolution moyenne des coûts de production dans le secteur des fruits et légumes diminué de l'accroissement de la productivité,
 - des montants visés aux paragraphes 2 *bis* et 4 valables pour la campagne en cause,

sans toutefois que le niveau ainsi obtenu puisse dépasser la moyenne arithmétique des prix à la production de chaque État membre majorée des montants définis aux paragraphes 2 *bis* et 4, le montant ainsi obtenu étant majoré de l'évolution des coûts de production dans le secteur des fruits et légumes diminuée de l'accroissement de la productivité, le niveau à retenir ne

pouvant par ailleurs être inférieur au prix de référence de la campagne précédente.

Toutefois, lors du calcul du prix de référence des citrons, des clémentines ainsi que des autres agrumes visés à l'alinéa précédent, le montant du prix de référence en vigueur au cours de la campagne précédente est préalablement augmenté au maximum de 15 % pour tenir compte de l'écart entre les montants représentant :

- d'une part, l'évolution que les prix de référence pour ces produits auraient subie en l'absence de toute variation des compensations financières, et
- d'autre part, l'évolution constatée pour ces compensations.

Cette augmentation est répartie en parts égales sur les deux premières campagnes suivant la date d'entrée en vigueur du règlement (CEE) n° 3284/83.

Article 12

1. En ce qui concerne les organisations de producteurs ayant, avant la date d'entrée en vigueur du présent règlement, acquis un droit à l'octroi d'aides en vertu de l'article 14 paragraphes 1 ou 1 *bis* du règlement (CEE) n° 1035/72, dans la version applicable jusqu'à cette date :

- a) ces dispositions restent d'application aux annuités encore à courir lorsque la première annuité leur a été payée en l'absence de la reconnaissance visée à l'article 13 paragraphe 2 du règlement (CEE) n° 1035/72 dans la version du présent règlement ;
- b) sur leur demande, l'article 14 paragraphe 1 du règlement (CEE) n° 1035/72 dans la version du présent règlement s'applique lorsque, à la date de l'octroi de la reconnaissance visée à l'article 13 paragraphe 2 dudit règlement, aucune annuité ne leur a encore été payée.

À partir de la date d'entrée en vigueur du présent règlement, aucun droit à l'aide visée à l'article 14 paragraphes 1 ou 1 *bis* du règlement (CEE) n° 1035/72 dans la version applicable jusqu'à cette date ne peut plus être acquis.

2. Les organisations de producteurs auxquelles la reconnaissance visée à l'article 13 paragraphe 2 du règlement (CEE) n° 1035/72 n'est pas octroyée ne peuvent plus bénéficier des compensations financières visées à l'article 18 dudit règlement après expiration d'un délai de douze mois calculé à partir de la date d'entrée en vigueur du présent règlement ; toutefois, pour la Grèce, ce délai est de vingt quatre mois.

Article 13

Le présent règlement entrera en vigueur aussitôt que la Communauté aura présenté aux deux pays candidats sa déclaration relative aux négociations d'adhésion sur les fruits et légumes.

Le Conseil, statuant à la majorité qualifiée sur proposition de la Commission, constate que la condition visée

au premier alinéa est remplie et fixe la date de l'entrée en vigueur du présent règlement conformément au premier alinéa.

Toutefois, l'article 11 est applicable pour chaque produit à partir du début de la campagne suivant la date d'entrée en vigueur du présent règlement.

Le présent règlement est obligatoire dans tous ses éléments et directement applicable dans tout État membre.

Fait à Bruxelles, le 14 novembre 1983.

Par le Conseil

Le président

C. SIMITIS

(Πράξεις, για την ισχύ των οποίων απαιτείται δημοσίευση)

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΟΚ) αριθ. 3796/81 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 29ης Δεκεμβρίου 1981

περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα των προϊόντων άλιειας

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τή συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, και ιδίως τα άρθρα 42 και 43,

τή πρόταση της Επιτροπής,

τή γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (1),

τή γνώμη της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής (2),

Έκτιμώντας:

ότι οι θεμελιώδεις διατάξεις που αφορούν την οργάνωση αγοράς στον τομέα άλιειας πρέπει να τροποποιηθούν, για να ληφθεί υπόψη η εξέλιξη της αγοράς, οι μεταβολές που επήλθαν τα τελευταία αυτά χρόνια στις άλιες δραστηριότητες και οι ανεπάρκειες που διαπιστώθηκαν στην εφαρμογή των κανόνων αγοράς που ισχύουν σήμερα· ότι οι διατάξεις αυτές, λόγω του αιθισμού τους, του πολυπλοκού των τροποποιήσεων που πρέπει να υλοποιηθούν, στις φορές, δεν ανταποδίδονται έλ· ολοκλήρω, θά στεροδνται της αναγκαίας σαφηνείας που πρέπει να χαρακτηρίζε κάθε ρύθμιση· ότι πρέπει συνεπώς να αντικατασταθεί ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 106/76 (3) όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3443/80 (4).

· ότι η λειτουργία και η ανάπτυξη της κοινής αγοράς για τα γεωργικά προϊόντα πρέπει να συνοδεύονται από τη θέσπιση κοινής γεωργικής πολιτικής, και ότι η πολιτική αυτή πρέπει ιδίως να περιλαμβάνει μιά κοινή οργάνωση των γεωργικών αγορών που μπορεί να λάβει διάφορες μορφές αναλόγως των προϊόντων·

ότι η άλιεια έχει ιδιαίτερη σημασία για τη γεωργική οικονομία ορισμένων περιοχών της Κοινότητας· ότι η παραγωγή αυτή αντιπροσωπεύει σημαντικό τμήμα του εισοδήματος των άλιων των περιοχών αυτών· ότι πρέπει, για το λόγο αυτόν, να ευννοείται, με τα κατάλληλα μέτρα, η σταθερότητα της αγοράς·

ότι να από τα μέτρα, τα οποία πρέπει να ληφθούν για τη λειτουργία της κοινής οργάνωσης αγοράς είναι η εφαρμογή κοινών προδιαγραφών έμπορίας των εν λόγω προϊόντων· ότι η εφαρμογή των προδιαγραφών αυτών θά πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα την απομάκρυνση των προϊόντων μύ· ικανοποιητικής ποιότητας από την αγορά και τη διευκόλυνση των εμπορικών σχέσεων, βάσει ενός θεμιτού ανταγωνισμού, που θά συμβάλλει με τον τρόπο αυτόν στη άποδοτικότητα της παραγωγής·

ότι η εφαρμογή των προδιαγραφών αυτών καθιστά αναγκαίο τον έλεγχο των προϊόντων που υποβάλλονται σε τυποποίηση· ότι για το λόγο αυτόν, πρέπει να προβλεφθούν μέτρα που εξασφαλίζουν έναν τέτοιο έλεγχο·

ότι στο πλαίσιο των κανόνων για τη λειτουργία των αγορών, απαιτείται η πρόβλεψη διατάξεων που επιτρέπουν την προσαρμογή της προσφοράς στις απαιτήσεις της αγοράς και την εξασφάλιση, κατά το δυνατόν, ενός δικαίου εισοδήματος στους παραγωγούς· ότι λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών της αγοράς των προϊόντων άλιειας, η δημιουργία οργάνωσης παραγωγών που θά προβλέπουν για τα μέλη τους την υποχρέωση να συμμορφώνονται προς ορισμένους κανόνες, ιδίως όσον αφορά την παραγωγή και την έμπορία, συμβάλλει στην επίτευξη των στόχων αυτών·

ότι πρέπει να προβλεφθούν κατάλληλες διατάξεις για τη διευκόλυνση της συστάσεως και της λειτουργίας των οργάνωσης αυτών καθώς και των επενδύσεων που συνεπάγεται η εφαρμογή των κοινών τους κανόνων· ότι για το σκοπό αυτόν, πρέπει να επιτραπεί στα Κράτη μέλη να χορηγούν σ' αυτές ενισχύσεις, για τις οποίες η Κοινότητα θά εξασφαλίζει κατά ένα μέρος τη χρηματοδότηση· ότι απαιτείται εν τούτοις να οροθετηθεί τό ποσό των ενισχύσεων αυτών και να δοθεί σ' αυτές χαρακτηρισ μεταδατικός και θαθμιαίας μειώσεως, ώστε

(1) ΕΕ αριθ. C 50 της 9. 3. 1981, σ. 85.

(2) ΕΕ αριθ. C 159 της 29. 6. 1981, σ. 7.

(3) ΕΕ αριθ. L 20 της 28. 1. 1976, σ. 1.

(4) ΕΕ αριθ. L 359 της 31. 12. 1980, σ. 13.

νά αυξάνεται προοδευτικά ή οικονομική εδύνη των παραγωγών·

ὅτι ἐπειδὴ ἡ συγκέντρωση καὶ ἡ διάρθρωση αὐτῶν τῶν ὁργανώσεων ὁρισμένων Κρατῶν μελῶν δὲν εἶναι ἱκανοποιητικές, κρίνεται ἀναγκαῖο νὰ ἐπιτραπῇ στὰ Κράτη μέλη νὰ τοὺς χορηγοῦν ὑψηλότερες ἐνισχύσεις κατὰ τὴ μεταβατικὴ περίοδο·

ὅτι γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς δράσεως τῶν ὁργανώσεων αὐτῶν καὶ τῇ διευκόλυνση, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, μιᾶς μεγαλύτερης σταθερότητας τῆς ἀγορᾶς πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ στὰ Κράτη μέλη νὰ ἐπεκτείνουν, ὑπὸ ὁρισμένες προϋποθέσεις, τὸ σύνολο τῶν μὲλῶν πού ἐμπορεῦνται σὲ μία συγκεκριμένη περιοχὴ, τοὺς κανόνες, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τῇ διάθεσιν στὴν ἀγορὰ, πού θεσπίσθηκαν γιὰ τὰ μέλη τῆς ἀπὸ τὴν ὁργάνωσιν τῆς ἐν λόγω περιοχῆς·

ὅτι γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ περιγραφομένου ἀνωτέρω καθεστώτος προκύπτουν ἔξοδα γιὰ τὴν ὁργάνωσιν τῆς ὁποίας ἐπεκτάθηκαν οἱ κανόνες· ὅτι ἐνδεκνυται συνεπῶς νὰ βαρύνουν τὰ ἔξοδα καὶ τὰ μὲ μέλη· ὅτι πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ προβλεφθεῖ ἡ δυνατότητα γιὰ κάθε ἐνδιαφερόμενο Κράτος μέλος νὰ χορηγῇ στοὺς παραγωγούς αὐτοὺς μιὰ ἀποζημίωση γιὰ τὰ προϊόντα πού, ἂν καὶ σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνες ἐμπορίας, δὲν μπόρεσαν νὰ διατιθεοῦν στὴν ἀγορὰ καὶ ἀποσύρθηκαν ἀπὸ αὐτή·

ὅτι πρέπει νὰ προβλεφθοῦν γιὰ ὅλες τὶς περιπτώσεις διατάξεις πού θὰ διασφαλίζουν ὥστε οἱ ὁργανώσεις παραγωγῶν νὰ μὴν κατέχουν δεσπόζουσα θέσιν στὴν Κοινότητα·

ὅτι προκειμένου νὰ ἀντιμετωπισθοῦν γιὰ ὁρισμένα προϊόντα ἀλιείας, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ εἰσόδημα τῶν παραγωγῶν, οἱ συνθήκες τῆς ἀγορᾶς πού μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν σὲ τιμὲς πού προκαλοῦν διαταραχὲς στὴν κοινοτικὴ ἀγορὰ, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ καθορισθεῖ γιὰ κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ προϊόντα αὐτὰ μιὰ τιμὴ προσανατολισμοῦ ἀντιπροσωπευτικὴ τῶν ζωνῶν παραγωγῆς τῆς Κοινότητος, πού θὰ χρησιμεύει στὸν καθορισμὸ τοῦ ἐπιπέδου τιμῶν γιὰ τὶς παρεμβάσεις στὴν ἀγορὰ·

ὅτι γιὰ νὰ σταθεροποιηθοῦν οἱ τιμὲς, εἶναι ἐπιθυμητό νὰ ἔχουν τὴ δυνατότητα οἱ ὁργανώσεις παραγωγῶν νὰ παρεμβαίνουν στὴν ἀγορὰ, ἐφαρμόζοντας εἰδικότερα τιμὴ ἀποσύρσεως κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία τὰ προϊόντα τῶν μελῶν τοὺς ἀποσύρονται ἀπὸ τὴν ἀγορὰ·

ὅτι σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις καὶ ὑπὸ ὁρισμένους ὁρους, εἶναι σκόπιμο νὰ υποστηριχθεῖ ἡ δράση τῶν ὁργανώσεων παραγωγῶν, μὲ τὴ χορήγηση χρηματικῶν ἀντισταθμίσεων γιὰ τὶς ἀποσυρόμενες ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ποσότητες·

ὅτι ἡ πείρα ἔδειξε ὅτι σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις τὸ ἐπίπεδο τῆς χρηματικῆς ἀντισταθμίσεως πού καταβάλλεται

στὶς ὁργανώσεις αὐτές δὲν προσφέρεται νὰ ἐνθαρρύνει τὴν προσχώρηση τῶν ἀλιέων στὶς ὁργανώσεις αὐτές· ὅτι πρέπει συνεπῶς νὰ ἀυξηθεῖ ἡ χρηματικὴ ἀντισταθμίση·

ὅτι ἡ κτηθείσα πείρα κατέδειξε τὴν ἀνάγκη εἰσαγωγῆς κάποιας ἐλαστικότητος στὴν ἐφαρμογὴ τῶν μηχανισμῶν παρεμβάσεως, μὲ τὸν καθορισμὸ κοινοτικῶν τιμῶν ἀποσύρσεως κατὰ τρόπο πού νὰ ἐπιτρέπει στὶς ὁργανώσεις νὰ πραγματοποιοῦν ἐντὸς ὁρισμένων ὁρίων τὶς ἀποσύρσεις ἀπὸ τὴν ἀγορὰ, ἀκολουθώντας τὶς διαπιστούμενες διακυμάνσεις τῆς ἀγορᾶς·

ὅτι γιὰ νὰ προεπαποῦν οἱ ἀλιεῖς νὰ προσαρμόσουν καλύτερα τὶς ποσοφῶρές τους στὶς ἀνάγκες τῆς ἀγορᾶς, πρέπει νὰ προβλεφθεῖ μιὰ διαφοροποίηση τῶν ποσῶν τῆς χρηματικῆς ἀντισταθμίσεως σὲ συνάντησιν μὲ τὸν ὅγκο τῶν ἀποσυρόμενων ποσοτήτων ἀπὸ τὴν ἀγορὰ·

ὅτι λόγω ἰδίως τῆς σπανιότητος ὁρισμένων εἰδῶν, ἐνδείκνυται νὰ ἀποφευχθεῖ κατὰ τὸ μέτρο τοῦ δυνατοῦ ἡ καταστροφή ἰχθῶν ὑψηλῆς ἐμπορικῆς ἀξίας πού ἀποσύρθηκαν ἀπὸ τὴν ἀγορὰ· γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτόν, πρέπει νὰ χορηγεῖται ἐνίσχυση μεταποίησης καὶ ἀποθεματοποίησης γιὰ τὴν ἀνθρώπινη κατανάλωση ὁρισμένων ποσοτήτων ἀποσυρόμενων φρέσκων προϊόντων· ὅτι λόγω ἀπ' ἐνός τῶν ἰδιαίτερων δυσκολιῶν πού ἀντιμετωπίζει ὁ τομέας ἀντζούγιας καὶ σαρδέλλας Μισσογιεῦ καὶ ἀπ' ἑτέρου τῆς ἀσθενοῦς ἐξελίξεως τῶν ὁργανώσεων παραγωγῶν τῶν μεσοεισκῶν περιοχῶν, πρέπει νὰ προβλεφθεῖ, γιὰ μιὰ περιορισμένη περίοδο, ἓνα εἰδικὸ καθεστῶς ἐνισχύσεως ὑπὲρ αὐτῶν τῶν δύο προϊόντων πού ἀλιεῖνται στὶς ἐν λόγω περιοχές·

ὅτι σὲ περίπτωσιν αἰσθητῆς πτωτικῆς ἐξελίξεως τῶν τιμῶν ὁρισμένων κατεψυγμένων προϊόντων, εἶναι σκόπιμο νὰ προβλεφθεῖ ἡ δυνατότητα χορηγήσεως στοὺς παραγωγούς ἐνισχύσεων γιὰ ἰδιωτικὴ ἀποθεματοποίηση τῶν προϊόντων αὐτῶν κοινοτικῆς καταγωγῆς·

ὅτι μιὰ πτώση τῶν τιμῶν εἰσαγωγῆς τόνων πού προορίζονται γιὰ τὴν κονσερβοδιομηχανία μπορεῖ νὰ ἀλλοίησιν τὸ ἐπίπεδο τῶν εἰσοδημάτων τῶν κοινοτικῶν παραγωγῶν τοῦ προϊόντος αὐτοῦ· ὅτι πρέπει ἐπομένως νὰ προβλεφθεῖ ὅτι οἱ ἐξισωτικὲς ἀποζημιώσεις θὰ χορηγοῦνται στοὺς παραγωγούς ἐφ' ὅσον παρίσταται ἀνάγκη·

ὅτι μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ διαφυλαχθεῖ τὸ ἐπίπεδο εἰσοδήματος τῶν παραγωγῶν σολομῶν καὶ ἀστακῶν, πρέπει νὰ προβλεφθεῖ ἡ δυνατότητα χορηγήσεως σ' αὐτοὺς τοὺς παραγωγούς ὑπὸ ὁρισμένους ὁρους ἐξισωτικῆς ἀποζημιώσεως·

ὅτι εἶναι, ἐν τούτοις, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Κοινότητος νὰ ἀνασταλεῖ ἐξ ὁλοκλήρου ἡ ἐφαρμογὴ τῶν δασμῶν τοῦ Κοινοῦ Δασμολογίου γιὰ ὁρισμένα προϊόντα· ὅτι ἔλλειπει ἐπαρκὲς κοινοτικῆς παραγωγῆς τόνων, πρέπει νὰ διατηρήσουν οἱ μεταποιητικὲς βιομηχανίες εἰδῶν διατροφῆς, πού χρησιμοποιοῦν τὰ προϊόντα αὐτά, ὁρους

εφοδιασμού ανάλογους με εκείνους που απολαμβάνουν οι τρίτες χώρες εξαγωγής, ώστε να μην παρεμποδίζεται η ανάπτυξη τους στο πλαίσιο των διεθνών συνθηκών ανταγωνισμού· ότι τα μειονεκτήματα που είναι δυνατόν να προκύψουν από το καθεστώς αυτό για τους κοινοτικούς παραγωγούς τόνων μπορούν να αντισταθμισθούν με τη χορήγηση των προβλεπόμενων για το σκοπό αυτόν αποζημιώσεων· ότι επί πλέον, λόγοι οικονομικής και κοινωνικής φύσεως δικαιολογούν τη διατήρηση του τρέχοντος εφοδιασμού με βασικά προϊόντα διατροφής, όπως ο αλατισμένος και άποξηραμένος δακαλάος, κατά τις παραδοσιακές συνθήκες·

οτι η πείρα κατέδειξε ότι μπορεί να προκύψει ανάγκη ταχυστάτης λήψης δασμολογικών μέτρων για την εξασφάλιση του εφοδιασμού της κοινοτικής αγοράς, καθώς και για την εξασφάλιση της τηρήσεως των διεθνών υποχρεώσεων της Κοινότητας· ότι για να επιτραπεί στην Κοινότητα να αντιμετωπίσει τέτοιες καταστάσεις με την αναγκαία ταχύτητα, πρέπει να προβλεφθεί μία διαδικασία που να επιτρέπει την ταχεία λήψη των επιβαλλόμενων μέτρων·

οτι για όρισμένα προϊόντα πρέπει να ληφθούν μέτρα έναντι των εισαγωγών προελεύσεως τρίτων χωρών που γίνονται σε τιμές αδικαιολογήτως χαμηλές, για την αποτροπή διαταραχών στις αγορές της Κοινότητας· ότι για την εξασφάλιση μίας μεγαλύτερης αποτελεσματικότητας των μέτρων αυτών πρέπει από ενός να βελτιωθεί το σύστημα διαπιστώσεως τιμών εισαγωγής και από άλλου να επεκταθεί ο πίνακας προϊόντων που μπορούν να υπαχθούν στο καθεστώς των τιμών αναγωγής·

οτι για την πλειονότητα των προϊόντων, το κατ' αυτόν τον τρόπο θεσπιζόμενο καθεστώς επιτρέπει την παραίτηση από κάθε μέτρο ποσοτικού περιορισμού στα εξωτερικά σύνορα της Κοινότητας και την εφαρμογή μόνο του δασμού του Κοινού Δασμολογίου που πράγματι εισπράττεται·

οτι δεν είναι ακόμη δυνατόν να καθορισθεί, για μερικά προϊόντα, κοινοτικό καθεστώς εισαγωγής· ότι είναι αναγκαίο, υπό τις προϋποθέσεις αυτές, να επιτρέπεται στα Κράτη μέλη να διατηρούν για τα προϊόντα αυτά τους ποσοτικούς περιορισμούς που προκύπτουν από το έθνικό τους καθεστώς·

οτι ο ανωτέρω περιγραφόμενος μηχανισμός μπορεί σε εξαιρετικές συνθήκες να αποδειχθεί ανεπαρκής· ότι για να μην αφεθεί σε τέτοια περίπτωση η κοινοτική αγορά αποστάτευτη έναντι των διαταραχών που πιθανόν να προκύψουν, πρέπει η Κοινότητα να μπορεί να λαμβάνει κάθε κατάλληλο μέτρο·

οτι συμπληρωματικά προς το ανωτέρω περιγραφόμενο σύστημα, και κατά το μέτρο που είναι αναγκαίο για την καλή λειτουργία του, πρέπει να προβλεφθεί η δυνατότητα ρυθμίσεως της προσφυγής στο καθεστώς το όνομαζόμενο τελειοποίησεως προς επανεξαγωγή, και κατά το μέτρο που η κατάσταση της αγοράς το απαιτεί, η

ολική ή μερική απαγόρευση της προσφυγής στο καθεστώς αυτό· ότι πρέπει, επί πλέον, οι επιστροφές να καθορίζονται κατά τρόπο ώστε οι κοινοτικές πρώτες ύλες, οι οποίες χρησιμοποιούνται από τη μεταποιητική βιομηχανία της Κοινότητας με σκοπό την εξαγωγή, να μην περιέρονται σε δυσμενέστερη θέση λόγω ενός καθεστώτος τελειοποίησεως προς επανεξαγωγή, που θα προέτρεπε τη βιομηχανία αυτή να προτιμά την εισαγωγή πρώτων ύλων προελεύσεως τρίτων χωρών·

οτι είναι απαραίτητο να αποφευχθεί η νόθευση του ανταγωνισμού μεταξύ των επιχειρήσεων της Κοινότητας στις εξωτερικές αγορές· ότι πρέπει κατά συνέπεια να καθορισθούν ίσοι όροι ανταγωνισμού, με τη θέσπιση ενός κοινοτικού καθεστώτος, που θα προβλέπει για τα προϊόντα αλιείας την προαιρετική χορήγηση επίσης εφών κατά την εξαγωγή προς τις τρίτες χώρες, εφ' όσον αυτό είναι αναγκαίο για τη διασφάλιση της συμμετοχής της Κοινότητας στο διεθνές εμπόριο των εν λόγω προϊόντων, και ιδίως για εκείνα για τα οποία η προσφορά στην Κοινότητα είναι επαρκής· ή η περίπτωση κατά την οποία οι εξαγωγές αυτές είναι σημαντικές από οικονομική άποψη·

οτι στο εσωτερικό εμπόριο της Κοινότητας, η εισαγωγή κάθε δασμού ή φορολογικής επιβαρύνσεως ισοδυναμεί με αποτέλεσμα και η εφαρμογή κάθε ποσοτικού περιορισμού ή μέτρου ισοδυναμεί με αποτέλεσμα απαγορεύονται αυτοδικαίως δυνάμει των διατάξεων της συνθήκης·

οτι η πραγματοποίηση μίας ενιαίας αγοράς, η οποία στηρίζεται σε ένα σύστημα κοινών τιμών, θα έτιθετο σε κίνδυνο από τη χορήγηση ορισμένων ενισχύσεων· ότι πρέπει επομένως οι διατάξεις της συνθήκης, οι οποίες επιτρέπουν την εκτίμηση των χορηγούμενων υπό των Κρατών μελών ενισχύσεων και την απαγόρευση εκείνων των ενισχύσεων που είναι ασυμπίδραστες με την κοινή αγορά, να καταστούν εφαρμόσιμες στον τομέα της αλιείας·

οτι για την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα της αλιείας πρέπει να ληφθούν υπόψη, παράλληλα και με κατάλληλο τρόπο, οι στόχοι που προβλέπονται στα άρθρα 39 και 110 της συνθήκης·

οτι η εφαρμογή της κοινής αυτής οργάνωσης πρέπει επίσης να λαμβάνει υπόψη το συμφέρον της Κοινότητας για την κατά το δυνατόν διαφύλαξη του αλιευτικού πλούτου· ότι πρέπει συνεπώς να αποκλεισθεί η χρηματοδότηση μέτρων για ποσότητες που υπερβαίνουν εκείνες που παραχωρούνται ενδεχομένως στα Κράτη μέλη·

οτι για τη διευκόλυνση της εφαρμογής των προβλεπόμενων διατάξεων, πρέπει να προβλεφθεί διαδικασία που να καθιερώνει στενή συνεργασία μεταξύ των Κρατών μελών και της Επιτροπής στο πλαίσιο μίας επιτροπής διαχειρίσεως·

οτι τα έξοδα που πραγματοποιούν τα Κράτη μέλη για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από

τήν εφαρμογή του παρόντος κανονισμού θαρύνουν την Κοινότητα, σύμφωνα με τα άρθρα 2 και 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 729/70 του Συμβουλίου της 21ης Απριλίου 1970 περί χρηματοδότησης της κοινής γεωργικής πολιτικής⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3509/80⁽²⁾,

ΕΞΕΛΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

Άρθρο 1

1. Έγκαιθιδρύεται στόν τομέα τών προϊόντων άλιείας κοινή οργάνωση τών αγορών πού περιλαμβάνει καθεστώς τιμών και συναλλαγών, καθώς και κοινούς κανόνες στόν τομέα τού ανταγωνισμού.

2. Η οργάνωση αυτή διέπει τά εξής προϊόντα:

Κατηγορία του Κοινού Διασπολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων
α) 03.01	Ίχθυες νοπύ (ζώντες ή μή), διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως ή κατεψυγμένοι
β) 03.02	Ίχθυες άπεξηραμμένοι, ήλατισμένοι ή έν άλμη. Ίχθυες κλωνιστοί έστω και ένυμμένοι πρό ή κατά την διάρκεια τού καπνίσματος
γ) 03.03	Μαλακόστρακα και μάλκια, περιλαμβανομένων και τών δοσρακοφόρων (έστω και κεχωρισμένοι τού στρώκου ή κογχιλιού αυτών), νοπύ (ζώντα ή μή), διατετηρημένα δι' άπλης ψύξεως, κατεψυγμένα, άπεξηραμμένα, ήλατισμένα ή έν άλμη. Μαλακόστρακα μετά τών δοσράκων τών, άπλως δεδρασμένα έν ύδατι
δ) 03.15	Προϊόντα ζωικής προέλευσης, μή άλλσχοδ κατονομαζόμενα ή περιλαμβανόμενα. Μή ζώντα έδα τών κεφαλαίων 1 ή 3, άκατάλληλα διά την ανθρώπινη κατανάλωση: Α. Ίχθυες, μαλακόστρακα και μάλκια
ε) 16.04	Παρασκευάσματα και συντάρβαι ίχθύων, συμπεριλαμβανομένων και τού χαδιαριού και τών υποκαταστάτων αυτών
ς) 16.05	Μαλακόστρακα και μάλκια (συμπεριλαμβανομένων και τών δοσρακοφόρων), παρεσκευασμένοι ή διατετηρημένα
η) 23.01	Άλευρα και κόνεις κρέατος και παραπροϊόντων σφαγίων, ίχθύων, μαλακοστράκων ή μαλακίων, άκατάλληλα διά διατροφήν ανθρώπων. Τνώδη κατάλοιπα άκατεργάστων λιπών (ξυγκιών), άπομείνοντα μετά την έξ αυτών έξαγωγήν τού λίπους: Β. Άλευρα και κόνεις ίχθύων, μαλακοστράκων ή μαλακίων

(¹) ΕΕ αριθ. L 94 της 28. 4. 1970, σ. 13.

(²) ΕΕ αριθ. L 367 της 31. 12. 1980, σ. 87.

ΤΙΤΛΟΣ Ι

Προδιαγραφές έμπορίας

Άρθρο 2

1. Για τά προϊόντα πού προβλέπονται στό άρθρο 1, ή για ομάδες τών προϊόντων αυτών, μπορούν νά καθορίζονται κοινές προδιαγραφές έμπορίας, καθώς και τό πεδίο εφαρμογής τών προδιαγραφών αυτών· οί προδιαγραφές αυτές μπορούν ίδίως νά αναφέρονται στην ταξινόμηση και ά κατηγορία ποιότητας, μεγέθους ή θάρους στή συσκευασία, στην εμφάνιση και στην έπισημανση.

2. Έφ' όσον έχουν θεσπισθεί προδιαγραφές, τά προϊόντα στα οποία αυτές εφαρμόζονται μπορούν νά εκτίθενται πρός πώληση, νά εκποιούνται, νά πωληθούν, ή νά τεθούν στην έμπορία κατά όποιονδήποτε άλλο τρόπο, μόνο άν τά προϊόντα αυτά ανταποκρίνονται στις έν λόγω προδιαγραφές, με την επιφύλαξη τών ειδικών διατάξεων πού είναι δυνατόν νά θεσπισθούν για τις συναλλαγές με τις τρίτες χώρες.

3. Οί προδιαγραφές και οί γενικοί κανόνες εφαρμογής τους, συμπεριλαμβανομένων τών ειδικών διατάξεων πού αναφέρονται στην παραγραφο 2, θεσπίζονται, μετά άπό πρόταση της Έπιτροπής, άπό τό Συμβούλιο, με ειδική πλειοψηφία.

Άρθρο 3

Οί προσαρμογές πού επιφέρονται στις κοινές προδιαγραφές έμπορίας για νά ληφθεί ύπόψη ή εξέλιξη τών όρων παραγωγής και πώλησεως άποφασίζονται σύμφωνα με την προβλεπόμενη στό άρθρο 33 διαδικασία.

Άρθρο 4

1. Τά κράτη μέλη υποβάλλουν σέ έλεγχο τά προϊόντα για τά οποία έχουν καθορισθεί κοινές προδιαγραφές έμπορίας πού άφορά τή συμφωνία τους με τις έν λόγω προδιαγραφές.

Ό έλεγχος αυτός μπορεί νά διεξαχθεί σέ όλα τά στάδια έμπορίας καθώς και κατά τή διάρκεια της μεταφοράς.

2. Τά Κράτη μέλη λαμβάνουν όλα τά κατάλληλα μέτρα για την έπιβολή κυρώσεων κατά τών παραβάσεων τών διατάξεων πού προβλέπονται στό άρθρο 2.

3. Τά Κράτη μέλη κοινοποιούν στα άλλα Κράτη μέλη και στην Έπιτροπή, τό άργότερο ένα μήνα άπό την έναρξη της ισχύος κάθε προδιαγραφής έμπορίας, τό όνομα και τή διεύθυνση τών οργανισμών πού είναι επιφορτισμένοι με τόν έλεγχο για τό προϊόν ή την ομάδα προϊόντων για την όποία έχει θεσπισθεί ή προδιαγραφή.

4. Οί λεπτομέρειες εφαρμογής της παραγράφου 1 θεσπίζονται, έφ' όσον ύπάρχει άνάγκη, σύμφωνα με τή

διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33, λαμβάνοντας υπόψη ιδίως την ανάγκη εξασφάλισης του συντονισμού των δραστηριοτήτων των οργανισμών ελέγχου καθώς και της ομοιόμορφης ερμηνείας και εφαρμογής των κοινών προδιαγραφών έμπορίας.

ΤΙΤΛΟΣ II

Οργανώσεις παραγωγών

Άρθρο 5

1. Κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού, ως «οργάνωση παραγωγών» νοείται κάθε αναγνωρισμένη οργάνωση ή ένωση τέτοιων οργανώσεων, η οποία συσταθεί με πρωτοβουλία των παραγωγών με σκοπό τη λήψη των κατάλληλων μέτρων για την εξασφάλιση της ορθολογικής άσκησης της αλιευτικής δραστηριότητας και τη βελτίωση των όρων πώλησης της παραγωγής τους.

Τα μέτρα αυτά, που αποσκοπούν ιδίως στην προώθηση της εφαρμογής αλιευτικών προγραμμάτων, στη συγκέντρωση της προσφοράς και στη ρύθμιση των τιμών, πρέπει να περιλαμβάνουν για τα μέλη την υποχρέωση:

- να διαθέτουν, μέσω της οργάνωσης, το σύνολο της παραγωγής του ή των προϊόντων για το οποίο ή για τα οποία έχουν προσχωρήσει στην οργάνωση· η οργάνωση μπορεί να αποφασίζει ότι η προαναφερθείσα υποχρέωση δεν ισχύει, εφ' όσον η διάθεση πραγματοποιείται σύμφωνα με κοινούς κανόνες που έχουν προηγουμένως θεσπισθεί,
- να εφαρμόζουν στην παραγωγή και στην έμπορα τους κανόνες που θεσπίστηκαν από την οργάνωση παραγωγών, με σκοπό ιδίως τη βελτίωση της ποιότητας των προϊόντων και την προσαρμογή του όγκου της προσφοράς στις απαιτήσεις της αγοράς.

2. Οι οργανώσεις παραγωγών δεν πρέπει να κατέχουν δεσπόζουσα θέση στην κοινή αγορά, εκτός αν αυτό είναι αναγκαίο για την επίτευξη των στόχων που προβλέπονται στο άρθρο 39 της συνθήκης.

3. Το Συμβούλιο, με πρόταση της Επιτροπής, θεσπίζει με ειδική πλειοψηφία τους γενικούς όρους και κανόνες εφαρμογής του παρόντος άρθρου.

Άρθρο 6

1. Τα Κράτη μέλη μπορούν να χορηγούν στις οργανώσεις παραγωγών που θα συσταθούν μετά την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού ενισχύσεις, για να ενθαρρύνουν τη σύστασή τους και να διευκολύνουν τη λειτουργία τους.

2. α) Οι ενισχύσεις αυτές χορηγούνται κατά τη διάρκεια τριών ετών από την ημερομηνία αναγνώρισης. Το ποσό τους δεν μπορεί να υπερβαίνει κατά το πρώτο, το δεύτερο και το τρίτο έτος, αντίστοιχως, το 3 %, 2 % και 1 % της αξίας της παραγωγής που εμπορεύονται και η οποία καλύπτεται από τη δραστηριότητα της οργάνωσης παραγωγών. Οι ενισχύσεις αυτές δεν μπορούν πάντως να υπερβούν κατά το πρώτο έτος το 60 %, κατά το δεύτερο έτος το 40 %, και κατά το τρίτο έτος το 20 % των εξόδων διαχειρίσεως της οργάνωσης παραγωγών.

Η καταβολή του ποσού των ενισχύσεων αυτών πραγματοποιείται κατά την περίοδο των πρώτων πέντε ετών από την ημερομηνία αναγνώρισης της οργάνωσης.

6) Κατά παρέκκλιση της παραγράφου 2 σημείο α, οι ενισχύσεις αυτές μπορούν να χορηγούνται πέντε πρώτα έτη μετά την ημερομηνία αναγνώρισής τους στις οργανώσεις παραγωγών που έχουν συσταθεί κατά την περίοδο των πρώτων πέντε ετών από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού, υπό τον όρο ότι η σύσταση των οργάνωσης αυτών οδηγεί σε βελτίωση των διαβιρώσεων παραγωγής και έμπορας σε σύγκριση με την υπάρχουσα κατάσταση.

Το ποσό των ενισχύσεων αυτών στα πλαίσια του πρώτου, του δεύτερου, του τρίτου, του τέταρτου και του πέμπτου έτους είναι αντίστοιχα ίσο κατ' ανώτατο όριο προς το 5 %, 4 %, 3 %, 2 % και 1 % της αξίας της παραγωγής που τίθεται στο εμπόριο και η οποία καλύπτεται από τη δραστηριότητα της οργάνωσης παραγωγών.

Οι ενισχύσεις αυτές δεν πρέπει ωστόσο να υπερβαίνουν κατά το πρώτο έτος το 80 %, κατά το δεύτερο έτος το 70 %, κατά το τρίτο έτος το 60 %, κατά το τέταρτο έτος το 40 % και κατά το πέμπτο έτος το 20 % των εξόδων διαχείρισης της οργάνωσης παραγωγών.

Η καταβολή του ποσού των ενισχύσεων αυτών πραγματοποιείται κατά την περίοδο των επτά πρώτων ετών από την ημερομηνία αναγνώρισης.

3. Η αξία των προϊόντων που τίθενται σε έμπορα υπολογίζεται κατ' αποκοπή, για κάθε έτος, βάσει:

- της μέσης παραγωγής, η οποία τέθηκε σε έμπορα από τους παραγωγούς-μέλη κατά τα τρία ημερολογιακά έτη πριν από την προσχώρησή τους,
- των μέσων τιμών στην παραγωγή οι οποίες επιτεύχθηκαν από τους παραγωγούς αυτούς κατά την ίδια περίοδο.

4. Κατά τη διάρκεια πέντε ετών από τη δημιουργία των ταμείων παρεμβάσεως που αναφέρονται στο άρθρο 9, τα Κράτη μέλη δύνανται να χορηγούν στις οργανώσεις παραγωγών, άμεσα ή μέσω πιστωτικών ιδρυμάτων, ενισχύσεις υπό μορφή δανείων υπό ειδικούς όρους, με σκοπό να καλύψουν ένα μέρος των προβλεπόμενων εξόδων σχετικά με τις αναφερόμενες στο άρθρο 9 παρεμβάσεις στην αγορά.

5. Οι ενισχύσεις που προβλέπονται στην παράγραφο 2 γνωστοποιούνται στην Έπιτροπή με έκθεση, που διαβιβάζεται σ' αυτή από τα Κράτη μέλη στο τέλος κάθε οικονομικής χρήσεως.

Οι ενισχύσεις που προβλέπονται στην παράγραφο 4 ανακοινώνονται, μετά τη χορήγησή τους, στην Έπιτροπή.

6. Το Συμβούλιο, με πρόταση της Έπιτροπής, θεσπίζει με ειδική πλειοψηφία τους γενικούς όρους και κανόνες εφαρμογής του παρόντος άρθρου.

Άρθρο 7

1. Σε περίπτωση που μία οργάνωση παραγωγών θεωρείται ως αντιπροσωπευτική της παραγωγής και της εμπορίας σε ένα τμήμα των παραλίων ή σε έναν ή περισσότερους τύπους εκφορτώσεως που βρίσκονται στο τμήμα αυτό των παραλίων, το ενδιαφερόμενο Κράτος μέλος μπορεί να επιβάλει ως υποχρεωτικούς στα μη μέλη της οργάνωσης αυτής που θέτουν σε εμπορία, στο τμήμα αυτό των παραλίων ή σε έναν ή περισσότερους τύπους εκφορτώσεως, ένα ή περισσότερα από τα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 2:

α) τους κανόνες εμπορίας που αναφέρονται στο άρθρο 5 παράγραφος 1 δεύτερο εδάφιο δεύτερη περίπτωση·

β) τους κανόνες που έχει θεσπίσει η οργάνωση σχετικά με την τιμή αποσύρσεως από την αγορά για τα προϊόντα που περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ι σημεία Α και Δ, έφ' όσον η τιμή αποσύρσεως είναι ίση με την τιμή που έχει καθορισθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 12.

Ωστόσο, οι κανόνες που θεσπίζει η οργάνωση, όσον αφορά την τιμή αποσύρσεως, για τα φρέσκα ή δι' άπλης ψύξεως διατηρημένα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 2 σημεία α και γ, εκτός εκείνων που αναφέρονται στο παράρτημα Ι σημεία Α και Δ, μπορούν να επεκταθούν στα μη μέλη της οργάνωσης που είναι εγκατεστημένα στις ζώνες που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο.

Μπορεί να αποφασισθεί ότι οι παραπάνω κανόνες δεν εφαρμόζονται σε ορισμένες κατηγορίες πωλήσεων.

2. Η παράγραφος 1 μπορεί να εφαρμοσθεί από τα Κράτη μέλη μόνο για τα τμήματα των παραλίων στα οποία οι όροι παραγωγής και εμπορίας είναι ομοιογενείς.

3. Τα Κράτη μέλη κοινοποιούν στην Έπιτροπή τους κανόνες που προτίθενται να καταστήσουν υποχρεωτικούς δυνάμει της παραγράφου 1.

Η Έπιτροπή μπορεί, σε προθεσμία δύο μηνών από την κοινοποίησή τους:

α) να αποφασίσει ότι οι κανόνες που της κοινοποιήθηκαν δεν μπορούν να καταστούν υποχρεωτικοί· ή

β) να ακυρώσει την επέκταση των κανόνων που αποφάσισε το Κράτος μέλος, ιδίως έφ' όσον διαπιστώσει, δυνάμει του άρθρου 2 του κανονισμού άριθ. 26, ότι το άρθρο 85 παράγραφος 1 της συνθήκης εφαρμόζεται στη συμφωνία, απόφαση ή πρακτική με την οποία θεσπίστηκαν ή εκτελέστηκαν οι κανόνες αυτοί. Στην περίπτωση αυτή, η απόφαση της Έπιτροπής σχετικά μ' αυτή τη συμφωνία, απόφαση ή πρακτική ισχύει από την ημερομηνία της διαπιστώσεως.

4. Τα Κράτη μέλη λαμβάνουν όλα τα κατάλληλα μέτρα:

— για τον έλεγχο της τηρήσεως των παραπάνω κανόνων,

— για την επιβολή κυρώσεων σε περιπτώσεις παραβάσεων των κανόνων αυτών.

Κοινοποιούν άμέσως τα μέτρα αυτά στην Έπιτροπή.

5. Κατά την εφαρμογή της παραγράφου 1, το ενδιαφερόμενο Κράτος μέλος μπορεί να αποφασίζει ότι τα μη μέλη οφείλουν στην οργάνωση το σύνολο ή μέρος των εισφορών που καταβάλλονται από τους παραγωγούς-μέλη, έφ' όσον οι εισφορές αυτές προορίζονται να καλύψουν τα διοικητικά έξοδα που προκύπτουν από την εφαρμογή του καθεστώτος που προβλέπεται στην παράγραφο 1.

6. Όταν εφαρμόζεται η παράγραφος 1, τα Κράτη μέλη εξασφαλίζουν, κατά περίπτωση, μέσω των οργάνωσης παραγωγών, την απόσυρση των προϊόντων που δεν συμβιβάζονται με τους κανόνες εμπορίας ή που δεν μπόρεσαν να πωληθούν σε επίπεδο τιμής τουλάχιστον ίσο με το επίπεδο της τιμής αποσύρσεως.

7. Το Συμβούλιο θεσπίζει, με ειδική πλειοψηφία, μετά από πρόταση της Έπιτροπής, τους γενικούς κανόνες εφαρμογής του παρόντος άρθρου.

8. Ο κατάλογος των ζωνών που αναφέρονται στην παράγραφο 1 καθώς και οι λοιπές λεπτομέρειες εφαρμογής του άρθρου αυτού θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33.

Άρθρο 8

1. Κατά την εφαρμογή του άρθρου 7 παράγραφος 1, το Κράτος μέλος μπορεί να χορηγήσει αποζημίωση στα μη μέλη μιας οργάνωσης που έχουν εγκατασταθεί στην Κοινότητα για τις ποσότητες των προϊόντων:

— που δεν μπορούν να διατεθούν στο εμπόριο δυνάμει του άρθρου 7 παράγραφος 1 σημείο α, ή

— που έχουν αποσυρθεί από την αγορά δυνάμει του άρθρου 7 παράγραφος 1 σημείο β.

Η αποζημίωση αυτή χορηγείται χωρίς διάκριση έθνικότητας και τόπου εγκατάστασης των δικαιούχων και δεν μπορεί να υπερβεί το 60 % του ποσού που προκύπτει από την εφαρμογή της τιμής αποσύρσεως που έχει καθορισθεί δυνάμει του άρθρου 12 στις ποσότητες που έχουν αποσυρθεί.

2. Τα έξοδα που προκύπτουν από τη χορήγηση της αποζημίωσης που προβλέπεται στην παράγραφο 1 βαρύνουν το ενδιαφερόμενο Κράτος μέλος.

ΤΙΤΛΟΣ III

Καθεστώς τιμών

Άρθρο 9

1. Για τα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1, οι οργανώσεις παραγωγών μπορούν να καθορίζουν τιμή αποσύρσεως κάτω της οποίας δεν πωλούν τα προϊόντα που φέρνουν τα μέλη τους.

Στήν περίπτωση αυτή, για τις ποσότητες που αποσύρονται από την αγορά:

- προκειμένου για τα προϊόντα που απαριθμούνται στο παράρτημα I σημεία Α και Δ, και τα οποία ανταποκρίνονται στους κανόνες που θεσπίζονται σύμφωνα με το άρθρο 2, οι οργανώσεις παραγωγών χορηγούν αποζημίωση στους παραγωγούς-μέλη,
- προκειμένου για τα άλλα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1, και τα οποία δεν απαριθμούνται στο παράρτημα I σημεία Α και Δ, οι οργανώσεις παραγωγών μπορούν να χορηγήσουν αποζημίωση στους παραγωγούς-μέλη.

Ανάτατο επίπεδο της τιμής αποσύρσεως είναι δυνατόν να καθορίζεται για κάθε προϊόν που αναφέρεται στο άρθρο 1, σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 5.

2. Ο προσρισμός των κατ' αυτόν τον τρόπο αποσυρόμενων προϊόντων πρέπει να καθορίζεται από την οργάνωση παραγωγών κατά τρόπο ώστε να μην παρεμποδίζεται ή κανονική διάθεση της εν λόγω παραγωγής.

3. Για τη χρηματοδότηση αυτών των μέτρων αποσύρσεως, οι οργανώσεις παραγωγών δημιουργούν ταμεία παρεμβάσεως, τα οποία χρηματοδοτούνται με συνεισφορές, οι οποίες υπολογίζονται βάσει των ποσοτήτων που διατέθηκαν προς πώληση, ή προσφεύγουν σε μέθοδο εξισώσεως.

4. Οι οργανώσεις παραγωγών κοινοποιούν τα ακόλουθα στοιχεία στις εθνικές αρχές, οι οποίες τα ανακοινώνουν στην Επιτροπή:

- τον κατάλογο των προϊόντων για τα οποία προτίθενται να εφαρμόσουν το σύστημα που αναφέρεται στην παράγραφο 1,

- την περίοδο κατά τη διάρκεια της οποίας εφαρμόζονται οι τιμές αποσύρσεως,
- τα επίπεδα των προβλεπόμενων και εφαρμοζομένων τιμών αποσύρσεως.

5. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33.

Άρθρο 10

1. Για καθένα από τα προϊόντα που απαριθμούνται στο παράρτημα I σημεία Α και Δ, καθορίζεται τιμή προσανατολισμού πριν από την έναρξη της αλιευτικής περιόδου.

Οι τιμές αυτές ισχύουν για ολόκληρη την Κοινότητα και καθορίζονται για κάθε αλιευτική περίοδο ή για καίεμα από τις περιόδους στις οποίες υποδιαιρείται η αλιευτική περίοδος.

2. Η τιμή προσανατολισμού καθορίζεται:

- με βάση τον μέσο όρο των τιμών που διαπιστώθηκαν στις αντιπροσωπευτικές αγορές χονδρικής πωλήσεως, ή στα αντιπροσωπευτικά λιμάνια κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων αλιευτικών περιόδων, πριν από την αλιευτική περίοδο για την οποία καθορίζεται η τιμή αυτή, για σημαντικό τμήμα της κοινοτικής παραγωγής και για προϊόν με εντελώς καθορισμένα εμπορικά χαρακτηριστικά,
- λαμβάνοντας υπόψη τις προοπτικές εξέλιξης της παραγωγής και της ζήτησεως.

Κατά τον καθορισμό αυτόν λαμβάνεται επίσης υπόψη η ανάγκη:

- να εξασφαλισθεί η σταθεροποίηση των τιμών στις αγορές και να αποφευχθεί η δημιουργία πλεονασμάτων στην Κοινότητα,
- να υποστηριχθεί το εισόδημα των παραγωγών,
- να ληφθούν υπόψη τα συμφέροντα των καταναλωτών.

3. Το Συμβούλιο καθορίζει με ειδική πλειοψηφία, μετά από πρόταση της Επιτροπής, το ύψος των τιμών προσανατολισμού που προβλέπονται στην παράγραφο 1.

Άρθρο 11

1. Σε όλη τη διάρκεια εφαρμογής της τιμής προσανατολισμού, τα Κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή τις τιμές που διαπιστώνονται στις αντιπροσωπευτικές αγορές χονδρικού εμπορίου ή στα αντιπροσωπευτικά λιμάνια για τα προϊόντα που έχουν τα χαρακτηριστικά που ελήφθησαν υπόψη για τον καθορισμό της τιμής προσανατολισμού.

2. Θεωρούνται ως αντιπροσωπευτικές κατά την έννοια της παραγράφου 1 οι αγορές και οι λιμένες των Κρατών μελών όπου, για ένα καθορισμένο προϊόν, τίθεται σε έμπορία ένα σημαντικό μέρος της κοινοτικής παραγωγής.

3. Τα Κράτη μέλη κοινοποιούν στην Έπιτροπή κάθε τρίμηνο τις τιμές χονδρικής πωλήσεως του προηγούμενου τριμήνου για τα προϊόντα που προβλέπονται στο παράρτημα IV σημείο Β, τα κατεψυγμένα στο σκάφος και τα κατεψυγμένα στη ξηρά.

4. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου και ο κατάλογος των αντιπροσωπευτικών αγορών και λιμένων που αναφέρονται στην παράγραφο 2 θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία, που προβλέπεται στο άρθρο 33.

Άρθρο 12

1. Για καθένα από τα προϊόντα που απαριθμούνται στο παράρτημα Ι υπό Α και Δ καθορίζεται μία κοινοτική τιμή αποσύρσεως σε συνάρτηση με τη φρεσκάδα, το μέγεθος ή το βάρος και την παρουσίαση του προϊόντος, καλούμενη στο εξής «κατηγορία προϊόντος», εφαρμόζοντας το συντελεστή προσαρμογής της κατηγορίας του εν λόγω προϊόντος, σε ένα ποσό ίσο τουλάχιστον προς το 70 % και που δεν υπερβαίνει το 90 % της τιμής προσανατολισμού. Οι συντελεστές αυτοί αντανακλούν τη σχέση τιμής μεταξύ μιας συγκεκριμένης κατηγορίας προϊόντος και αυτής που ελήφθη υπόψη για τον καθορισμό της τιμής προσανατολισμού. Η κοινοτική τιμή αποσύρσεως δεν πρέπει ωστόσο σε καμία περίπτωση να υπερβαίνει το 90 % της τιμής προσανατολισμού.

2. Για να εξασφαλισθεί στους παραγωγούς των πολύ απομακρυσμένων από τα κύρια κέντρα καταναλώσεως της Κοινότητας ζωνών έκφορτώσεως ή πρόσβαση στις αγορές με ικανοποιητικούς όρους, η τιμή που προβλέπεται στην παράγραφο 1 πολλαπλασιάζεται, για τις ζώνες αυτές, με συντελεστές προσαρμογής.

3. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου, και ιδίως ο καθορισμός του ποσοστού της τιμής προσανατολισμού που χρησιμεύει ως στοιχείο για τον υπολογισμό της τιμής αποσύρσεως, και ο καθορισμός των ζωνών έκφορτώσεως που προβλέπονται στην παράγραφο 2 θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33.

Άρθρο 13

1. Τα Κράτη μέλη χορηγούν χρηματική αντίσταθμιση στις οργανώσεις παραγωγών οι οποίες πραγματοποιούν, στα πλαίσια του άρθρου 9, παρεμβάσεις για τα προϊόντα που αναφέρονται στο παράρτημα Ι σημεία Α και Δ, υπό τον όρο ότι:

α) η τιμή αποσύρσεως που εφαρμόζεται από τις οργανώσεις αυτές είναι η κοινοτική τιμή αποσύρσεως που

καθορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 12, με αποδεκτό όστόσο περιθώριο ανοχής 10 % κάτω έως 5 % πάνω από την τιμή αυτή, για να λαμβάνονται υπόψη ιδίως οι εποχιακές διακυμάνσεις των τιμών της αγοράς·

6) τα αποσυρόμενα προϊόντα είναι σύμφωνα με τις προδιαγραφές που έχουν θεσπισθεί σύμφωνα με το άρθρο 2·

γ) η αποζημίωση που χορηγείται στους παραγωγούς μέλη για τις ποσότητες προϊόντων που αποσύρθηκαν από την αγορά:

— δεν υπερβαίνει το ποσό που προκύπτει από την εφαρμογή στις ποσότητες αυτών των τιμών αποσύρσεως που ορίζονται σύμφωνα με το άρθρο 12, και

— είναι τουλάχιστον ίσο για τα διάφορα τμήματα αποσυρόμενων ποσοτήτων προς το ποσοστό της τιμής αποσύρσεως της παραγράφου 3 αυξημένο κατά 2,5·

δ) για κάθε συγκεκριμένη κατηγορία προϊόντος εφαρμόζεται τιμή αποσύρσεως τουλάχιστον ίση προς την τιμή που αναφέρεται στο άρθρο 12. Ωστόσο, μία οργάνωση παραγωγών που, στα πλαίσια των μέτρων που αναφέρονται στο άρθρο 5 παράγραφος 1, προβαίνει σε απογόρευση διαθέσεως ορισμένων κατηγοριών προϊόντων δεν υποχρεούται να εφαρμόζει την κοινοτική τιμή αποσύρσεως που αφορά αυτές τις κατηγορίες προϊόντων.

2. Η χρηματική αντίσταθμιση χορηγείται μόνο όταν τα προϊόντα που αποσύρονται από την αγορά διατίθενται για σκοπούς διαφόρους της ανθρώπινης καταναλώσεως, ή υπό τέτοιους όρους ώστε να μην παρεμποδίζουν την κανονική διέθεση των προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 12.

Ωστόσο, η αντίσταθμιση δεν χορηγείται αν τα προϊόντα που αποσύρθηκαν στη διάρκεια μιας ημέρας δεν καλύπτουν μία ελάχιστη ποσότητα ή μία ελάχιστη αξία, που θα καθορισθεί.

3. Το ποσό της χρηματικής αντίσταθμίσεως είναι ίσο, προς:

— 85 % της τιμής αποσύρσεως για τις ποσότητες που αποσύρθηκαν από την αγορά από μία οργάνωση παραγωγών και που δεν υπερβαίνουν το 5 %,

— 70 % της τιμής αποσύρσεως για τις ποσότητες που αποσύρθηκαν από την αγορά από μία οργάνωση παραγωγών και που είναι ανώτερες του 5 % και δεν υπερβαίνουν το 10 %,

— 55 % της τιμής αποσύρσεως για τις ποσότητες που αποσύρθηκαν από την αγορά από μία οργάνωση παραγωγών και που είναι ανώτερες του 10 % και δεν υπερβαίνουν το 15 %,

— 40 % της τιμής αποσύρσεως για τις ποσότητες που αποσύρθηκαν από την αγορά από μία οργάνωση παραγωγών και που είναι ανώτερες του 15 % και δεν υπερβαίνουν το 20 %,

— 0 % της τιμής αποσύρσεως για τις ποσότητες που αποσύρθηκαν από την αγορά από μία οργάνωση παραγωγών και υπερβαίνουν το 20 %

των ετήσιων ποσοτήτων του συγκεκριμένου προϊόντος που τέθηκαν στο εμπόριο σύμφωνα με το άρθρο 5 παράγραφος 1. Οι αποσυρόμενες από την αγορά ποσότητες λαμβάνονται υπόψη για τη χρηματική αντιστάθμιση κατά χρονολογική σειρά αποσύρσεως.

4. Η παραγωγή των μελών μιας οργάνωσης που αποσύρθηκε από την αγορά από την ίδια ή από άλλη οργάνωση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 7, λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό του ποσού της χρηματικής αντιστάθμισης που πρέπει να χορηγηθεί στην οργάνωση στην οποία ανήκουν οι εν λόγω παραγωγοί.

Οι ποσότητες οι οποίες τυγχάνουν της πριμοδοτήσεως που αναφέρεται στο άρθρο 14 λαμβάνονται υπόψη περίπου κατά 80 % της ποσότητας για τον υπολογισμό της χρηματικής αντιστάθμισης.

5. Το ποσό της χρηματικής αντιστάθμισης μειώνεται κατά την κατ' αποκοπή καθοριζόμενη αξία του προϊόντος που προορίζεται για σκοπούς άλλους από την ανθρώπινη κατανάλωση, ή κατά τα καθαρά έσοδα που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάθεση των προϊόντων για ανθρώπινη κατανάλωση που προβλέπεται στην παράγραφο 2. Η εν λόγω αξία καθορίζεται στην αρχή της αλιευτικής περιόδου. Το ύψος της, παρ' όλα αυτά, τροποποιείται αν διαπιστωθούν στις αγορές της Κοινότητας διακυμάνσεις των τιμών σημαντικές και διαρκείς.

6. Το Συμβούλιο, μετά από πρόταση της Επιτροπής, εκδίδει με ειδική πλειοψηφία τους γενικούς κανόνες εφαρμογής του παρόντος άρθρου.

7. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου εκδίδονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33.

Άρθρο 14

1. Όρισμένα προϊόντα που αναφέρονται στο παράρτημα I σημεία Α και Δ και αποσύρθηκαν από την αγορά στην τιμή αποσύρσεως που προβλέπεται στο άρθρο 12 απολαμβάνουν πριμοδοτήσεως έφ' όσον:

- τα προσκόμισε ένας παραγωγός μέλος,
- ανταποκρίνονται σε ορισμένες απαιτήσεις από άποψη ποιότητας, μεγέθους και παρουσιάσεως,
- υφίστανται μία ή περισσότερες από τις μεταποιήσεις που προβλέπονται στην παράγραφο 5,
- αποθηκεύονται κατά τη διάρκεια περιόδου που θα καθορισθεί.

2. Η πριμοδοτήση χορηγείται μόνο για τις ποσότητες που δεν υπερβαίνουν το 15 % της ετήσιας ποσότητας του

εν λόγω προϊόντος που διατέθηκε στο εμπόριο σύμφωνα με το άρθρο 5 παράγραφος 1.

Το ποσό της πριμοδοτήσεως δεν μπορεί να υπερβεί το ποσό των τεχνικών εξόδων μεταποίησης ή αποθεματοποίησης ούτε να υπερβεί το 50 % της κοινοτικής τιμής αποσύρσεως του νωπού προϊόντος.

3. Για τις σαρδέλλες και τις αντίζουγες που αλιεύονται στις μεσογειακές ζώνες και προορίζονται για τη μεταποιητική βιομηχανία χορηγείται υπό δρους που θα καθορισθούν ειδική πριμοδοτήση κατά τη διάρκεια περιόδου τεσσάρων ετών από της ημερομηνίας έναρξης ισχύος του εκτελεστικού κανονισμού που προβλέπεται στην παράγραφο 6. Οι ποσότητες που απολαμβάνουν αυτής της ειδικής πριμοδοτήσεως δεν λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό της χρηματικής αντιστάθμισης που προβλέπεται στο άρθρο 13 παράγραφος 3.

4. Κατά την περίοδο εφαρμογής των διατάξεων της παραγράφου 3, οι ενισχύσεις που προβλέπονται στο άρθρο 16 δεν μπορούν να χορηγηθούν για τα προϊόντα που αναφέρονται στην παράγραφο αυτή.

5. Οι μεταποιήσεις που αναφέρονται στο παρόν άρθρο είναι:

- α) — ή κατάψυξη,
- ή άλυση,
- ή ξήρανση,
- ή παρασκευή κονσερβών σαρδελλών και αντίζουγων της κλάσεως 16.04 του Κοινού Δασμολογίου, κατ' εφαρμογή της παραγράφου 3.

6) το φιλετάρισμα και ο τεμαχισμός έφ' όσον συνοδεύονται από μία από τις μεταποιήσεις που αναφέρονται υπό α.

6. Το Συμβούλιο, μετά από πρόταση της Επιτροπής, εκδίδει, με ειδική πλειοψηφία, τους γενικούς κανόνες εφαρμογής του παρόντος άρθρου, και ιδίως το σύστημα ειδικής πριμοδοτήσεως που προβλέπεται στην παράγραφο 3, καθώς και τον κατάλογο των προϊόντων που, εκτός από τις σαρδέλλες και τις αντίζουγες Μεσογείου, απολαμβάνουν πριμοδοτήσεως.

7. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33.

Άρθρο 15

1. Για κάθε προϊόν ή κάθε ομάδα προϊόντων που απαριθμείται στο παράρτημα II, καθορίζεται κάθε έτος μία τιμή προσανατολισμού, η οποία ισχύει για την περίοδο για όλη τη διάρκεια του έτους και προσδιορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 10 παράγραφος 2.

2. Τα Κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή τις τιμές που διαπιστώθηκαν στις αντιπροσωπευτικές

αγορές χονδρικής πωλήσεως ή στους αντιπροσωπευτικούς λιμένες για τα προϊόντα ή για τις ομάδες προϊόντων που έχουν τα χαρακτηριστικά, τα οποία λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της τιμής προσανατολισμού που προβλέπεται στην παράγραφο 1.

3. Θεωρούνται ως αντιπροσωπευτικές κατά την έννοια της παραγράφου 2, οι αγορές και οι λιμένες των Κρατών μελών όπου για ένα συγκεκριμένο προϊόν, τίθεται σε έμπορία ένα σημαντικό μέρος της κοινοτικής παραγωγής.

4. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου και ο κατάλογος των αντιπροσωπευτικών αγορών και λιμένων που αναφέρονται στην παράγραφο 3, καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33.

5. Το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, καθορίζει με ειδική πλειοψηφία την τιμή προσανατολισμού που προβλέπεται στην παράγραφο 1.

Άρθρο 16

1. Όταν για τα προϊόντα κοινοτικής καταγωγής που απαριθμούνται στο παράρτημα II και για μία ή για ένα των αντιπροσωπευτικών αγορών ή λιμένων που αναφέρονται στο άρθρο 15 παράγραφος 2, οι τιμές παραμένουν σε επίπεδο κατώτερο του 85 % της τιμής προσανατολισμού, που προβλέπεται στο άρθρο 15 παράγραφος 1, κατά τη διάρκεια χρονικής περιόδου ένδεικτικής μίας εξελικτικής τάσεως διαταραχής της αγοράς, μπορούν να χορηγηθούν στους παραγωγούς ενισχύσεις για ιδιωτική αποθεματοποίηση, έφ' όσον τα προϊόντα ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις των προδιαγραφών έμπορίας κατά την επανεισαγωγή τους στο κύκλωμα έμπορίας.

2. Το ποσό της ενισχύσεως για την ιδιωτική αποθεματοποίηση δεν δύναται να υπερβαίνει το ποσό των τεχνικών εξόδων αποθεματοποιήσεως και των τόκων.

3. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου, ιδίως δέ το ποσό και η διάρκεια των ενισχύσεων, οι οποίες χορηγούνται για ιδιωτική αποθεματοποίηση καθώς και οι όροι αποθεματοποιήσεως, καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33.

Άρθρο 17

1. Για τους τόννους, που αναφέρονται στο παράρτημα III, οι οποίοι προορίζονται για τη βιομηχανία κονσερβοποιίας, χορηγείται, αν είναι αναγκαίο, μία εξισωτική αποζημίωση στους παραγωγούς τόννων της Κοινότητας.

2. Τα Κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή τις μηνιαίες μέσες τιμές, οι οποίες διαπιστώνονται στις αντιπροσωπευτικές αγορές χονδρικής πωλήσεως ή στους αντιπροσωπευτικούς λιμένες για τα προϊόντα κοινοτικής καταγωγής, που αναφέρονται στην παράγραφο 1 και προσδιορίζονται από τα εμπορικά χαρακτηριστικά τους.

3. Θεωρούνται ως αντιπροσωπευτικές κατά την έννοια της παραγράφου 2, οι αγορές και οι λιμένες των Κρατών μελών όπου τίθεται σε έμπορία ένα σημαντικό μέρος της κοινοτικής παραγωγής τόννων.

4. Για τα αναφερόμενα στην παράγραφο 1 προϊόντα καθορίζεται κοινοτική τιμή στην παραγωγή βάσει του μέσου όρου των τιμών που διαπιστώνονται κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων ελλεικτικών περιόδων που προηγούνται του καθορισμού της τιμής αυτής στις αντιπροσωπευτικές αγορές χονδρικής πωλήσεως ή στους αντιπροσωπευτικούς λιμένες και για ένα σημαντικό μέρος της κοινοτικής παραγωγής, για προϊόν που προσδιορίζεται από τα εμπορικά χαρακτηριστικά του.

5. Το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, θεσπίζει με ειδική πλειοψηφία τους γενικούς κανόνες περί χορηγήσεως της αποζημιώσεως που αναφέρεται στην παράγραφο 1 και καθορίζει την κοινοτική τιμή στην παραγωγή, που προβλέπεται στην παράγραφο 4.

6. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου, ιδίως δέ ο καθορισμός των συντελεστών προσαρμογής που εφαρμόζονται στα διάφορα είδη, μεγέθη και μορφές παρουσιάσεως του τόννου, καθώς και ο κατάλογος των αντιπροσωπευτικών αγορών και λιμένων, οι οποίοι αναφέρονται στην παράγραφο 3, θεσπίζονται σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο 33 διαδικασία.

Άρθρο 18

1. Για τα προϊόντα του παραρτήματος IV σημείο Α υπό 2, χορηγείται, αν είναι αναγκαίο, εξισωτική αποζημίωση στους παραγωγούς των προϊόντων αυτών μέσα στην Κοινότητα.

2. Το Συμβούλιο θεσπίζει, με ειδική πλειοψηφία, μετά από πρόταση της Επιτροπής, τους γενικούς κανόνες που αφορούν τη χορήγηση της αποζημιώσεως της παραγράφου 1.

3. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται κατά τη διαδικασία του άρθρου 33.

ΤΙΤΛΟΣ IV

Καθεστώς συναλλαγών με τις τρίτες χώρες

Άρθρο 19

1. Το Κοινό Δασμολόγιο τροποποιείται σύμφωνα με το παράρτημα VI.

2. Οι γενικοί κανόνες για την έρμηνεία του Κοινού Δασμολογίου και οι ειδικοί κανόνες για την εφαρμογή του εφαρμόζονται για την ταξινόμηση των προϊόντων που υπάγονται στον παρόντα κανονισμό ή ονοματο-

λογία του δασμολογίου, ή όποια προκύπτει από την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού περιλαμβάνεται στο Κοινό Δασμολόγιο.

3. Έκτός αντιθέτων διατάξεων του παρόντος κανονισμού ή παρεκκλίσεως που αποφασίζεται από τό Συμβούλιο, προτάσει της Έπιτροπής, μέ ειδική πλειοψηφία, απαγορεύονται:

- ή είσπραξη κάθε φορολογικής επιβαρύνσεως ίσοδυνάμου αποτελέσματος μέ δασμό,
- ή εφαρμογή κάθε ποσοτικού περιορισμού.

4. Μέχρι της θέσεως σέ εφαρμογή ενός κοινοτικού καθεστώτος εισαγωγής γιά τά προϊόντα που άπαριθμούνται στό παράρτημα IV σημείο Γ, τά Κράτη μέλη δύνανται νά διατηρήσουν γιά τά προϊόντα αυτά έναντι των τρίτων χωρών τούς ποσοτικούς περιορισμούς, οι όποιοι εφαρμόζονται κατά την έναρξη της ισχύος του παρόντος κανονισμού.

Άρθρο 20

1. Οι δασμοί του Κοινού Δασμολογίου που ισχύουν γιά τά προϊόντα που περιλαμβάνονται στον παρακάτω πίνακα άναστέλλονται στό σύνολό τους:

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων
03.01 B I γ) 1	Θύννοι (τόννοι) προοριζόμενοι διά την βιομηχανικήν παραγωγήν των προϊόντων των υπαγομένων στην κλάση 16.04
03.02 A I β)	Βακαλάοι
03.02 A II α)	Φιλέτα βακαλάων

2. Σέ επείγουσες περιπτώσεις που αίτιολογούνται:

- από τις δυσκολίες έφοδιασμού της κοινοτικής αγοράς, ή
- από την εφαρμογή διεθνών υποχρεώσεων,

ή ολική ή μερική άναστολή των δασμών του Κοινού Δασμολογίου γιά τά προϊόντα που αναφέρονται στό άρθρο 1 αποφασίζεται σύμφωνα μέ τή διαδικασία που προβλέπεται στό άρθρο 33.

3. Η Έπιτροπή πληροφορεί τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τό Συμβούλιο γιά κάθε άπόφαση που λαμβάνεται δυνάμει της παραγράφου 2.

Άρθρο 21

1. Γιά την άποφυγή διαταραχών που όφειλονται στις προσφορές προελεύσεως τρίτων χωρών, οι όποιες πραγματοποιούνται σέ μή φυσιολογικές τιμές ή υπό όρους που θέτουν σέ κίνδυνο τά μέτρα σταθεροποιήσεως, τά όποια αναφέρονται στό άρθρα 12, 13, 14, 15 ή 17, καθορίζονται κάθε έτος τιμές άναγωγής που ισχύουν γιά την

Κοινότητα γιά τά προϊόντα, τά όποια άπαριθμούνται στό παραρτήματα I, II και III, στό παράρτημα IV σημείο B και στό παράρτημα V.

2. Γιά τά προϊόντα που άπαριθμούνται στό παράρτημα I σημεία A και Δ, ή τιμή της άναγωγής είναι ίση μέ την τιμή άποσύρσεως που όρίζεται σύμφωνα μέ τό άρθρο 12 παράγραφος 1. Γιά τά προϊόντα που άπαριθμούνται στό παράρτημα I σημείο Γ, ή τιμή άναγωγής καθορίζεται βάσει της τιμής άναγωγής των προϊόντων που άπαριθμούνται στό παράρτημα I σημείο A, λαμβάνοντας υπ' όψη τό κόστος μεταποίησεως και την άναγκαιότητα εξασφαλίσεως μίας σχέσεως των τιμών που νά ανταποκρίνεται στην κατάσταση της αγοράς.

Γιά τά προϊόντα που άπαριθμούνται στό παράρτημα I σημείο B, στό παράρτημα IV σημείο B και στό παράρτημα V, ή τιμή άναγωγής καθορίζεται μέ βάση τον μέσο όρο των τιμών άναγωγής του νοπού προϊόντος και άφου ληφ' υπ' όψη τό κόστος μεταποίησεως και ή άνάγκη νά εξασφαλισθεί μία σχέση τιμών που νά ανταποκρίνεται στην κατάσταση αγοράς. Έλλείψει τιμής άναγωγής γιά ένα νοπό προϊόν, αυτή ή τιμή καθορίζεται μέ βάση την τιμή άναγωγής που εφαρμόζεται σ' ένα νοπό προϊόν έμπορικώς άνάλογο.

Γιά τά προϊόντα που άπαριθμούνται στό παράρτημα II, ή τιμή άναγωγής προκύπτει από την τιμή προανατολισμού, ή όποια αναφέρεται στό άρθρο 15 παράγραφος 1, σέ συνάρτηση μέ τό επίπεδο που αναφέρεται στό άρθρο 16 παράγραφος 1 που επιτρέπει την έναρξη εφαρμογής των μέτρων παρεμβάσεως που προβλέπονται σ' αυτό και καθορίζεται λαμβάνοντας υπ' όψη την κατάσταση της αγοράς αυτών των προϊόντων.

Γιά τούς τόννους που αναφέρονται στό παράρτημα III και προορίζονται γιά τή βιομηχανία κονσερβοποιίας, ή τιμή άναγωγής καθορίζεται βάσει του σταθμισμένου μέσου όρου των τιμών «έλεύθερο στό σύνορα» που διαπιστώνονται στις αντιπροσωπευτικές αγορές εισαγωγής ή στους αντιπροσωπευτικούς λιμένες εισαγωγής των Κρατών μελών, κατά τά τρία έτη, τά όποια προηγούνται της ήμερομηνίας καθορισμού της τιμής άναγωγής, μειούμενου κατά ένα ποσό ίσο μέ τούς δασμούς και τις φορολογικές επιβαρύνσεις που ένδεχομένως επιβάλλονται στό προϊόντα καθώς και κατά τά έξοδα έκφορτώσεως και μεταφοράς από τά σημεία διελεύσεως των συνόρων της Κοινότητας μέχρι αυτές τις αγορές ή αυτά τά λιμάνια.

Γιά τά διάφορα είδη τόννων και τις διάφορες μορφές εμφάνισεως, εφαρμόζονται οι συντελεστές που όρίζονται σύμφωνα μέ τό άρθρο 17 παράγραφος 6.

3. Γιά τά προϊόντα που άπαριθμούνται στό παράρτημα I σημεία A και Δ, όρίζεται μία τιμή «έλεύθερο στό σύνορα» μέ βάση τις τιμές που έχουν διαπιστωθεί από τά Κράτη μέλη γιά τις διάφορες κατηγορίες προϊόντων σέ ένα όρισμένο στάδιο έμπορίας γιά τό προϊόν που εισάγεται. Στις αντιπροσωπευτικές αγορές ή λιμένες εισαγωγής, μειωμένες κατά ένα ποσό που άντιστοιχεί

στό δασμό του κοινού δασμολογίου, ο οποίος πράγματι εισπράχθηκε και κατά το ποσό των φόρων που επιβάρυναν αυτά τα προϊόντα καθώς και κατά τα έξοδα εκφορτώσεως και μεταφοράς από τα σημεία διελεύσεως των συνόρων της Κοινότητας μέχρι αυτές τις αγορές ή λιμάνια.

Για τα προϊόντα που απαριθμούνται στα παραρτήματα I σημεία Β και Γ, στα παραρτήματα II και III, στο παράρτημα IV σημείο Β και στο παράρτημα V, ορίζεται μία τιμή «ελεύθερο στα σύνορα» με βάση την τιμή που διαπιστώθηκε από κάθε Κράτος μέλος για τις συνηθισμένες εμπορικές ποσότητες που εισάγονται στην Κοινότητα, μειωμένη κατά ένα ποσό που αντιστοιχεί στο δασμό του κοινού δασμολογίου, ο οποίος πράγματι εισπράχθηκε και στο ποσό των φόρων που επιβαρύνουν αυτά τα προϊόντα καθώς και κατά τα έξοδα εκφορτώσεως και μεταφοράς.

Τα Κράτη μέλη ανακοινώνουν κανονικά στην Επιτροπή:

- τις τιμές των προϊόντων που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο οι οποίες διαπιστώνονται στις αντιπροσωπευτικές αγορές ή λιμάνια,
- τις τιμές των προϊόντων που αναφέρονται στο δεύτερο εδάφιο.

4. Στην περίπτωση που η τιμή «ελεύθερο στα σύνορα» ενός συγκεκριμένου προϊόντος, που εισάγεται από τρίτες χώρες, παραμένει κατώτερη της τιμής αναγωγής επί τρεις τουλάχιστον διαδοχικές ημέρες άγνοιας, και αν εισάγονται σημαντικές ποσότητες αυτών των προϊόντων:

- α) το εύρημα της αυτόνομης αναστολής των δασμών του κοινού δασμολογίου μπορεί να καταργηθεί για τις εισαγωγές, για τις οποίες διαπιστώνεται ότι η τιμή «ελεύθερο στα σύνορα» είναι χαμηλότερη από την τιμή αναγωγής·
- β) για τα προϊόντα που απαριθμούνται στο παράρτημα I σημείο Α (εκτός από το προϊόν που αναφέρεται υπό 1), στο παράρτημα I σημεία Γ και Δ, στο παράρτημα II, στο παράρτημα IV σημείο Β και στο παράρτημα V, οι εισαγωγές μπορούν να εξαρτηθούν από τον όρο ότι η τιμή «ελεύθερο στα σύνορα», η οποία καθορίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 3, πρέπει να είναι τουλάχιστον ίση με την τιμή αναγωγής·
- γ) όσον αφορά τα προϊόντα που απαριθμούνται στο παράρτημα I σημείο Α υπό 1 και σημείο Β και στο παράρτημα III, οι εισαγωγές των προϊόντων αυτών μπορούν να υπόκεινται στην εισπραχτή εξισωτικής εισφοράς, τηρώντας τους όρους παγιοποίησης στα πλαίσια της ΓΣΔΕ. Πάντως, σε περίπτωση που οι εισαγωγές σε τιμές εισόδου κατώτερες από την τιμή αναγωγής πραγματοποιούνται μόνο από ορισμένες χώρες ή αφορούν μόνο ορισμένα είδη, η εξισωτική εισφορά θαρύνει μόνο τις εισαγωγές με προέλευση τις χώρες αυτές ή τις εισαγωγές αυτών των ειδών.

Τό ύψος της εξισωτικής εισφοράς είναι ίσο με τη διαφορά μεταξύ της τιμής αναγωγής και της τιμής «ελεύ-

θερο στα σύνορα». Η εισφορά αυτή, είναι του ίδιου ύψους για όλα τα Κράτη μέλη και προστίθεται στους ισχύοντες δασμούς.

5. Πάντως, τα μέτρα που αναφέρονται στην παράγραφο 4 σημείο γ) δεν εφαρμόζονται έναντι τρίτων χωρών που αναλαμβάνουν την υποχρέωση να εγγυηθούν, υπό ορισμένους όρους, ότι τα προϊόντα τους θα προσφέρονται σε τιμές που θα καθορισθούν σύμφωνα με την παράγραφο 3, τουλάχιστον ίσες με την τιμή αναγωγής και ότι τηρούν πραγματικά την τιμή αυτή στις παραδόσεις τους με προορισμό την Κοινότητα.

6. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου και ιδίως το ύψος της τιμής αναγωγής, θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33. Η εφαρμογή και η κατάργηση των μέτρων που προβλέπονται στην παράγραφο 4, θεσπίζονται σύμφωνα με την αὐτή διαδικασία.

Πάντως, κατά το διάστημα που μεσολαβεί μεταξύ των περιοδικών συνεδριάσεων της Επιτροπής Διαχειρίσεως, τα μέτρα αυτά θεσπίζονται από την Επιτροπή. Στην περίπτωση αυτή, τα μέτρα εφαρμόζονται μέχρι τη θέση σε ισχύ εκείνων που θα ληφθούν ενδεχόμενα, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 33.

Άρθρο 22

1. Για την αποφυγή διαταραχών που οφείλονται σε προσφορές προερχόμενες από τρίτες χώρες σε ασυνήθως χαμηλές τιμές, οι τιμές αναγωγής δύνανται να καθορίζονται πρό της έναρξεως κάθε περιόδου εμπορίας για τα προϊόντα που αναφέρονται στο παράρτημα IV σημείο Α υπό 1. Οι τιμές αυτές δύνανται να διαφέρουν κατά περιόδους που θα καθορισθούν σε κάθε περίοδο εμπορίας, σε συνάρτηση με την εποχιακή εξέλιξη των τιμών.

2. Οι τιμές αναγωγής που αναφέρονται στην παράγραφο 1 καθορίζονται βάσει του μέσου όρου των τιμών στην παραγωγή που διαπιστώθηκαν κατά τα τρία έτη, που προηγούνται της ημερομηνίας καθορισμού της τιμής αναγωγής για ένα προϊόν που προσδιορίζεται από τα εμπορικά χαρακτηριστικά του στις αντιπροσωπευτικές ζώνες παραγωγής της Κοινότητας.

3. Αν η τιμή «ελεύθερο στα σύνορα», η οποία ισχύει για αποστολή μιας συνηθισμένης εμπορικής ποσότητας προϊόντων της παραγράφου 1 συγκεκριμένης προελεύσεως, είναι κατώτερη της τιμής αναγωγής, οι εισαγωγές των προϊόντων αυτών που προέρχονται από την εν λόγω τρίτη χώρα μπορούν να υποβληθούν, τηρώντας τους όρους της παγιοποίησης στα πλαίσια της ΓΣΔΕ, στην εισπραχτή εξισωτικής εισφοράς ίσης με τη διαφορά μεταξύ της τιμής αναγωγής και της τιμής «ελεύθερο στα σύνορα», προσαυξημένης κατά την περίπτωση του εφαρμοζομένου δασμού του κοινού δασμολογίου. Η Επι-

τροπή παρακολουθεί κανονικά την εξέλιξη της τιμής «ελεύθερο στά σύνορα» των προϊόντων που εισάγονται οιασδήποτε προελεύσεως.

4. Έν τούτοις, η εξισωτική εισφορά, που προβλέπεται στην παράγραφο 3, δεν επιβάλλεται έναντι τρίτων χωρών που είναι διατεθειμένες και είναι σε θέση να έγγραψουν ότι, κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα προϊόντων της παραγράφου 1 καταγωγής και προελεύσεως της επικρατείας τους, η τιμή που εφαρμόζεται και προσαυξάνεται κατά τον πράγματι εφαρμοζόμενο δασμό του κοινού δασμολογίου δεν θά είναι κατώτερη της τιμής αναγωγής και ότι θά αποφευχθεί οποιαδήποτε έκτροπή του εμπορίου.

5. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου, ιδίως όσον αφορά το επίπεδο των τιμών αναγωγής, θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33. Η εισαγωγή, η τροποποίηση και η κατάργηση της εξισωτικής εισφοράς καθώς και η επέκτασή στις τρίτες χώρες του ευεργετήματος της παραγράφου 4, αποφασίζονται σύμφωνα με την ίδια διαδικασία.

Άρθρο 23

1. Κατά το μέτρο που είναι αναγκαίο για την καλή λειτουργία της κοινής οργανώσεως αγοράς των προϊόντων αλιείας, το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, δύναται με ειδική πλειοψηφία, σε ειδικές περιπτώσεις, να αποκλείει ολικώς ή μερικώς την προσφυγή στο καθυστάς το αποκαλούμενο τελειοποίησιν προς επανεξαγωγή για τα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 2 περίπτωση α), β) και γ), που προορίζονται για την παρασκευή των προϊόντων που αναφέρονται στην εν λόγω παράγραφο περίπτωση β), γ), ε) και στ).

2. Η ποσότητα πρώτων υλών, που δεν υπόκεινται σε δασμό ή επιβάρυνση ισοδυνάμου αποτελέσματος στα πλαίσια καθεστώτος τελειοποίησεως προς επανεξαγωγή, πρέπει να ανταποκρίνεται στις πραγματικές συνθήκες, υπό τις οποίες πραγματοποιείται η εν λόγω εργασία τελειοποίησεως.

Άρθρο 24

1. Αν εντός της Κοινότητος η αγορά ενός ή περισσοτέρων προϊόντων, από αυτά που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφο 2, υφίσταται ή απειλείται να υποστεί εξαιτίας των εισαγωγών ή εξαγωγών σοβαρές διαταραχές, ικανές να θέσουν σε κίνδυνο τους στόχους του άρθρου 39 της συνθήκης, δύναται να εφαρμόζονται κατάλληλα μέτρα στις συναλλαγές με τις τρίτες χώρες, έως ότου εκλείψει ή διαταραχή ή η απειλή διαταραχής.

Το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, θεσπίζει με ειδική πλειοψηφία τις λεπτομέρειες εφαρμογής της παρούσης παραγράφου και καθορίζει τις περιπτώσεις και τα όρια εντός των οποίων τα Κράτη μέλη δύναται να λαμβάνουν συντηρητικά μέτρα.

2. Αν προκύψει η κατάσταση που αναφέρεται στην παράγραφο 1, η Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεως Κράτους μέλους ή με δική της πρωτοβουλία, αποφασίζει τα αναγκαία μέτρα, τα οποία γνωστοποιούνται στα Κράτη μέλη και τα οποία εφαρμόζονται άμεσα. Αν η Επιτροπή συνεκλήθη με αίτηση ενός Κράτους μέλους, αποφασίζει επί του θέματος εντός 24 ωρών από της λήψεως της αιτήσεως.

3. Κάθε Κράτος μέλος δύναται να φέρει ενώπιον του Συμβουλίου το μέτρο, το οποίο έλαβε ή Επιτροπή, εντός προθεσμίας τριών εργασίμων ημερών από της ημέρας της ανακοινώσεώς του. Το Συμβούλιο συνέρχεται άμεσως. Δύναται με ειδική πλειοψηφία να τροποποιήσει ή να καταργήσει το εν λόγω μέτρο.

Άρθρο 25

1. Κατά το μέτρο που είναι αναγκαίο για να κατιστεί δυνατή μία οικονομικά σημαντική εξαγωγή των προϊόντων, που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 2, βάσει των τιμών των προϊόντων αυτών στη διεθνή αγορά, ή διαφορά μεταξύ των τιμών αυτών και των τιμών εντός της Κοινότητος μπορεί να καλύπτεται με μία επιστροφή κατά την εξαγωγή. Οι διατάξεις αυτές αφορούν ειδικότερα τα προϊόντα των οποίων η προσφορά μέσα στην Κοινότητα είναι επαρκής και για τα οποία η χορήγηση μιάς επιστροφής θά επιτρέψει την προσαρμογή στις ιδιαίτερες συνθήκες εμπορίας της διεθνούς αγοράς.

2. Η επιστροφή είναι η ίδια για όλη την Κοινότητα. Μπορεί να διαφοροποιείται ανάλογα με τους τόπους προορισμού.

Η καθοριζόμενη επιστροφή χορηγείται κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου.

Κατά τον καθορισμό της επιστροφής, λαμβάνεται ιδίως υπ' όψη η ανάγκη επιτεύξεως ισορροπίας μεταξύ της χρησιμοποίησεως των κοινοτικών προϊόντων βάσεως με σκοπό την εξαγωγή μεταποιημένων εμπορευμάτων προς τις τρίτες χώρες και της χρησιμοποίησεως των προϊόντων των χωρών αυτών που έγιναν δεκτά στο αποκαλούμενο καθεστώς τελειοποίησεως.

Ο καθορισμός των επιστροφών γίνεται περιοδικά σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33.

Εφ' όσον είναι αναγκαίο, η Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεως ενός Κράτους μέλους ή με δική της πρωτοβουλία, δύναται να τροποποιήσει τις επιστροφές κατά το ενδιάμεσο χρονικό διάστημα.

3. Το ύψος της επιστροφής που εφαρμόζεται κατά την εξαγωγή των προϊόντων που αναφέρονται στην παράγραφο 2 του άρθρου 1, είναι αυτό που ισχύει κατά την ημέρα της εξαγωγής.

4. Το Συμβούλιο, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, θεσπίζει με ειδική πλειοψηφία τους γενικούς κανόνες για

τή χορήγηση των επιστροφών κατά την εξαγωγή και τα κριτήρια καθορισμού του ύψους τους.

5. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33.

ΤΙΤΛΟΣ V

Γενικές διατάξεις

Άρθρο 26

1. Οι ενισχύσεις που χορηγούνται από τα Κράτη μέλη σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφοι 1 και 2 από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Έγγυψων, τμήμα προσανατολισμού, κατά 50% του ύψους τους.

2. Η χρηματοδότηση των μέτρων παρεμβάσεως που προβλέπεται στα άρθρα 8, 13, 14, 16, 17 και 18 χορηγείται στα προϊόντα που προέρχονται από απόθεμα ή από ομάδα αποθεμάτων μόνο μέχρι τα όρια των ποσοτήτων που ενδεχόμενα απονέμονται στο εν λόγω Κράτος μέλος βάσει του όλικου όγκου επιτρεπομένων άλιευμάτων για το συγκεκριμένο απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων.

3. Το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, θεσπίζει με ειδική πλειοψηφία τις λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου.

Άρθρο 27

1. Δεν γίνονται δεκτά στην ελεύθερη κυκλοφορία στο εσωτερικό της Κοινότητας τα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1, για την παρασκευή ή μεταποίηση των οποίων χρησιμοποιήθηκαν προϊόντα που δεν αναφέρονται στο άρθρο 9 παράγραφος 2 και στο άρθρο 10 παράγραφος 1 της συνθήκης.

2. Με την επιφύλαξη άλλων κοινοτικών διατάξεων, τα Κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσουν σε όλα τα άλιευτικά σκάφη, που φέρουν τη σημαία ενός των Κρατών μελών, ίσους όρους εισόδου στους λιμένες και στις εγκαταστάσεις του πρώτου σταδίου έμπορίας, καθώς και σε όλους τους εξοπλισμούς και όλες τις σχετικές τεχνικές εγκαταστάσεις.

Άρθρο 28

Με την επιφύλαξη αντιθέτων διατάξεων που θεσπίζονται δυνάμει των άρθρων 42 και 43 της συνθήκης, τα άρθρα 92, 93 και 94 της συνθήκης εφαρμόζονται στην παραγωγή και στο εμπόριο των προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 1.

Άρθρο 29

Όταν διαπιστωθεί στην αγορά της Κοινότητας άνοδος τιμών που υπερβαίνει πλέον ενός καθοριστέου ποσοστού, μία των τιμών προσανατολισμού που αναφέρονται στο άρθρο 10 παράγραφος 1 και στο άρθρο 15 παράγραφος 1 ή την κοινοτική τιμή στην παραγωγή που αναφέρεται στο άρθρο 17 παράγραφος 4 και ότι η κατάσταση αυτή, ικανή να παραταθεί, διαταράσσει ή απειλεί να διαταράξει την αγορά, μπορούν να ληφθούν τα αναγκαία μέτρα για την αντιμετώπισή της.

Το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, θεσπίζει με ειδική πλειοψηφία τους γενικούς κανόνες εφαρμογής του παρόντος άρθρου.

Άρθρο 30

Το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, μπορεί με ειδική πλειοψηφία να τροποποιήσει τα παραρτήματα του παρόντος κανονισμού καθώς και τα ποσοστά τα αναφερόμενα στα άρθρα 12 και 16.

Άρθρο 31

Τα Κράτη μέλη και η Επιτροπή ανακοινώνουν αμοιβαία τα απαραίτητα στοιχεία για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού. Οι λεπτομέρειες της ανακοινώσεως και της διαδικασίας των στοιχείων αυτών θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 33.

Άρθρο 32

1. Συνιστάται Επιτροπή Διαχείρισεως Προϊόντων Άλιείας, η οποία καλείται στο εξής ή «επιτροπή», αποτελούμενη από αντιπροσώπους των Κρατών μελών και προεδρευόμενη από αντιπρόσωπο της Επιτροπής.

2. Εντός της επιτροπής οι ψήφοι των Κρατών μελών σταθμίζονται κατά το άρθρο 148 παράγραφος 2 της συνθήκης. Ο πρόεδρος δεν ψηφίζει.

Άρθρο 33

1. Στην περίπτωση που γίνεται αναφορά στη διαδικασία που ορίζεται στο παρόν άρθρο, η επιτροπή συγκαλείται από τον πρόεδρό της, είτε με δική του πρωτοβουλία είτε κατόπιν αιτήσεως αντιπροσώπου ενός Κράτους μέλους.

2. Ο αντιπρόσωπος της Επιτροπής υποβάλλει σχέδιο των προς θέσπιση μέτρων. Η επιτροπή διατυπώνει τη γνώμη της επί των μέτρων αυτών εντός προθεσμίας, την οποία ο πρόεδρος μπορεί να όρισει σε συνάρτηση με τον

έπειγοντα χαρακτήρα των υποβληθέντων ζητημάτων. Αποφαινεται με πλειοψηφία σαράντα πέντε ψήφων.

3. Η Επιτροπή θεσπίζει μέτρα άμεσου εφαρμογής. Άν όμως δέν είναι σύμφωνα με τή γνώμη τής επιτροπής, τά μέτρα αυτά γνωστοποιούνται άμέσως από τήν Έπιτροπή στό Συμβούλιο. Στην περίπτωση αυτή ή Έπιτροπή δύναται νά αναβάλλει τό πολύ για ένα μήνα από τής γνωστοποίησεως αυτής, τήν εφαρμογή των μέτρων πού αποφασίσθηκαν από αυτή.

Τό Συμβούλιο μπορεί, με ειδική πλειοψηφία, νά λάβει διαφορετική απόφαση εντός προθεσμίας ενός μηνός.

Άρθρο 34

Η επιτροπή μπορεί νά εξετάσει κάθε άλλο θέμα πού προτείνεται από τόν πρόεδρό της, είτε με δική του πρωτοβουλία είτε κατόπιν αιτήσεως του αντιπροσώπου ενός Κράτους μέλους.

Άρθρο 35

Ο παρών κανονισμός πρέπει νά εφαρμοσθεί κατά τέτοιο τρόπο, ώστε νά ληφθούν υπ' όψη, παράλληλα και με κατάλληλο τρόπο, οι στόχοι πού προβλέπονται στά άρθρα 39 και 110 τής συνθήκης.

Άρθρο 36

1. α) Ο κανονισμός (ΕΟΚ) άριθ. 100/76 του Συμβουλίου τής 19ης Ιανουαρίου 1976 περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα των προϊόντων άλιείας,

6) ο κανονισμός (ΕΟΚ) άριθ. 107/76 του Συμβουλίου τής 19ης Ιανουαρίου 1976 περί γενικών κανόνων σχετικά με τόν καθορισμό του ποσοστού τής τιμής προσανατολισμού πού χρησιμεύει ως στοιχείο υπολογισμού τής τιμής άποσύρσεως για όρισμένα προϊόντα άλιείας (1), και

γ) ο κανονισμός (ΕΟΚ) άριθ. 108/76 του Συμβουλίου τής 19ης Ιανουαρίου 1976 περί γενικών κανόνων σχετικά με τόν καθορισμό στον τομέα τής άλιείας, των ζωνών έκφορτώσεως πού είναι πολύ άπομακρυσμένες από τά κύρια κέντρα καταναλώσεως τής Κοινότητος (2),

καταργούνται.

2. Οι παραπομπές στον καταργούμενο δυνάμει τής παραγράφου 1 κανονισμό πρέπει νά θεωρούνται ότι γίνονται στον παρόντα κανονισμό.

Οι αναφορές και οι παραπομπές στά άρθρα του έν λόγω κανονισμού πρέπει νά νοούνται σύμφωνα με τόν πίνακα άντιστοιχίας του παρατήματος VII.

Άρθρο 37

Ο παρών κανονισμός άρχίζει νά ισχύει τήν τρίτη ήμέρα από τή δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Εφαρμόζεται από τήν 1η Ιουνίου 1982, ή από οποιαδήποτε προγενέστερη ήμερομηνία, τήν όποία όρίζει τό Συμβούλιο με ειδική πλειοψηφία, μετά από πρόταση τής Έπιτροπής.

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τά μέρη του και ισχύει άμεσα σέ κάθε Κράτος μέλος.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις 29 Δεκεμβρίου 1981.

Γιά τό Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

P. WALKER

(1) ΕΕ άριθ. L 20 τής 28. 1. 1976, σ. 44.

(2) ΕΕ άριθ. L 20 τής 28. 1. 1976, σ. 45.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ I

Κλάση του Κοινού Δασπολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων
A. Προϊόντα νωπά ή διατετηρημένα δι' απλής ψύξεως:	
1. 03.01 B I α) 1 αα) και 03.01 B I α) 2 αα)	Ρέγγαι
2. 03.01 B I δ) 1	Σαρδέλλαι (<i>Sardina pilchardus</i>)
3. 03.01 B I ε) 1 αα)	— Άκανθίαι (<i>Squalus acanthias</i>) — Ρίνοι (<i>Scyliorhinus</i> spp.)
4. 03.01 B I ζ) 1	Σκορπιοί του Βορρά ή σεβαστοί (<i>Sebastes</i> spp.)
5. ex 03.01 B I θ) 1	Βακαλάοι (<i>Gadus morhua</i>)
6. 03.01 B I ι) 1	Γάδοι μέλανες (<i>Pollachius virens</i>)
7. 03.01 B I κ) 1	Καλλαρίαι (<i>Melanogrammus aeglefinus</i>)
8. 03.01 B I λ) 1	Γάδοι (<i>Merlangius merlangus</i>)
9. 03.01 B I μ) 1	Μουρούνες (<i>Molva</i> spp.)
10. ex 03.01 B I ξ) 1 αα) και ex 03.01 B I ξ) 2 αα)	Σκόμβροι (<i>Scomber scombrus</i>)
11. 03.01 B I ο) 1	Άντζουγαι (<i>Engraulis</i> spp.)
12. 03.01 B I π) 1	Πλάτακες (πησσοί και χωματίδα) (<i>Pleuronectes platessa</i>)
13. ex 03.01 B I τ) 1	Μερλοδοκοί (<i>Merluccius merluccius</i>)
B. Προϊόντα κατεψυγμένα:	
03.01 B I α) 1 66) και 03.01 B I α) 2 66)	Ρέγγαι
Γ. Φιλέτα νωπά ή διατετηρημένα δι' απλής ψύξεως της δασμολογικής διακρίσεως 03.01 B II α) των προϊόντων που αναφέρονται υπό Α	
Δ. Προϊόντα νωπά, διατετηρημένα δι' απλής ψύξεως ή απλώς βρασμένα εν ύδατι:	
ex 03.03 A IV 6) 1	Γαρίδες γκρίζες (<i>Crangon crangon</i>)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ II

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων
A. Κατεψυγμένα προϊόντα που υπάγονται στην κλάση 03.01:	
1. 03.01 B I δ) 2	Σαρδέλλαι (<i>Sardina pilchardus</i>)
2. 03.01 B I σ) 2	Σπαρίδαι των ειδών <i>Dentex dentex</i> και <i>Pagellus</i> spp.
B. Κατεψυγμένα προϊόντα που υπάγονται στην κλάση 03.03:	
1. ex 03.03 A III 6)	Καβούρια <i>Tourteau</i> (<i>Cancer pagurus</i>)
2. 03.03 A V α)	Μικροί άστακοί Νορβηγίας (<i>Nephrops norvegicus</i>)
3. 03.03 B IV α) I αα)	Καλαμάρια (<i>Loligo</i> spp.)
4. 03.03 B IV α) I ββ)	Καλαμάρια (<i>Todarodes sagittatus</i>)
5. 03.03 B IV α) I γγ)	Καλαμάρια (<i>Illex</i> spp.)
6. 03.03 B IV α) 2	Σηπίαι των ειδών <i>Sepia officinalis</i> , <i>Rossia macrosoma</i> , <i>Sepiella rondeleti</i>
7. 03.03 B IV α) 3	Όκταποδες του γένους <i>Octopus</i>

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ III

Θύννοι (τόννοι), νωποί ή διατετηρημένοι δι' απλής ψύξεως, κατεψυγμένοι, προοριζόμενοι διά την βιομηχανική παραγωγή των προϊόντων των περιλαμβανομένων εις την δασμολογικήν κλάσιν 16.04 — δασμολογική διάκριση 03.01 B I γ) 1

A. Θύννοι του είδους (*Thunnus albacares*)

1. Ζυγίζοντες πλέον των 10 χγρ κατά τεμάχιον (1)
2. Μή ζυγίζοντες πλέον των 10 χγρ κατά τεμάχιον (1)

B. Τόννοι λευκοί (*Thunnus alalunga*)

1. Ζυγίζοντες πλέον των 10 χγρ κατά τεμάχιον (1)
2. Μή ζυγίζοντες πλέον των 10 χγρ κατά τεμάχιον (1)

Γ. Άλλα είδη

Δ. Συντελεστές προσαρμογής

1. Όλοκληροι
2. Κενοί και άνευ βραγχίων
3. Λοιποί (επί παραδείγματι αποκεφαλισμένοι)

(1) Οι αναφορές δάρους γίνονται για όλοκληρα προϊόντα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ IV

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων
A. Προϊόντα νωπά, διατετηρημένα δι' απλής ψύξεως ή κατεψυγμένα:	
1. 03.01 A I α)	Πέστροφες
03.01 A III	Κυπρίνοι
2. 03.01 A I 6)	Σολομοί
ex 03.03 A II	Λαστακοί (<i>Hemarus</i> spp.)
B. Προϊόντα κατεψυγμένα των εξής ιχθύων:	
	Σκορπιοί του Boppe ή σεβαστοί (<i>Sebastes</i> spp.)
	Βακαλάοι (<i>Gadus morhua</i>)
— ex 03.01 B I (δλόκληρα, αποκεφαλισμένα ή τεμα- χισμένα)	Γάδοι μέλανες (<i>Pollachius virens</i>)
	Καλλαρίαι (<i>Melanogrammus aeglefinus</i>)
— ex 03.01 B II 6) (φύλλα)	Γάδοι (<i>Merlangus merlangus</i>)
— 16.04 Γ I	Μουροθναι (<i>Molva</i> spp.)
— ex 16.04 Z, ex 16.04 H I (φιλέτα, ωμά, απλώς κεκαυμένα διά πάστας ή διά κόρας άρτου τε- τριμμένης (penes))	Σκόμβροι (<i>Scomber scombrus</i>)
	Πλάτακες (πησσοί και χωματίδα) (<i>Pleuronectes platessa</i>)
	Μερλούκιος (<i>Merluccius merluccius</i>)
	Άκανθίαι ή ρίνοι (<i>Squalus acanthias</i> ou <i>Scyliorhinus</i> spp.)
	Ρέγγαι
Γ. Παρασκευάσματα και κονσέρβες ιχθύων:	
16.04 Δ	Σαρδέλλαι
16.04 Ε	Θύννοι (Τόννοι)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ V

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων
Προϊόντα κατεψυγμένα των εξής ιχθύων:	
— ex 03.01 B I (ολόκληρα, αποκεφαλισμένα ή τεμαχισμένα)	Βακαλάοι (εξαιρέσει του είδους <i>Gadus morhua</i>)
— ex 03.01 B II 6 (φιλέτα)	Σκόμβροι (εξαιρέσει του είδους <i>Scomber scombrus</i>)
— ex 16.04 Z και ex 16.04 H I (φιλέτα όμα, απλώς κεκαλυμμένα διά πάστας ή διά κόρας άρτου τετριμμένης (panés))	Μερλούκιος (<i>Merluccius</i> spp. εξαιρέσει του <i>Merluccius merluccius</i>)
	Γάδος της Άλάσκας (<i>Theragra chalcogramma</i>)
	Γάδοι κίτρινοι (<i>Pollachius pollachius</i>)
	Χειμάρα ή κοινή (<i>Platichthys flesus</i>)
— ex 03.03 A IV	Γαρίδες (εξαιρέσει των γκριζων γαρίδων (<i>Crangon crangon</i>))
— ex 16.05 B (άποφλοιωμένοι και απλώς δρασμένοι εν ύδατι)	Γαρίδες (εξαιρέσει των γκριζων γαρίδων (<i>Crangon crangon</i>))

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ VI

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΟΥ

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων	Δασμοί	
		Αυτόνομοι % ή εισφοραί (Ε)	Συμβατικοί %
1	2	3	4
03.01	Ίχθυες νωποί (ζώντες ή μή), διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως ή κατεψυγμένοι: A. Γλυκός ύδατος: I. Πέστροφες και έτερα σαλμονοειδή: α) Πέστροφες 16 12 β) Σολομοί 16 3,3 γ) Κορηγώνιοι άτελώς 8 δ) Έτεροι άτελώς 10 II. Χέλια (Anguilla spp.) 10 4,3 III. Κυπρίνοι 10 8 IV. Λοιποί άτελώς (6) B. Θαλάσσις: I. Όλόκληροι, άποκεφαλισμένοι ή τεμαχισμένοι: α) Ρέγγαι: 1. Από 15 Φεβρουαρίου μέχρι 15 Ιουνίου: αα) Νωπαί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως άτελώς άτελώς ββ) Κατεψυγμένοι άτελώς άτελώς 2. Από 16 Ιουνίου μέχρι 14 Φεβρουαρίου: αα) Νωπαί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως 20 (α) 15 (α) (γ) ββ) Κατεψυγμένοι 20 (α) 15 (α) (γ) β) Σαρδελόρεγγαι (Sprats): 1. Από 15 Φεβρουαρίου μέχρι 15 Ιουνίου άτελώς άτελώς 2. Από 16 Ιουνίου μέχρι 14 Φεβρουαρίου 20 13		

- (α) Υπό τόν όρο τηρήσεως της τιμής αναγωγής. Σε περίπτωση μή τηρήσεως της τιμής αναγωγής, προβλέπεται ή εισπραξη έξισωτικού φόρου.
- (β) Βλ. παράρτημα.
- (γ) Άτέλεια. Στά όρια έτήσιας δασμολογικής προσόστωσης 34 000 τόνων πού παραχωρείται από τίς αρμόδιες άρχές και υπό τόν όρο τηρήσεως της τιμής αναγωγής.

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων	Δασμοί	
		Αυτόνομοι % ή εισφορές (Ε)	Συμβατικοί %
1	2	3	4
03.01 Β I (συνέχεια)	Β. 1. γ) Θύννοι (τόννοι) (Thunnus spp. και Euthynnus spp.): 1. Προοριζόμενοι για την βιομηχανική παραγωγή των προϊόντων των περιλαμβανομένων στη δασμολογική κλάση 16.04 (α): αα) Όλοκληροι: 11. Θύννοι του είδους Thunnus albacares: ααα) Μή ζυγίζοντες πλέον των 10 χγρ κατά τεμάχιο 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) 666) Έτεροι 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) 22. Τόννοι λευκοί (Thunnus alalunga) 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) 33. Λοιποί 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) 66) Κενοί, άνευ δριγχιών: 11. Θύννοι του είδους Thunnus albacares: ααα) Μή ζυγίζοντες πλέον των 10 χγρ κατά τεμάχιο 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) 666) Έτεροι 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) 22. Τόννοι λευκοί (Thunnus alalunga) 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) 33. Λοιποί 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) γγ) Έτεροι (επί παραδείγματι αποκεφαλισμένοι): 11. Θύννοι του είδους Thunnus albacares: ααα) Μή ζυγίζοντες πλέον των 10 χγρ κατά τεμάχιο 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) 666) Λοιποί 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) 22. Τόννοι λευκοί (Thunnus alalunga) 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) 33. Λοιποί 25 (6) (γ) 22 (γ) (δ) 2. Λοιποί 25 (γ) 22 (γ) (δ) δ) Σαρδέλλαι (Sardina pilchardus): 1. Νωπαι ή διατετηρημένοι δι' απλής ψύξεως 25 23 2. Κατεψυγμένοι 25 23 ε) Σκουαλίδαι: 1. Σκυλόψαρα και ρίνοι (Squalus acanthias και Scyliorhinus spp.): αα) Νωποί ή διατετηρημένοι δι' απλής ψύξεως 15 8 (ε) 66) Κατεψυγμένοι 15 8 (ε) 2. Έτεροι 15 8		

(α) Η υπαγωγή στη διάκριση αυτή εξαρτάται από τους δρους που καθορίζονται από τις αρμόδιες αρχές.

(β) Η εισπραξη του δασμού αυτού αναστέλλεται επ' αόριστον.

(γ) Υπό τον όρο τηρήσεως της τιμής αναγωγής. Σε περίπτωση μη τηρήσεως της τιμής αναγωγής, προβλέπεται η εισπραξη εξισωτικού φόρου.

(δ) Ατέλεια για τους τόνους που προορίζονται για την κονσερβοποιία, στα δρια έτησίας δασμολογικής ποσοστάσεως 50 000 τόνων που παραχωρείται από τις αρμόδιες αρχές και υπό τον όρο τηρήσεως της τιμής αναγωγής. Επί πλέον, η απαγωγή στο ελεύθετο εμπόριο της ποσοστάσεως αυτής εξαρτάται από τους δρους που καθορίζονται από τις αρμόδιες αρχές.

(ε) Δασμός 6 % για τους άκανθιες (Squalus acanthias) στα δρια έτησίας δασμολογικής ποσοστάσεως 5 000 τόνων που παραχωρείται από τις αρμόδιες αρχές.

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων	Δασμοί	
		Αυτόνομοι % ή εισφορές (Ε)	Συμβατικοί %
1	2	3	4
03.01 (συνέχεια)	B. I. ζ) Σκορπιοί του Βορρά ή σεβαστοί (Sebastes spp.):		
	1. Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως	15	8
	2. Κατεψυγμένοι	15	8
	η) Γλωσσοειδή άτλαντικού και γλωσσοειδή μαύρα:		
	1. Γλωσσοειδή του 'Ατλαντικού (Hippoglossus hippoglossus):		
	αα) Νωπά ή διατετηρημένα δι' άπλης ψύξεως	15	8
	ββ) Κατεψυγμένα	15	8
	2. Γλωσσοειδή μαύρα (Reinhardtius hippoglossoides):		
	αα) Νωπά ή διατετηρημένα δι' άπλης ψύξεως	15	8
	ββ) Κατεψυγμένα	15	8
	θ) Βακαλάοι (Cadus morhua, Boreogadus saida, Gadus ogac):		
	1. Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως	15	13,9
	2. Κατεψυγμένοι	15	13,9
	ι) Γάδοι μέλανες (Pollachius virens):		
	1. Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως	15	15
	2. Κατεψυγμένοι	15	15
	κ) Καλλιγρίαι (Melanogrammus aeglefinus):		
	1. Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως	15	15
	2. Κατεψυγμένοι	15	15
	λ) Γάδοι (Merlangus merlangus):		
	1. Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως	15	15
	2. Κατεψυγμένοι	15	15
	μ) Μουρούνες (Molva spp.):		
	1. Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως	15	15
	2. Κατεψυγμένοι	15	15
	ν) Γάδοι της 'Αλάσκας: (Theragra chalcogramma) και κίτρινοι Γάδοι (Pollachius pollachius):		
	1. Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης καταψύξεως	15	15
	2. Κατεψυγμένοι	15	15
	ξ) Σκόμβροι (Scomber scombrus, Scomber japonicus και oreoopsis unicolor):		
	1. 'Από 15 Φεβρουαρίου μέχρι 15 'Ιουνίου:		
	αα) Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης καταψύξεως	άτελως	άτελως
	ββ) Κατεψυγμένοι	άτελως	άτελως
	2. 'Από 16 'Ιουνίου μέχρι 14 Φεβρουαρίου:		
	αα) Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης καταψύξεως	20	20
	ββ) Κατεψυγμένοι	20	20
	ο) 'Αντζούγαι (Engraulis spp.):		
	1. Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης καταψύξεως	15	15
	2. Κατεψυγμένοι	15	15

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων	Δασμοί	
		Αυτόνομοι % ή εισφοράι (Ε)	Συμβατικοί %
1	2	3	4
03.01 (συνέχεια)	B. I. π) Πλάτακες (πησσοί και χωματίδαι) (<i>Pleuronectes platessa</i>):		
	1. Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως	15	15
	2. Κατεψυγμένοι	15	15
	ρ) Χειμάρα ή κοινή (<i>Platichthys flesus</i>):		
	1. Νωπαί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως	15	15
	2. Κατεψυγμένοι	15	15
	σ) Σπαρίδαι των ειδών <i>Dentex dentex</i> και <i>Pagellus</i> spp.:		
	1. Νωπαί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως	15	15
	2. Κατεψυγμένοι	15	15
	τ) Μερλούκος (<i>Merluccius</i> spp.):		
	1. Νωποί ή διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως	15	15 (α)
	2. Κατεψυγμένοι	15	15 (α)
	υ) Γάδοι του είδους <i>rutassus</i> (<i>Micromesistius rutassou</i> ή <i>Gadus rutassou</i>) . .	15	15
	φ) Άτεροι	15	15
	II. Φιλέτα:		
	α) Νωπά ή διατετηρημένα δι' άπλης ψύξεως	18	18
	6) Κατεψυγμένα:		
	1. Βακαλάων (<i>Gadus morhua</i> , <i>Boreogadus saida</i> , <i>Gadus ogac</i>)	18	15 (6)
	2. Γάδων μελάνων (<i>Pollechnus virens</i>)	18	15
	3. Καλλαριών (<i>Melanogrammus aeglefinus</i>)	18	15
	4. Σκορπιών του Βορρά ή σιβαστών (<i>Sebastea</i> spp.)	18	13,9
	5. Γάδων (<i>Merlangus merlangus</i>)	18	15
	6. Μουρουνών (<i>Molva</i> spp.)	18	15
	7. Τόννων (<i>Thunnus</i> spp. και <i>Euthynnus</i> spp.)	18	18
	8. Σκόμβρων (<i>Scomber scombrus</i> , <i>Scomber japonicus</i> και <i>Orcynopsis unicolor</i>)	18	15
	9. Μερλουκίων (<i>Merluccius</i> spp.)	18	15
	10. Σκουαλιδών (<i>Squalus</i> spp.)	18	15
	11. Πλατάκων (πησσοί και χωματίδαι) (<i>Pleuronectes platessa</i>)	18	15
	12. Χειμάρων των κοινών (<i>Platichthys flesus</i>)	18	15
	13. Ρεγγών	18	15
	14. Λοιπών	18	15
	Γ. Συκώτια, αυγά και γαλακτοφόροι σάκκοι	14	10

(α) Δασμός 8 % για τούς μερλουκίους του είδους *Merluccius bilinearis* στά δρια έτησίας δασμολογικής ποσοστώσεως 2 000 τόνων, πού παραχωρείται από τίς αρμόδιες άρχές.

(6) Δασμός 8 % για βακαλάους του είδους *Gadus morhua* στά δρια έτησίας δασμολογικής ποσοστώσεως 10 000 τόνων, πού παραχωρείται από τίς αρμόδιες άρχές.

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων	Δασμοί	
		Αυτόνομοι % ή εισφορές (Ε)	Συμβατικοί %
1	2	3	4
03.02	Ίχθυες άπεξηραμένοι, ήλατισμένοι ή έν άλλη. Ίχθυες καπνιστοί, έστω και έψημέ- νοι πρό ή κατά τήν διάρκεια του καπνίσματος: A. Άπεξηραμένοι, ήλατισμένοι ή έν άλλη: I. Όλόκληροι, άποκεφαλισμένοι ή τεμαχισμένοι: α) Ρέγγαι 12 12 β) Βακαλάοι (Gadus morhua· Boreogadus saida· Gadus ogac) 13 (α) 13 (6) γ) Άντζούγαι (Engraulis spp.) 15 10 δ) Γλωσσοειδή του Άτλαντικού (Hippoglossus hippoglossus) 15 — ε) Σολομοί ήλατισμένοι ή έν άλλη 15 1 ζ) Λοιποί 15 12 II. Φιλέτα: α) Βακαλάων (Gadus morhua· Boreogadus saida· Gadus ogac) 20 (α) 20 β) Σολομών, ήλατισμένα ή έν άλλη 18 15 γ) Γλωσσοειδών μαύρων (Reinhardtius hippoglossoides), ήλατισμένα ή έν άλλη 18 15 δ) Λοιπά 18 16 B. Καπνιστοί, έστω και έψημένοι πρό ή κατά τή διάρκεια του καπνίσματος: I. Ρέγγαι 16 10 II. Σολομοί 16 13 III. Γλωσσοειδή μαύρα (Reinhardtius hippoglossoides) 16 15 IV. Γλωσσοειδή του Άτλαντικού (Hippoglossus, hippoglossus) 16 16 V. Σκόμβροι (Scomber scombrus, Scomber japonicus και O. cynopsis unicolor) 16 14 VI. Πέστροφες 16 14 VII. Χέλια (Anguilla spp.) 16 14 VIII. Λοιποί 16 14 Γ. Συκώτια, αυγά και γαλακτοφόροι σάκκοι 15 11 Δ. Άλευρα ιχθύων 15 13		
03.03	Μαλακόστρακα και μαλάκια συμπεριλαμβανομένων και των όστρακοφόρων (έστω και κεχωρισμένα του όστράκου ή κογχυλίου αυτών) νοσά (ζώντα ή μή) διατετηρημέ- να δι' απλής ψύξεως κατεψυγμένα, άπεξηραμένα, ήλατισμένα ή έν άλλη. Μαλακό- στρακα μετά των όστράκων των, απλώς δεδρασμένα έν ύδατι: A. Μαλακόστρακα: I. Καραβίδες 25 (γ) II. Άστακοί (Homarus spp.): α) Ζώντες 25 9,3 β) Άτεροι: 1. Όλόκληροι 25 11,1 2. Μή κατονομαζόμενοι: αα) Κατεψυγμένοι 25 18,5 ββ) Άτεροι 25 20		

(α) Ή εισπραξη του δασμού αυτού άναστέλλεται έπ' άόριστον.

(6) Άτέλεια στά όρια έτησίας δασμολογικής ποσοστώσεως 25 000 τόνων που παραχωρείται από τις αρμόδιες άρχες.

(γ) Βλ. παράρτημα.

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων	Δασμοί	
		Αυτόνομοι % ή εισφοράι (Ε)	Συμβατικοί %
1	2	3	4
03.03 (συνέχεια)	A. III. Καβούρια και γλυκίος ύδατος караβίδες:		
	α) Καβούρια των ειδών <i>Paralithodes camchaticus</i> , <i>Chionoecetes</i> spp. και <i>Callinectes sapidus</i>	18	12,4
	β) Λοιπά	18	15
	IV. Γαρίδες:		
	α) Γαρίδες της οικογένειας <i>Pandalidae</i>	18	12
	β) Γκριζες γαρίδες του είδους <i>crangon</i> :		
	1. Νωπαί, διατετηρημένοι δι' άπλης ψύξεως ή άπλως δεβρασμένοι εν ύδατι	18	18
	2. Ήτεροι	18	18
	γ) Ήτερα	18	18
	V. Λοιπά:		
	α) Μικροί άστακοί Νορβηγίας:		
	1. Κατεψυγμένοι	14	12
	2. Λοιποί	14	12
	β) Μή κατονομαζόμενα	14	12
	B. Μαλάκια συμπεριλαμβανομένων και των όστρακοφόρων:		
	I. Στρείδια:		
	α) Στρείδια πεπλατυσμένα μή ζυγίζοντα άνω των 40 γραμμαρίων τό τεμά- χιον	άτελως	άτελως
	β) Ήτερα	18	18
	II. Μύδια	10	10
	III. Κοχλίας (σαλιγκαροι) έτεροι των της θαλάσσης	6	άτελως
	IV. Λοιπά:		
	α) Κατεψυγμένα:		
	1. Καλαμάρια:		
	αα) <i>Loligo</i> spp.	8	6
	ββ) <i>Todarodes sagittatus</i>	8	6
	γγ) <i>Illex</i> spp.	8	8
	δδ) Ήτερα	8	8
	2. Σηπίαι των ειδών <i>Sepia officinalis</i> , <i>Bossia macrosoma</i> , <i>Sepiola rondeleti</i>	8	8
	3. Όκτάποδες του γένους <i>Octopus</i>	8	8
	4. Στρείδια του είδους <i>St. Jacques</i> (<i>Pecten maximus</i>)	8	8
	5. Πελωρίδες ή άχιβάδες και άλλα είδη της οικογένειας <i>Veneridae</i>	8	8
	6. Ήτερα	8	8
	β) Μή κατονομαζόμενα:		
	1. Καλαμάρια:		
	αα) <i>Loligo</i> spp.	8	6
	ββ) <i>Todarodes sagittatus</i>	8	6
	γγ) <i>Illex</i> spp.	8	8
	δδ) Ήτερα	8	8
	2. Λοιπά	8	8

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ VII

ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑΣ

Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 100/76

Άρθρο

8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

Παρόν κανονισμός

Άρθρο

9
10
11
13
—
—
15
16
17
20
19
21
22
23
24
25
26
27
28
29
—
30
31
32
33
34
35
36
37

I

(Πράξεις, για την ισχύ των οποίων απαιτείται δημοσίευση)

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΟΚ) αριθ. 389/82 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 15ης Φεβρουαρίου 1982

περί ομάδων παραγωγών και των ενώσεων τους στον τομέα του δάμβακος

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

• συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας,

την πράξη προσχωρήσεως του 1979, και ιδίως την παράγραφο 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 4,

την πρόταση της Επιτροπής⁽¹⁾,τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου⁽²⁾,

Έκτιμώντας:

• ότι κατά το ως άνω πρωτόκολλο, προκειμένου να σταθεροποιηθεί ή αγορά με τη βελτίωση των διαρθρώσεων σε επίπεδο προσφοράς και διαθέσεως στην αγορά, η καθεστώς ενισχύσεως στην παραγωγή πρέπει να συμπληρωθεί με ενισχύσεις υπέρ των ομάδων παραγωγών και των ενώσεών τους:

- οι όποιες συνιστώνται με πρωτοβουλία των ίδιων των παραγωγών,
- οι όποιες προσφέρουν έπαρκή εγγύηση όσον αφορά τη διάρκεια και την αποτελεσματικότητα της δράσεώς τους,
- οι όποιες αναγνωρίζονται από το ενδιαφερόμενο Κράτος μέλος.

• ότι στο έν λόγω πρωτόκολλο προβλέπεται επίσης ότι εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Συμβουλίου η θέσπιση των γενικών κανόνων του προαναφερθέντος καθεστώτος κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής:

• ότι ενδείκνυται, κατ' αρχήν, να καθορισθούν λεπτομερείς όροι αναγνωρίσεως ώστε να εξασφαλίζεται ότι οι ομάδες και οι ενώσεις θα ανταποκρίνονται, ιδίως όσον αφορά τη διάρκεια και την αποτελεσματικότητα της δράσεώς τους, στις απαιτήσεις που καθορίζονται από το έν λόγω πρωτόκολλο. ότι, για το σκοπό αυτό, οι όροι αυτοί πρέπει να περιλαμβάνουν κυρίως την ολική συγκέντρωση της προσφοράς και ένα ικανοποιητικό έλεγχο της παραγωγής και της διαθέσεως στην αγορά καθώς και διατάξεις που είναι απαραίτητες προκειμένου

να εξασφαλισθεί ότι οι ομάδες και οι ενώσεις θα συγκροτούνται κατά τρόπο αρκετά ιταθρό και θα εμφανίζουν έπαρκή οικονομική δραστηριότητα.

• ότι πρέπει, επιπλέον, να καθορισθεί η φύση και το ύψος των ενισχύσεων που θα χορηγούνται στις ομάδες και στις ενώσεις: ότι η χορήγηση ενισχύσεων για την κάλυψη των δαπανών συστάσεως και διοικητικής λειτουργίας τους για τα τρία πρώτα έτη καθώς και ενισχύσεων στις επενδύσεις που είναι απαραίτητες για την άσκηση των δραστηριοτήτων τους κυρίως για την προσφορά και τη διάθεση στην αγορά μπορεί να αποτελέσει το κατάλληλο κίνητρο για τη δημιουργία ομάδων και ενώσεων που να ανταποκρίνονται στις απαιτούμενες προϋποθέσεις: ότι πρέπει να καταστεί υποχρεωτική η χορήγηση των προαναφερθεισών ενισχύσεων προκειμένου να εξασφαλισθεί η εφαρμογή του σχεδιαζόμενου καθεστώτος σε όλες τις περιοχές της Κοινότητας στις οποίες θεωρείται αναγκαίο.

• ότι, όσον αφορά τις ενισχύσεις συστάσεως και διοικητικής λειτουργίας, η ενίσχυση που χορηγείται στις ενώσεις πρέπει να περιοριστεί σε ένα ανώτατο συνολικό ποσό για να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι κάθε μία ομάδα που προσχωρεί έχει ήδη τύχει ή εξακολουθεί να τυγχάνει ενισχύσεων συστάσεως και διοικητικής λειτουργίας: ότι πρέπει επιπλέον να καθορισθεί δεόντως και με ακρίβεια το επίπεδο των ενισχύσεων που πρόκειται να χορηγηθούν στις οργανώσεις που υπήρχαν πρό της θεσπίσεως του προβλεπόμενου καθεστώτος καθώς και το επίπεδο των ενισχύσεων που πρέπει να χορηγείται σε περίπτωση συγχωνεύσεως οργανώσεων που ήδη πληρούν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις.

• ότι, όσον αφορά τις ενισχύσεις στις επενδύσεις, πρέπει να προβλεφθεί ότι αφορούν διαρθρώσεις που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν από τις ομάδες, από τις ενώσεις ή από κοινού από τα μέλη τους: ότι πρέπει επιπλέον, να εξασφαλισθεί ότι θα συμβάλουν στη συστηματική βελτίωση των υφισταμένων διαρθρώσεων: ότι είναι σκόπιμο, κατά συνέπεια, να προβλεφθεί ότι οι ενισχύσεις αυτές χορηγούνται στα πλαίσια προγραμμάτων που περιλαμβάνουν λεπτομερή ανάλυση της καταστάσεως του τομέα και της σχεδιαζόμενης βελτιώσεως, καταρτίζονται από τα Κράτη μέλη και εγκρίνονται από την Επιτροπή στα πλαίσια διαδικασίας που θα εξασφαλίζει

(1) ΕΕ αριθ. C 272 της 24. 10. 1981, σ. 4.

(2) ΕΕ αριθ. C 327 της 14. 12. 1981, σ. 120.

στενή συνεργασία μεταξύ των Κρατών μελών και της Επιτροπής· ότι η συνεργασία αυτή μπορεί να εξασφαλισθεί με τρόπο ικανοποιητικό στα πλαίσια της Μόνιμης Επιτροπής Γεωργικών Διαρθρώσεων που συνεστήθη με το άρθρο 1 της απόφασης του Συμβουλίου της 4ης Δεκεμβρίου 1962 περί του συντονισμού των πολιτικών των γεωργικών διαρθρώσεων (1).

οτι προκειμένου οι κοινοτικές δαπάνες, που συνδέονται με την εφαρμογή του υπό μελέτη καθεστώτος, να υποβληθούν σε χρηματοδοτικούς κανόνες και σε κατάλληλες διαδικασίες πρέπει στον τομέα αυτό με τον ειδικό γεωργικό χαρακτήρα, να τύχουν εφαρμογής οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 729/70 του Συμβουλίου της 21ης Απριλίου 1970 περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής (2), όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3509/80 (3).

πρέπει να καθορισθεί η σχεδιαζόμενη διάρκεια καθώς και το προβλεπόμενο κόστος της κοινοτικής παρεμβάσεως· οτι διάρκεια πέντε ετών και προβλεπόμενο κόστος 14 εκατομμύρια ECU μπορούν να συμβάλουν αποτελεσματικά στη βελτίωση της διαρθρώσεως της προσφοράς βάμβακος και στην προσαρμογή της παραγωγής του προϊόντος αυτού στις απαιτήσεις της αγοράς.

οτι η Επιτροπή πρέπει να είναι σε θέση να ελέγχει αν οι θεσπιζόμενες από τα Κράτη μέλη διατάξεις για την εφαρμογή του υπό μελέτη καθεστώτος τηρούν τους όρους του· ότι πρέπει επιπλέον να είναι σε θέση να αξιολογεί κάθε χρόνο τα πρακτικά αποτελέσματα της εφαρμογής του αναφερθέντος καθεστώτος.

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

ΤΙΤΛΟΣ I

Διατάξεις για τη σύσταση και τα καθήκοντα των ομάδων παραγωγών και των ενώσεων τους καθώς και για τις ενισχύσεις που τους χορηγούνται για το ξεκίνημά τους

Άρθρο 1

1. Ομάδα παραγωγών, κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού, νοείται κάθε οργάνωση παραγωγών βάμβακος σε μάζες, της κλάσεως 55.01 του Κοινού Δασμολογίου, η οποία συνεστήθη με την πρωτοβουλία των ιδίων των παραγωγών με σκοπό κυρίως:

- την προώθηση της συγκεντρώσεως της προσφοράς,
- την προσαρμογή της προσφοράς στις απαιτήσεις της αγοράς,

και η οποία έχει αναγνωρισθεί από το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος σύμφωνα με το άρθρο 2.

(1) ΕΕ αριθ. 136 της 17. 12. 1962, σ. 2892/62.

(2) ΕΕ αριθ. L 94 της 28. 4. 1970, σ. 13.

(3) ΕΕ αριθ. L 367 της 31. 12. 1980, σ. 87.

2. Ένωση, κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού, νοείται κάθε οργάνωση αποτελούμενη από ομάδες παραγωγών, η οποία επιδιώκει τους ίδιους σκοπούς με τις τελευταίες και η οποία έχει αναγνωρισθεί από το Κράτος μέλος σύμφωνα με το άρθρο 2.

Άρθρο 2

1. Τα Κράτη μέλη αναγνωρίζουν τις ομάδες παραγωγών και τις ενώσεις τους, συμπεριλαμβανομένων των οργανώσεων που ήδη υπάρχουν κατά το χρόνο ενάρξεως ισχύος του παρόντος κανονισμού, οι οποίες υποβάλλουν σχετική αίτηση και πληρούν τις κατωτέρω προϋποθέσεις:

α) προβλέπουν στο καταστατικό τους την υποχρέωση για τους παραγωγούς που είναι μέλη των ομάδων και για τις ομάδες που είναι μέλη της ενώσεως:

- να παρέχουν, σχετικά με τη συγκομιδή και τα διαθέσιμά τους, τις πληροφορίες που τους ζητούνται από την ομάδα ή την ένωση,
- να εφαρμόζουν, όσον αφορά την παραγωγή και τη διάθεση στην αγορά, τους κανόνες που έχουν υιοθετηθεί αντίστοιχα από την ομάδα ή την ένωση,
- να διαθέτουν στην αγορά το σύνολο της παραγωγής τους μέσω της ομάδας ή της ενώσεως.

Ωστόσο:

- η τελευταία αυτή υποχρέωση δεν εφαρμόζεται για το τμήμα της παραγωγής για το οποίο οι παραγωγοί έχουν συνάψει συμβάσεις πωλήσεως ή έχουν αναλάβει υποχρέωση διαθήσεώς του πριν από την εισδοχή τους στην ομάδα, εφ' όσον η εν λόγω ομάδα είχε ενημερωθεί, πριν από την εισδοχή τους, για την έκταση και τη διάρκεια των κατ' αυτόν τον τρόπο αναληφθεισών υποχρεώσεων,
- η ομάδα ή η ένωση μπορεί να εξουσιοδοτεί τα μέλη της να πραγματοποιούν μόνα τους, σε συμβατική βάση, τη διάθεση στην αγορά ενός μέρους της παραγωγής σύμφωνα με κανόνες που καθορίζουν και των οποίων ελέγχουν την εφαρμογή.

6) Εχουν ετήσια οικονομική δραστηριότητα. Για το σκοπό αυτό πρέπει:

- οι μην ομάδες να αντιπροσωπεύουν τουλάχιστον 10 παραγωγούς, οι δὲ ενώσεις τουλάχιστον 50 ομάδες,
- οι μὲν ομάδες να (ελέγχουν) ετήσια ποσότητα παραγωγής μή εκκοκισμένου βάμβακος τουλάχιστον 175 τόνων βάμβακος, οι δὲ ενώσεις τουλάχιστον 10 000 τόνων.

Εν τούτοις, κατά παρέκκλιση των διατάξεων αυτών:

- οι ομάδες παραγωγών οι συνιστώμενες στη Σικελία πρέπει να ελέγχουν ετήσια ποσότητα παραγωγής μή εκκοκισμένου βάμβακος τουλάχιστον 100 τόνων,
- οι ενώσεις οι συνιστώμενες στην Ιταλία πρέπει να αντιπροσωπεύουν τις ομάδες παραγωγών που υπάρχουν σε κάθε περιοχή παραγωγής.

Η ενισχύση

— οι ενώσεις οι συνιστώμενες στην ηπειρωτική
δυτική και στη βορειοανατολική Ελλάδα
μπορούν, με σύμφωνη γνώμη της Επιτροπής, να
αντιπροσωπεύουν τις ομάδες παραγωγών που
υπάρχουν σε επίπεδο κάθε μιας από τις περιοχές
αυτές, εάν, λόγω δυσχερειών μετακίνησης που
εμφύονται στην κατάσταση του δικτύου των
μέσων συγκοινωνιών, δεν εξασφαλίζεται διαφο-
ρετικά ή καλή λειτουργία των ενώσεων αυτών.

γ) έχουν νομική προσωπικότητα ή επαρκή ικανότητα δικαίου για να είναι, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, υποκείμενα δικαιωμάτων και υποχρεώσεων.

δ) περιλαμβάνουν στο καταστατικό τους διατάξεις που εξασφαλίζουν ότι τα μέλη μίας ομάδας ή ενώσεως, που επιθυμούν να αποχωρήσουν έχουν τη δυνατότητα να το πράξουν;

— ύστερα από τριετία τουλάχιστον συμμετοχή τους στην ομάδα ή την ένωση μετά την αναγνώρισή τους, και

— ὑπὸ τὸν ὄρο ὅτι κοινοποιοῦν τὴν πρόθεσίν τοὺς ἐγγράφως στὴν ὁμάδα ἢ τὴν ἔνωση τοὺλάχιστον δώδεκα μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀποχώρησίν τοὺς.

Οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται με την επιφύλαξη των εθνικών νομοθετικών ή κανονιστικών διατάξεων που άποσκοπούν στην προστασία, σε καθορισμένες περιπτώσεις, της ομάδας, της ένωσης ή των πιστωτών τους έναντι των οικονομικών συνεπειών που θά μπορούσαν να προκύψουν από την αποχώρηση ενός μέλους ή στην παρεμπόδιση της αποχώρησης ενός μέλους κατά τη διάρκεια της οικονομικής χρήσεως.

ε) τηρούν χωριστά λογιστικά βιβλία για τις δραστηριότητες για τις οποίες αναγνωρίζονται. Αυτά τα λογιστικά βιβλία καθώς και αυτά που σχετίζονται με τις άλλες δραστηριότητες της ομάδας ή της ένωσης έχουν σκοπό κυρίως να επιτρέπουν τον υπολογισμό των ενισχύσεων που προβλέπονται στο άρθρο 4 καθώς και την εξακρίβωση της χρησιμοποίησης αυτών των ενισχύσεων καθώς και εκείνων που προβλέπονται στο άρθρο 5.

στ) δέν κατέχουν δεσπόζουσα θέση στή κοινή αγορά·

ζ) αποκλείουν, όσον άφορά τό σύνολο τών δραστηριοτήτων τους, κάθε διάκριση μεταξύ τών παραγωγών ή όποια άντιβαίνει στή λειτουργία της κοινής αγοράς και στήν έπίτευξη τών γενικών στόχων της συνθήκης και ιδίως κάθε διάκριση που έχει σχέση με την ιθαγένεια ή τόν τόπο έγκαταστάσεως.

2. Ἡ διάθεση στή αγορά, κατά τήν ἔννοια τῆς παραγράφου 1 περίπτωση α, καλύπτει τῖς ἀκόλουθες δραστηριότητες σχετικά μέ τό προϊόν πού ἀναφέρεται στό ἄρθρο 1:

- συγκέντρωση προσφοράς,
- προετοιμασία για πώληση,
- προσφορά σε αγοράζοντες χονδρικός

Apr 20 3

Τὰ Κράτη μέλη:
- αποφασίζουν για την αναγνώριση εντός προθεσμίας
τριών μηνών από της καταθέσεως της αίτησεως.

— ἀνακοινώνουν. ἐντός προθεσμίας δύο μηνῶν, στὴν Ἐπιτροπὴ κάθε ἀπόφαση χορηγήσεως, ἀρνήσεως ἢ ἀνακλήσεως τῆς ἀναγνωρίσεως.

2. Η αναγνώριση μιας ομάδας παραγωγών ή ενώσεως ανακαλείται:

α) ἂν δὲν πληρώθηκα ἢ δὲν πληροῦνται πλέον οἱ ὁροὶ ἀναγνώρισεως πού προβλέπονται στὸν παρόντα κανονισμό :

β) εάν βασίζεται σε έσφαλμένα στοιχεία·

γ) εάν η ομάδα ή η ένωση εξασφάλισε την αναγνώριση με άντικανονικά μέσα.

δ) στην περίπτωση που η Επιτροπή διαπιστώνει ότι το άρθρο 85 παράγραφος 1 της συνθήκης εφαρμόζεται στις συμφωνίες, αποφάσεις και τις εναρμονισμένες πρακτικές που αναφέρονται στην παράγραφο 3.

Στήν περίπτωση που προβλέπεται στο σημείο γ, η ανάκληση της άναγνωρίσεως έχει αναδρομική ισχύ και οι ενισχύσεις που έχουν χορηγηθεί δυνάμει του άρθρου 4 και 5 έλανακτώνται.

3. Στην περίπτωση που η Έπιτροπή διαπιστώνει, ότι το άρθρο 85 παράγραφος 1 της συνθήκης εφαρμόζεται στις συμφωνίες, αποφάσεις ή τις εναρμονισμένες πρακτικές:

— μέ τις όποιες παραγωγοί πού αναφέρονται στό άρθρο 1 παράγραφος 1 δεύτερη περίπτωση συγκροτούν όμάδα πού πληροί τούς όρους τού παρόντος κανονισμού ή όμάδες συγκροτούν ένωση πού πληροί τούς όρους τού παρόντος κανονισμού.

— ή μέ τις όποίες θεσπίζονται ή έκτελούνται οί κοινοί κανόνες τοῦ άρθρου 2 παράγραφος 1 σημεῖο α δεύτερη περίπτωση.

ή σχετικά με αυτές λαμβανομένη απόφαση εφαρμόζεται μόνο από της ημερομηνίας της διαπιστώσεως.

Άρ. 4

1. Τά ενδιαφερόμενα Κράτη μέλη χορηγούν στις ομάδες και ενώσεις, κατά τη διάρκεια τριών ετών από της ημερομηνίας της αναγνώρισέως τους, ένισχύσεις γιά νά ενθαρρύνουν τή σύστασή τους καί νά διευκολύνουν τή διοικητική λειτουργία τους. Τό ποσό των ένισχύσεων αυτών είναι δυνατόν νά καταβάλλεται κατά τή διάρκεια περιόδου πέντε ετών.

2. Τό ύψος τῶν ἐνισχύσεων πού χορηγοῦνται στίς
ὁμάδες παραγωγῶν γιά τό πρῶτο, δεῦτερο καί τρίτο ἔτος
ἀντίστοιχα:

α) Ισοῦται κατ' ἀνώτατο ὄριο μὲ 3, 2 καὶ 1 % τῆς ἀξίας τῶν προϊόντων:

— πού προέρχονται από τις ομάδες παραγωγών που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1,

— τὰ ὁποῖα ἀφορᾷ ἡ ἀναγνώριση καὶ τὰ ὁποῖα διατίθενται στὴν ἀγορά.

6) δέν μπορεί ώστόσο νά υπερβαίνει τό 60, 40 καί 20 % τών πραγματικών δαπανών συστάσεως καί διοικητικής λειτουργίας τους.

3. Τό ποσό των ενισχύσεων που χορηγείται στις ενώσεις:

α) Ισοūται κατ' ανώτατο όριο με 60, 40 και 20 % των πραγματικών δαπανών συστάσεως και διοικητικής λειτουργίας τους για τό πρώτο, δεύτερο και τρίτο έτος αντίστοιχα·

β) δέν μπορεί, ώστόσο νά υπερβαίνει τό συνολικό ποσό των 50 000 ECU.

4. Η αξία των προϊόντων της παραγράφου 2 περίπτωση α υπολογίζεται κατ' άποκοπή για κάθε έτος έάσει:

— της έτήσιας ποσότητας που διατίθεται στή αγορά σύμφωνα με τό άρθρο 2 παράγραφος 1 σημείο α τρίτη περίπτωση,

— του μέσου όρου των τιμών που έπιτυγχάνει ό παραγωγός.

5. Οι πραγματικές δαπάνες συστάσεως και διοικητικής λειτουργίας, κατά την έννοια των παραγράφων 2 περίπτωση β και 3 περίπτωση α, καθορίζονται σύμφωνα με τον κανονισμό ΕΟΚ αριθ. 2084/80 (1).

6. Οι προβλεπόμενες από τό παρόν άρθρο ενισχύσεις χορηγούνται:

α) στις ομάδες και στις ενώσεις που συνεστήθησαν πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού, μόνο στο μέτρο των συμπληρωματικών δαπανών που απαιτήθηκαν για την προσαρμογή τους στις απαιτήσεις του άρθρου 2·

β) στις ομάδες και στις ενώσεις που σχηματίζονται από προϋπάρχουσες οργανώσεις οι όποιες πληρούν ήδη τους όρους του παρόντος κανονισμού μόνο:

— αν προκύπτουν από συγχώνευση που νά τους επιτρέπει νά έπιτύχουν καλύτερα τους σκοπούς που αναφέρονται στο άρθρο 1,

— στο μέτρο των δαπανών που συνεπάγεται ή σύστασή τους (δαπάνες σχετικές με τίς προπαρασκευαστικές εργασίες και την κατάρτιση της συστατικής πράξεως και του καταστατικού).

ΤΙΤΛΟΣ II

Ενισχύσεις στις επενδύσεις που μπορούν νά χορηγηθούν στις ομάδες παραγωγών και τίς ενώσεις τους

Άρθρο 5

1. Προκειμένου νά συμβάλουν στή βελτίωση των διαρθρώσεων σέ επίπεδο πρωτοβάθμιας και διαθέσεως στήν αγορά και στήν τυποποίηση και βελτίωση της ποιότητας, στα Κράτη μέλη χορηγούν στις ομάδες παραγωγών και ενώσεις, που έχουν συσταθεί βάσει του άρθρου 2, ενισχύσεις στις επενδύσεις:

α) που είναι άπαραίτητες:

— για την εφαρμογή των κοινών κανόνων που αναφέρονται στο άρθρο 2 παράγραφος 1 σημείο α δεύτερη περίπτωση,

— για τή διάθεση στήν αγορά που αναφέρεται στο άρθρο 2 παράγραφος 1 σημείο α τρίτη περίπτωση: και που άφορούν κυρίως τή συγκομιδή, τήν έκκοκκισή, τήν αποθήκευση και τή συσκευασία·

β) που προορίζονται νά χρησιμοποιηθούν από τήν ομάδα ή τήν ένωση ή από κοινού από τά μέλη τους·

γ) που εγγράφονται στα προγράμματα που έγκρίνονται σύμφωνα με τό άρθρο 8.

2. Οι ενισχύσεις που προβλέπονται στήν παράγραφο 1 είναι ίσες κατ' ανώτατο όριο πρός τό 50 % του κόστους της πραγματοποιούμενης επενδύσεως.

Άρθρο 6

1. Τά προγράμματα αποβλέπουν στήν ανάπτυξη και τήν ορθολογική οργάνωση της παραγωγής και της διαθέσεως του δάμβακος στήν αγορά. Καταρτίζονται από τά Κράτη μέλη και καλύπτουν μέρος ή τό σύνολο της επικρατείας τους.

2. Τά προγράμματα περιλαμβάνουν τουλάχιστον τά ακόλουθα στοιχεία:

α) τον προσδιορισμό της γεωγραφικής περιοχής και των δραστηριοτήτων που άφορούν·

β) τήν υφιστάμενη κατά τήν έναρξη κατάσταση και τίς τάσεις που αναμένεται νά προκύψουν, ιδίως σέ ό,τι άφορά:

— τήν παραγωγή δάμβακος (ποσότητα, έκταση, σπουδαιότητα σέ σχέση με τή συνολική παραγωγή, διάθρωση, υπάρχουσα κατάσταση σέ επίπεδο έκμηχανήσεως),

— τίς δυνατότητες διαθέσεως και τίς προοπτικές τους,

— τήν υπάρχουσα κατάσταση σέ επίπεδο προσφοράς, διαθέσεως στήν αγορά και προετοιμασίας για πώληση, και ιδίως τό δυναμικό των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων (συμπεριλαμβανομένων των επιχειρήσεων έκκοκκίσεως)·

γ) τίς ανάγκες στις όποιες ανταποκρίνεται τό πρόγραμμα και τους στόχους που επιδιώκει κυρίως:

— τό δυναμικό που πρέπει νά έπιτευχθεί συνολικά και κατά συγκεκριμένη περιοχή, τό όποιο κατανέμεται ανά διαφορετικό τύπο επενδύσεων και κλιμακώνεται διαχρονικά,

— τά προβλεπόμενα κριτήρια αλοδόσεως·

δ) τίς επιδράσεις του προγράμματος στο εισόδημα των γεωργικών εκμεταλλεύσεων της εν λόγω γεωγραφικής περιοχής·

ε) τά μέσα για τήν επίτευξη των στόχων του προγράμματος: ιδίως: συνολικό ποσό επενδύσεων (συμπεριλαμβανομένης της μεθόδου υπολογισμού), διάκριση μεταξύ του ποσού που προορίζεται για τον εκσυγχρονισμό και εκείνου που προορίζεται για τήν ανάπτυξη καθώς και μεταξύ των ποσών που προορίζονται για τους διάφορους τύπους επενδύσεων και τίς διάφορες ενδιαφερόμενες περιοχές·

(1) ΕΕ αριθ. L 203 της 5. 8. 1980, σ. 9.

στ) τό ποσοστό ενίσχυσεως που προβλέπεται από τό Κράτος μέλος υπέρ των διαφορετικών τύπων επενδύσεων·

ζ) τήν προβλεπόμενη προθεσμία γιά τήν πραγματοποίηση του προγράμματος ή όποία δέν πρέπει νά ξεπερνά τά πέντε έτη.

Άρθρο 7

1. Τά προγράμματα καθώς και οι τελικές τους προσαρμογές διαβιβάζονται στην Έπιτροπή από τό ή τά Κράτη μέλη στό έδαφος των όποιων οφείλουν νά εκτελεσθούν.

2. Κατόπιν αίτήσεως της Έπιτροπής, τό ή τά Κράτη μέλη που ενδιαφέρονται γιά ένα πρόγραμμα παρέχουν συμπληρωματικά στοιχεία προς έκτίμηση στά πλαίσια των πληροφοριών που απαιτούνται σύμφωνα μέ τό άρθρο 6.

Άρθρο 8

1. Έντός προθεσμίας έξι μηνών από της ήμερομηνίας λήψεως κάθε προγράμματος ή των τροποποιήσεών του, ή Έπιτροπή άποφασίζει γιά τήν έγκρισή του κατά τήν διαδικασία που προβλέπεται στό άρθρο 22 του κανονισμού (ΕΟΚ) άριθ. 355/77 του Συμβουλίου της 15ης Φεβρουαρίου 1977 περί κοινής δράσεως γιά τή βελτίωση των συνθηκών μεταποιήσεως και έμπορίας των γεωργικών προϊόντων (1), μέ τήν προϋπόθεση ότι παρέχονται όλα τά στοιχεία που προβλέπονται στό άρθρο 6 του παρόντος κανονισμού.

2. Κατά τήν προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 έγκριση, ή Έπιτροπή καθορίζει, ένδεχομένως, κατόπιν συμφωνίας μέ τό ενδιαφερόμενο Κράτος μέλος, τά βασικά στοιχεία που πρέπει νά αναφέρονται στην έκθεση που αναφέρεται στό άρθρο 14 δεύτερη περίπτωση.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΙΙ

Χρηματοδοτικές διατάξεις

Άρθρο 9

ά μέτρα που προβλέπονται στον τίτλο Ι και ΙΙ του παρόντος κανονισμού θεωρούνται ως κοινές ενέργειες κατά τήν έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) άριθ. 729/70.

Άρθρο 10

Η διάρκεια που προβλέπεται γιά τήν πραγματοποίηση των κοινών ενεργειών είναι πέντε έτη από της

ήμερομηνίας έναρξεως της ισχύος του παρόντος κανονισμού.

2. Πρίν από τή λήξη της περιόδου που αναφέρεται στην παράγραφο 1, ό παρών κανονισμός θά επανεξετασθεί από τό Συμβούλιο κατόπιν προτάσεως της Έπιτροπής και βάσει εκθέσεως της Έπιτροπής που θά εμφανίζει τά αποτελέσματα της εφαρμογής του.

3. Τό προβλεπόμενο συνολικό κόστος της κοινής ενέργειας που προβλέπεται στον τίτλο Ι και τό όποιο επιβαρύνει τό Ταμείο, Τμήμα Προσανατολισμού, άνέρχεται σέ 2 εκατομμύρια ECU.

4. Τό προβλεπόμενο συνολικό κόστος της κοινής ενέργειας που προβλέπεται στον τίτλο ΙΙ και τό όποιο επιβαρύνει τό Ταμείο, Τμήμα Προσανατολισμού, άνέρχεται σέ 12 εκατομμύρια ECU.

5. Τό άρθρο 6 παράγραφος 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) άριθ. 729/70 εφαρμόζεται στον παρόντα κανονισμό.

Άρθρο 11

1. Οι δαπάνες των Κρατών μελών, στό πλαίσιο των κοινών ενεργειών που προβλέπονται στους τίτλους Ι και ΙΙ είναι επιλέξιμες από τό Ταμείο, Τμήμα Προσανατολισμού.

2. Τό Ταμείο, Τμήμα Προσανατολισμού, άποδίδει στά Κράτη μέλη τό 40 % των επιλέξιμων δαπανών.

3. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής της παραγράφου 2 θεσπίζονται σύμφωνα μέ τή διαδικασία που προβλέπεται στό άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΟΚ) άριθ. 729/70.

Άρθρο 12

1. Οι αίτήσεις άποδόσεως άφορούν δαπάνες που πραγματοποιούνται από τά Κράτη μέλη κατά τή διάρκεια του ήμερολογιακού έτους και υποβάλλονται στην Έπιτροπή πρίν από τήν 1η Μαΐου του επόμενου έτους.

2. Η συνδρομή του Ταμείου άποφασίζεται σύμφωνα μέ τό άρθρο 7 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) άριθ. 729/70.

3. Προκαταβολές μπορούν νά χορηγηθούν από τήν Έπιτροπή.

4. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται σύμφωνα μέ τή διαδικασία του άρθρου 13 του κανονισμού (ΕΟΚ) άριθ. 729/70.

Άρθρο 13

Ο παρών κανονισμός δέν θίγει τό δικαίωμα των Κρατών μελών νά λαμβάνουν, στό πλαίσιο των ενισχύσεων που προβλέπονται στό άρθρο 4 παράγραφοι 2 και 3, συμπληρωματικά μέτρα ενίσχυσεως μέ άρους ή λεπτομέρειες χορηγήσεως διαφορετικές εκείνων που προβλέπονται σ' αυτόν ή γιά ποσά μεγαλύτερα των άνωτάτων όρίων που προβλέπονται σ' αυτόν, μέ τήν επιφύλαξη ότι τά μέτρα αυτά δέν αντίκεινται στά άρθρα 92, 93 και 94 της συνθήκης.

ΤΙΤΛΟΣ IV

Γενικές διατάξεις

Άρθρο 14

Τά ενδιαφερόμενα Κράτη μέλη γνωστοποιούν στην Επιτροπή:

- τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις εφαρμογής του παρόντος κανονισμού τό αργότερο ένα μήνα μετά τή θέσπισή τους,

— έκθεση των αποτελεσμάτων εφαρμογής του παρόντος κανονισμού κάθε έτος πρίν από τίς 31 Μαρτίου, καί τήν πρώτη φορά πρίν από τίς 31 Μαρτίου 1983.

Άρθρο 15

Ο παρών κανονισμός αρχίζει νά ισχύει τήν τρίτη ημέρα από τής δημοσιεύσεώς του στήν *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως πρὸς ὅλα τά μέρη του καί ισχύει ἄμεσα σέ κάθε Κράτος μέλος.

Έγινε στίς Βρυξέλλες, στίς 15 Φεβρουαρίου 1982.

Γιά τό Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

P. de KEERSMAEKER

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΟΚ) αριθ. 2958/82 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 4ης Νοεμβρίου 1982

περί της προβλέψεως ειδικών μέτρων για την περίοδο εμπορίας 1982/83 σχετικά με τις
οργανώσεις παραγωγών ελαιολάδου

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη περί ίδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 43,

την πρόταση της Επιτροπής⁽¹⁾,τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου⁽²⁾,

Εκτιμώντας:

ότι ο κανονισμός αριθ. 136/66/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 22ας Σεπτεμβρίου 1966 περί δημιουργίας κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των λιπαρών ούσιων⁽³⁾, όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1413/82⁽⁴⁾, έχει προβλέψει ότι, από την περίοδο εμπορίας 1982/83, η ενίσχυση στην παραγωγή για το ελαιόλαδο χορηγείται σε συνάρτηση με την ποσότητα ελαίου που πραγματικά παράγεται από τους ελαιοπαραγωγούς που είναι μέλη των αναγνωρισμένων οργανώσεων παραγωγών, κατ' εφαρμογή του κανονισμού αυτού·

ότι, λόγω των προθεσμιών εφαρμογής του συστήματος που προβλέπεται στον κανονισμό αριθ. 136/66/ΕΟΚ, η αναγνώριση των οργανώσεων παραγωγών και των ενωστών τους δεν θα μπορούσε να γίνει εγκαίρως έτσι ώστε να επιτρέψει την εφαρμογή του εν λόγω καθεστώτος από την 1η Νοεμβρίου 1982· ότι υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει, αφενός, να μετατεθεί η εφαρμογή του καθεστώτος που θεσπίζεται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1413/82 στην αρχή της περιόδου 1983/84 και, αφετέρου, να διατηρηθούν για την περίοδο 1982/83 τα εφαρμοζόμενα μεταβατικά μέτρα, όσον αφορά τις οργανώσεις παραγωγών ελαιολάδου, κατά τις προηγούμενες περιόδους· Επιπλέον πρέπει να καταργηθούν ορισμένες διατάξεις του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1917/80⁽⁵⁾·

ότι, λόγω της υπάρχουσας κατάστασης στην Ελλάδα, πρέπει να προβλεφθεί για το Κράτος μέλος αυτό παράταση της προθεσμίας για τη σύσταση των οργανώσεων παραγωγών,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

Άρθρο 1

1. Στο άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1413/82 προστίθεται το εξής εδάφιο:

(1) ΕΕ αριθ. C 263 της 7. 10. 1982, σ. 9.

(2) Γνώμη που δημοσιεύθηκε στις 29 Οκτωβρίου 1982 (δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα).

(3) ΕΕ αριθ. 172 της 30. 9. 1966, σ. 3025 (6).

(4) ΕΕ αριθ. L 162 της 12. 6. 1982, σ. 6.

(5) ΕΕ αριθ. L 182 της 18. 7. 1980, σ. 1.

«Εντούτοις, τα σημεία 2, 3, 4 και 5 του άρθρου 1 εφαρμόζονται από την 1η Νοεμβρίου 1983».

2. Στο άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1917/80 τα σημεία 1, 2, 4 και 5 διαγράφονται.

Άρθρο 2

1. Κατά παρέκκλιση από το άρθρο 5 παράγραφος 2 εδάφιο πρώτο περίπτωση πρώτη του κανονισμού αριθ. 136/66/ΕΟΚ, κατά τη διάρκεια της περιόδου 1982/83, η ενίσχυση στην παραγωγή χορηγείται επίσης —σε συνάρτηση με την παραγόμενη ποσότητα ελαιολάδου— στους ελαιοκαλλιεργητές που είναι μέλη οργανώσεων παραγωγών, η οποία έχει συσταθεί πριν από τις 15 Νοεμβρίου 1982 ή, όσον αφορά την Ελληνική Δημοκρατία, έχουν ενεργήσει —πριν από την ημερομηνία αυτή— τις αναγκαίες διατυπώσεις για τη σύστασή της, και πληροί τις παρακάτω προϋποθέσεις:

- έχει συγκροτηθεί σύμφωνα με το άρθρο 5 παράγραφοι 1 και 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1360/73^(*),
- είναι σε θέση να ελέγχει την παραγωγή ελαίων και ελαίου των μελών της,
- είναι εξουσιοδοτημένη να υποβάλλει αίτηση για ενίσχυση στην παραγωγή για όλους τους ελαιοκαλλιεργητές μέλη της,
- είναι εξουσιοδοτημένη να εισπράττει την ενίσχυση και να αποδίδει σε κάθε μέλος της το μερίδιο που του αναλογεί,
- έχει έναν ελάχιστο αριθμό μελών ή δέχεται έναν ελάχιστο όγκο παραγωγής ελαίου,
- αποκλείει, στο σύνολο των δραστηριοτήτων της, κάθε διάκριση μεταξύ των παραγωγών που είναι δυνατόν να γίνουν μέλη, ή οποία βασίζεται ιδίως στην ιδιγένεια ή τον τόπο εγκατάστασης.

2. Οι ενδιαφερόμενες οργανώσεις παραγωγών που αναφέρονται στην παράγραφο 1, υποβάλλουν, το αργότερο στις 30 Νοεμβρίου 1982, αίτηση στις αρμόδιες αρχές του σχετικού Κράτους μέλους με σκοπό τον έλεγχο της τήρησης των προϋποθέσεων που αναφέρονται στην παράγραφο 1.

Το σχετικό Κράτος μέλος:

- αποφασίζει σχετικά με την αίτηση εντός προθεσμίας 45 ημερών από την υποβολή της,
- γνωστοποιεί εν συνεχεία την απόφασή του στην Επιτροπή και στις ενδιαφερόμενες οργανώσεις παραγωγών εντός προθεσμίας 15 ημερών.

(*) ΕΕ αριθ. L 104 της 23. 4. 1973, σ. 1.

3. Οι οργανώσεις παραγωγών που έχουν συσταθεί κατά τη διάρκεια των περιόδων εμπορίας 1973/79, 1979/80, 1980/81 και 1981/82, δυνάμει των κανονισμών (ΕΟΚ) αριθ. 2752/73 (*), (ΕΟΚ) αριθ. 2377/79 (**), (ΕΟΚ) αριθ. 2513/80 (*) και (ΕΟΚ) αριθ. 2939/81 (*), συνεχίζουν να αποδίδουν το καθεστώς ενίσχυσης που προβλέπεται στην παράγραφο 1.

Οι οργανώσεις παραγωγών που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο παραμένουν, το αργότερο στις 30 Νοεμβρίου 1982, στο σχετικό Κράτος μέλος τις ενδεχόμενες τροποποιήσεις της διάρθρωσής τους που έγιναν μετά την αναγνώρισή τους.

Το σχετικό Κράτος μέλος:

- ελέγχει, θέσει των δεδομένων αυτών, κατά πόσο δικαιολογούν να τηρούνται οι προϋποθέσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 1,
- ανακοινώνει το αποτέλεσμα των ελέγχων αυτών στην Επιτροπή και στις ενδιαφερόμενες οργανώσεις παραγωγών, το αργότερο στις 20 Δεκεμβρίου 1982.

4. Οι λεπτομέρειες θεμελιώδους του παρόντος άρθρου θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 38 του κανονισμού αριθ. 136/66/ΕΟΚ.

Άρθρο 3

1. Οι οργανώσεις παραγωγών που αναφέρονται στο άρθρο 2 μπορούν να επικρατήσουν ένα ποσοστό το

όποιο θα καθορισθεί από το ποσό της ενίσχυσης στην παραγωγή που τους έχει καταβληθεί. Το ποσοστό αυτό προορίζεται να καλύψει τα έξοδα που προκύπτουν από τις δραστηριότητες των οργανώσεων παραγωγών που αναφέρονται στο άρθρο 2 παράγραφος 1.

2. Οι λεπτομέρειες θεμελιώδους της παραγράφου 1 θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 38 του κανονισμού αριθ. 136/66/ΕΟΚ.

Άρθρο 4

Το άρθρο 5 παράγραφος 3, το άρθρο 12 παράγραφος 1 και το άρθρο 20δ παράγραφος 2 του κανονισμού αριθ. 136/66/ΕΟΚ εφαρμόζονται επίσης στις οργανώσεις παραγωγών που αναφέρονται στο άρθρο 2 του παρόντος κανονισμού.

Άρθρο 5

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει από την ημέρα της δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Εφαρμόζεται από 1ης Νοεμβρίου 1982.

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε Κράτος μέλος.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις 4 Νοεμβρίου 1982.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

B. HAARDER

(*) ΕΕ αριθ. L 331 της 28. 11. 1973, σ. 8.

(**) ΕΕ αριθ. L 271 της 31. 10. 1979, σ. 1.

(*) ΕΕ αριθ. L 102 της 1. 10. 1980, σ. 1.

(*) ΕΕ αριθ. L 309 της 29. 10. 1981, σ. 13.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΟΚ) αριθ. 2964/82 ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

της 5ης Νοεμβρίου 1982

περί των λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2958/82 περί προδέσμευσης ειδικών μέτρων για την περίοδο εμπορίας 1982/83 όσον αφορά τις οργανώσεις παραγωγών ελαιολάδου

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

Έχοντας υπόψη:

Άρθρο 1

τή συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας,

τόν κανονισμό αριθ. 136/66/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 22ας Ιανουαρίου 1966 περί δημιουργίας κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των λιπαρών ούσιων⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1413/82⁽²⁾,

τόν κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2958/82 του Συμβουλίου της 4ης Νοεμβρίου 1982 περί προδέσμευσης ειδικών μέτρων για την περίοδο 1982/83 όσον αφορά τις οργανώσεις παραγωγών ελαιολάδου⁽³⁾, και ιδίως το άρθρο 2 παράγραφος 4 και το άρθρο 3 παράγραφος 2,

Έκτιμώντας:

ότι οι οργανώσεις παραγωγών ελαίων και ελαιολάδου που αναφέρονται στο άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2958/82 πρέπει να περιλαμβάνουν έναν ελάχιστο αριθμό μελών ή να παράγουν έναν ελάχιστο όγκο ελαιολάδου· ότι τα όρια αυτά πρέπει να καθορισθούν σε επίπεδα που να συμβιβάζονται με τις δυνατότητες έλεγχου που υφίστανται τη στιγμή αυτή σε κάθε Κράτος μέλος παραγωγής·

ότι, προκειμένου να διευκολυνθεί η αναγνώριση των οργανώσεων παραγωγών για την περίοδο 1982/83, πρέπει οι ελεγκτικοί οργανισμοί που ελέγχουν οργανώσεις παραγωγών για την εν λόγω περίοδο να κάνουν σχετική δήλωση·

ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2958/82, είναι σκόπιμο να καθορισθεί το μέγιστο ποσοστό της ενισχύσεως που μπορεί να παρακρατάται από τις οργανώσεις παραγωγών για την κάλυψη των δαπανών που προκαλούνται από τις δραστηριότητες έλεγχου· ότι πρέπει να διασφαλισθεί η χρησιμοποίηση των παρακρατούμενων ποσών για τη χρηματοδότηση του έργου που αναφέρεται στο άρθρο 2 παράγραφος 1 του εν λόγω κανονισμού·

ότι τα μέτρα που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό είναι σύμφωνα με τη γνώμη της Επιτροπής Διαχειρίσεως Λιπαρών Ούσιων.

1. Κάθε οργάνωση παραγωγών ελαίων και ελαιολάδου, αναφερόμενη στο άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2958/82, πρέπει:

— έφ' όσον συνιστάται στην Ιταλία, να περιλαμβάνει τουλάχιστον 25 000 παραγωγούς ή να περιλαμβάνει αριθμό μελών που να έχουν παράγει μαζί, κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων περιόδων, μία μέση ποσότητα ελαίου ανά περίοδο τουλάχιστον ίση με 13 000 τόνους,

— έφ' όσον συνιστάται στη Γαλλία, να περιλαμβάνει τουλάχιστον 1 000 παραγωγούς ή να περιλαμβάνει αριθμό μελών που να έχουν παράγει μαζί, κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων περιόδων, μία μέση ποσότητα ελαίου ανά περίοδο τουλάχιστον ίση με 100 τόνους,

— έφ' όσον συνιστάται στην ηπειρωτική Ελλάδα ή στις νήσους Κρήτη, Ρόδο, Μυτιλήνη, Κόρκιρα, Εύβοια, να περιλαμβάνει τουλάχιστον 1 000 παραγωγούς ή να περιλαμβάνει αριθμό μελών που να έχουν παράγει μαζί, κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων περιόδων εμπορίας, μία μέση ποσότητα ελαίου ανά περίοδο τουλάχιστον ίση με 500 τόνους,

— έφ' όσον συνιστάται στην Ελλάδα και σε περιοχές άλλες από τις αναφερόμενες στην προηγούμενη παύλα, να περιλαμβάνει τουλάχιστον 600 παραγωγούς ή να περιλαμβάνει αριθμό παραγωγών που να έχουν παράγει μαζί, κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων περιόδων εμπορίας, μία μέση ποσότητα ελαίου ανά περίοδο τουλάχιστον ίση με 300 τόνους.

2. Κάθε ελεγκτική οργάνωση που άνηκε κατά την προηγούμενη περίοδο σε αναγνωρισμένη οργάνωση παραγωγών και που ζητεί να αναγνωριστεί για την περίοδο 1982/83 σε άλλη οργάνωση παραγωγών, πρέπει να προσεισφέρει σχετική γραπτή δήλωση και να αναγράφει την ημερομηνία αποχώρησής του από την πρώτη οργάνωση.

Οι οργανώσεις παραγωγών ελαίων να μεταβιβάσουν στο ενδιαφερόμενο Κράτος μέλος τις παρακρατούμενες δαπάνες.

Άρθρο 2

Το παρόντος άρθρο να εφαρμόζεται από το ποσό της ενισχύσεως στην εμπορία που αναφέρεται στο άρθρο 2.

παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2953/82 από τις οργανώσεις παραγωγών, δεν μπορεί να υπερβαίνει το 2,4 %.

Τα Κράτη μέλη παραγωγής δεσμεύονται για το ότι τα ποσά που παρακρατούνται από τις οργανώσεις παραγωγών σε εφαρμογή του προηγούμενου εδαφίου, χρησιμοποιούνται από αυτές μόνο για τη χρηματοδότηση των δραστηριοτήτων με τις οποίες επιφορτίζονται σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2953/82.

Τα Κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή τα προς τόν σκοπό αυτό λαμβανόμενα μέτρα.

Λούξεμβογ

Άρθρο 3

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει από την ημερής δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε Κράτος μέλος.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις 5 Νοεμβρίου 1982.

Για την Επιτροπή

Poul DALSAGER

Μέλος της Επιτροπής

371R1696

4.8.71

Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αριθ. Ν 175/1

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΟΚ) αριθ. 1696/71 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 26ης Ιουλίου 1971

περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα του λυκίσκου

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τή συνθήκη περί ίδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, και ιδίως τα άρθρα 42, 43, 113, και 235,

τήν πρόταση της Έπιτροπής,

τή γνώμη της Συνελεύσεως⁽¹⁾,

τή γνώμη της Οικονομικής και Κοινωνικής Έπιτροπής,

Έκτιμώντας:

οτι η λειτουργία και η ανάπτυξη της κοινής αγοράς πρέπει να συνοδεύεται από τη δημιουργία κοινής γεωργικής πολιτικής και οτι αυτή πρέπει, ιδίως, να δημιουργεί κοινή οργάνωση αγορών που να μπορεί να λάβει διάφορες μορφές ανάλογα με τα προϊόντα·

οτι η κοινοτική παραγωγή του λυκίσκου παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον στην οικονομία ορισμένων περιοχών της Κοινότητας· οτι για ορισμένους παραγωγούς των περιοχών αυτών η παραγωγή αντιπροσωπεύει βασικό μέρος των εισοδημάτων τους·

οτι όπως οι χυμοί και τα φυτικά εκχυλίσματα του λυκίσκου δεν αναφέρονται στο παράρτημα II της συνθήκης, τα προϊόντα αυτά εξαιρούνται από την εφαρμογή των γεωργικών διατάξεων αυτής της συνθήκης, ενώ ο λυκίσκος υπάγεται· οτι όμως, επειδή τα προϊόντα αυτά υποκαθιστούν κατά ένα μεγάλο μέρος τα μέν τα δέ, η κατάσταση αυτή μπορεί να καταστήσει επισφαλή τα αποτελέσματα της κοινής γεωργικής πολιτικής, που ακολουθείται στον τομέα του λυκίσκου· οτι, για το λόγο αυτό, είναι αναγκαίο να επεκταθούν στους χυμούς και στα φυτικά εκχυλίσματα του λυκίσκου, βάσει του άρθρου 113, τα μέτρα που αφορούν τις συναλλαγές με τις τρίτες χώρες και, βάσει του άρθρου 235, οι κανόνες εμπορίας που θεσπίσθηκαν για το λυκίσκο·

οτι οι διεθνείς συναλλαγές παρουσιάζουν εκ παραδόσεως μεγάλο ενδιαφέρον για τους παραγωγούς και αυ-

τούς που χρησιμοποιούν το λυκίσκο στην Κοινότητα· οτι, βασικά, η αξιοποίηση της κοινοτικής παραγωγής γινόταν μέχρι τώρα βάσει της ανταγωνιστικότητάς της στη διεθνή αγορά και της ελεύθερης ποιοτικής και ποσοτικής προσαρμογής της παραγωγής στις αγορές· οτι πρέπει, κατά συνέπεια, η κοινή οργάνωση αγοράς να μην επιφέρει βασικές τροποποιήσεις στην κατάσταση αυτή συμβάλλουσα ταυτοχρόνως με κατάλληλα μέτρα στην ποιτική βελτίωση των προϊόντων και στην προστασία των παραγωγών από μία πιθανή υποβάθμιση του σημερινού τους βιοτικού επιπέδου·

οτι πρέπει να ακολουθείται σε κοινοτικό επίπεδο πολιτική ποιότητας με την εφαρμογή διατάξεων σχετικών με την πιστοποίηση της ενδείξεως προελεύσεως, οι οποίες να συνοδεύονται από κανόνες που να απαγορεύουν κατ' αρχήν την εμπορία των προϊόντων για τα οποία δεν έχει χρησιμοποιηθεί το πιστοποιητικό ή, για τα εισαγόμενα προϊόντα, που δεν ανταποκρίνονται στα αντίστοιχα ελάχιστα ποιοτικά χαρακτηριστικά· οτι επί πλέον ενδείκνυται να προβλεφθεί ο καθορισμός ενός ποιοτικού υποδείγματος που να αποτελεί βάση αναφοράς στις εμπορικές συναλλαγές και να εξασφαλίζει ικανοποιητική διαφάνεια της αγοράς·

οτι είναι αναγκαίο να υπάρχουν επαρκείς πληροφορίες για την κατάσταση και τις προοπτικές εξέλιξης της αγοράς στην Κοινότητα· οτι, για το σκοπό αυτό, το γεγονός οτι ένα μεγάλο μέρος της παραγωγής διατίθεται στα πλαίσια συμβάσεων που συνάπτονται πριν από τη συγκομιδή και μάλιστα για πολλά έτη μπορεί να διευκολύνει την πρόβλεψη της αναπτύξεως της αγοράς· οτι πρέπει γι' αυτό να προβλεφθεί η καταχώρηση του συνόλου των συμβάσεων παραδόσεως του λυκίσκου που παράγεται στην Κοινότητα· οτι πρέπει, εν τούτοις, οι πληροφορίες αυτές να καλύπτονται με στατιστικό απόρρητο, για να παρέχεται στους ενδιαφερομένους ή εξασφάλιση οτι δεν θα χρησιμοποιούνται για άλλους σκοπούς και με τον τρόπο αυτό να επιτυγχάνονται ενδείξεις απόλυτα αντικειμενικές·

οτι, για να εξασφαλισθεί ικανοποιητικό βιοτικό επίπεδο στο γεωργικό πληθυσμό και για να σταθεροποιηθούν οι αγορές και να εξασφαλισθούν λογικές τιμές κατά την παράδοση στους καταναλωτές, πρέπει να προωθηθεί η συγκέντρωση της προσφοράς και ή από κοινού προσαρμογή, από τους γεωργούς, της παραγωγής στις απαιτήσεις της αγοράς·

(¹) ΕΕ αριθ. Α 66 της 1.7.1971, σ. 28.

ότι, για το σκοπό αυτό, η ένωση των γεωργών σε οργανισμούς, που προβλέπουν την υποχρέωση να συμμορφώνονται τα μέλη τους σε κοινές αρχές, ευνουεί την επίτευξη των στόχων του άρθρου 39 της συνθήκης· ότι οι στόχοι αυτοί είναι δυνατό να πραγματοποιηθούν ιδίως, όχι μόνο με την ένωση των γεωργών σε ομάδες παραγωγών, αλλά επί πλέον με τη δημιουργία ενώσεων των ομάδων αυτών·

ότι, προς αποφυγή κάθε διακρίσεως μεταξύ των παραγωγών καθώς και για την εξασφάλιση της ενότητας και της αποτελεσματικότητας της αναληφθείσης ενεργείας, πρέπει να προσδιορισθούν για το σύνολο της Κοινότητας οι όροι τους οποίους πρέπει να πληρούν οι ομάδες των παραγωγών και οι ενώσεις των ομάδων τους για να αναγνωρίζονται από τα Κράτη μέλη· ότι, για να επιτευχθεί η αποτελεσματική συγκέντρωση της προσφοράς, είναι ιδίως αναγκαίο, αφ' ενός, να αποδεικνύεται ότι οι ομάδες και οι ενώσεις των ομάδων έχουν επαρκή οικονομική επιφάνεια και αφ' ετέρου το σύνολο της παραγωγής των παραγωγών ή των ομάδων μελών να διατίθεται στην αγορά από την ομάδα ή από την ένωση, είτε απ' ευθείας, είτε από τους παραγωγούς σύμφωνα με κοινούς κανόνες·

ότι πρέπει να προβλεφθούν διατάξεις, ικανές να διευκολύνουν τη σύσταση και τη λειτουργία των ομάδων αυτών· ότι για το σκοπό αυτό πρέπει να επιτρέπεται στα Κράτη μέλη να τους χορηγούν ενισχύσεις για τμήμα των οποίων η Κοινότητα θα εξασφαλίζει τη χρηματοδότηση· ότι πρέπει, εν τούτοις, να περιορίζεται το ποσό των ενισχύσεων αυτών και να τους προσδίδεται χαρακτήρας μεταβατικός και βαθμιαίος με σκοπό την προοδευτική αύξηση της οικονομικής ευθύνης των παραγωγών·

ότι οι φυτείες λυκίσκου της Κοινότητας, σε όρισμένες περιπτώσεις, έχουν ανάγκη προσαρμογής τόσο ως προς τις παραγόμενες ποικιλίες όσο και ως προς τις δυνατότητες της ορθολογικής οργανώσεως των εργασιών καλλιέργειας και συγκομιδής· ότι πρέπει να διευκολυνθεί για ένα χρονικό διάστημα η μετατροπή της ποικιλίας τους και η αναδιάρθρωσή τους, με τη χορήγηση ειδικών ενισχύσεων στις ομάδες παραγωγών που αναλαμβάνουν δραστηριότητες αυτού του είδους·

ότι, για να εξασφαλίζεται ικανοποιητικό βιοτικό επίπεδο στους παραγωγούς, πρέπει να προβλέπεται καθεστώς ενισχύσεως· ότι, για να διαπιστωθεί αν υπάρχει λόγος για την ενίσχυση αυτή, η Επιτροπή πρέπει να υποβάλλει ετήσια μία έκθεση στο Συμβούλιο μετά το τέλος της συγκομιδής· ότι η ενίσχυση μπορεί να χορηγείται αν η εξέταση της εκθέσεως αυτής αποδεικνύει ότι η μέση απόδοση ανά εκτάριο ήταν ανεπαρκής, λαμβάνοντας υπόψη την κατάσταση και την προβλεπόμενη τάση της αγοράς·

ότι τα σχεδιαζόμενα μέτρα πρέπει να επιτρέπουν την πρόβλεψη καθεστώτος εισαγωγής που να συνεπάγεται μόνο την εφαρμογή του Κοινού Δασμολογίου· ότι αυτό εφαρμόζεται αυτοδικαίως δυνάμει της συνθήκης από την 1η Ιανουαρίου 1970·

ότι το σύνολο των μέτρων αυτών επιτρέπει τη μη εφαρμογή οίονδηποτε ποσοτικού περιορισμού, στα εξωτερικά σύνορα της Κοινότητας· ότι ο μηχανισμός αυτός είναι δυνατό κατ' εξαίρεση να αποδειχθεί ανεπαρκής· ότι, για να μη μένει σε αυτές τις περιπτώσεις η κοινοτική αγορά απροστάτευτη στις διαταραχές που είναι δυνατό να προκύψουν, ενώ θα έχουν καταργηθεί τα εμπόδια κατά την εισαγωγή που υπήρχαν προηγουμένως, πρέπει να επιτρέπεται στην Κοινότητα να λαμβάνει ταχέως όλα τα αναγκαία μέτρα·

ότι στο εσωτερικό εμπόριο της Κοινότητας, η εισπραξη κάθε δασμού ή φορολογικής επιβαρύνσεως ισοδυνάμου αποτελέσματος και η εφαρμογή κάθε ποσοτικού περιορισμού ή κάθε μέτρου ισοδυνάμου αποτελέσματος απαγορεύονται αυτοδικαίως από της 1ης Ιανουαρίου 1970, βάσει των διατάξεων της συνθήκης· ότι, τέλος, ελλείψει ελάχιστης τιμής την 31η Δεκεμβρίου 1969, η προσφυγή στο άρθρο 44 της συνθήκης αποκλείεται αυτοδικαίως από της 1ης Ιανουαρίου 1970·

ότι η αποτελεσματικότητα του συνόλου των μέτρων που διέπουν την κοινή οργάνωση αγοράς του λυκίσκου κινδυνεύει από τη χορήγηση ορισμένων ενισχύσεων από τα Κράτη μέλη· ότι πρέπει οι διατάξεις της συνθήκης, που επιτρέπουν την εκτίμηση των ενισχύσεων που είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, να εφαρμόζονται στον τομέα του λυκίσκου· ότι πρέπει, εν τούτοις, να προβλέπεται ένα μεταβατικό καθεστώς για τις εθνικές ενισχύσεις που χορηγούνται για πολυετείς συμβάσεις πριν από την έναρξη ισχύος της κοινής οργάνωσης αγοράς·

ότι πρέπει να προβλέπεται η οικονομική υπευθυνότητα της Κοινότητας για τα έξοδα στα οποία υποβάλλονται τα Κράτη μέλη λόγω υποχρεώσεων που απορρέουν από την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, σύμφωνα με τις κανονιστικές διατάξεις για τη χρηματοδότηση της κοινής γεωργικής πολιτικής·

ότι η μετάβαση από το ισχύον καθεστώς στα Κράτη μέλη σε εκείνο που καθιερώνει ο παρών κανονισμός πρέπει να γίνει κάτω από τις καλύτερες συνθήκες· ότι είναι αναγκαίο, για το σκοπό αυτό, να ληφθούν μεταβατικά μέτρα·

ότι η κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα του λυκίσκου πρέπει να λαμβάνει υπόψη, παράλληλα και με κατάλληλο τρόπο, τους στόχους που προβλέπονται στα άρθρα 39 και 110 της συνθήκης·

ότι, για τη διευκόλυνση της εφαρμογής των σχεδιαζόμενων διατάξεων, πρέπει να προβλεφθεί διαδικασία που να καθιερώνει στενή συνεργασία μεταξύ των Κρατών μελών και της Επιτροπής στους κόλπους επιτροπής διαχειρίσεως,

ΕΞΕΛΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

Άρθρο 1

1. Συνιστάται στον τομέα του λυκίσκου κοινή οργάνωση αγοράς που διέπει τα ακόλουθα προϊόντα:

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων
12.06	Λυκίσκος (κώνοι και λουπουλίνη)

2. Οί κανόνες σχετικά με την εμπορία και τις συναλλαγές με τις τρίτες χώρες εφαρμόζονται επί πλέον στα εξής προϊόντα:

Κλάση του Κοινού Δασμολογίου	Περιγραφή εμπορευμάτων
13.03 A VI	Χυμοί και φυτικά εκχυλίσματα λυκίσκου

3. Κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

- α) λυκίσκος: τά ξηρά άνθη, ονομαζόμενα καί κώνοι του (θηλυκού) φυτού του αναρριχώμενου λυκίσκου (*humulus lupulus*)· τά άνθη αυτά, χρώματος πρασινοκίτρινου, σχήματος ωοειδούς φέρουν μίσχο καί ή μεγαλύτερη διάστασή τους κυμαίνεται γενικά από 2-5 εκατοστά·
- β) σκόνη λυκίσκου: τό προϊόν που προέρχεται από τό άλεσμα του λυκίσκου καί που περιέχει όλα τά φυσικά συστατικά·
- γ) σκόνη λυκίσκου εμπλουτισμένη με λουπουλίνη: τό προϊόν που προέρχεται από τό άλεσμα του λυκίσκου μετά από τη μηχανική απομάκρυνση των φύλλων, των κοτσανιών, των κλαδιών καί των σπονδύλων·
- δ) εκχύλισμα λυκίσκου: τό συμπυκνωμένο προϊόν που προέρχεται από την επενέργεια διαλυτικού στο λυκίσκο·
- ε) προϊόντα ανάμικτα λυκίσκου: ή ανάμιξη δύο ή περισσότερων από τά προϊόντα που αναφέρονται άνωτέρω.

ΤΙΤΛΟΣ I

Έμπορία

Άρθρο 2

1. Τά προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1, τά όποια συλλέγονται στην Κοινότητα, ή παρασκευάζονται από λυκίσκο που συλλέγεται στην Κοινότητα υπόκεινται σε διαδικασία πιστοποίησης ένδειξεως της προελεύσεως.

2. Τό πιστοποιητικό χορηγείται μόνο για τά προϊόντα:

- που συλλέγονται στις άναγνωρισμένες περιοχές παραγωγής ή που παρασκευάζονται από προϊόντα αυτού του είδους·
- που ανήκουν σε ποικιλίες, που αναφέρονται στον κοινοτικό πίνακα ποικιλιών ή παρασκευάζονται από προϊόντα αυτού του είδους·
- που παρουσιάζουν τά ποιοτικά χαρακτηριστικά που ανταποκρίνονται στα ελάχιστα όρια εμπορίας που ισχύουν σε ένα καθορισμένο στάδιο εμπορίας.

3. Τό Συμβούλιο, με πρόταση της Έπιτροπής κατά τη διαδικασία ψηφοφορίας που προβλέπεται στο άρθρο 43 παράγραφος 2 της συνθήκης, θεσπίζει για κάθε προϊόν τους γενικούς κανόνες της διαδικασίας πιστοποίησης της ένδειξεως προελεύσεως καθώς καί την ήμερομηνία της εφαρμογής τους.

Άρθρο 3

1. Κατά τό μέτρο που τά προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1 υπόκεινται σε διαδικασία πιστοποίησης της ένδειξεως προελεύσεως, μπορούν να τίθενται σε εμπορία ή να εξάγονται μόνο αν έχει χορηγηθεί τό πιστοποιητικό.

2. Δύνανται να αποφασίζονται μέτρα παρεκκλίσεως της προβλεπομένης στην παράγραφο 1 διατάξεως, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 20:

- α) για την ίκανοποίηση των εμπορικών απαιτήσεων όρισμένων τρίτων χωρών· ή
- β) για τά προϊόντα που προορίζονται για ιδιαίτερες χρήσεις.

Τά μέτρα που προβλέπονται στο προηγούμενο εδάφιο πρέπει:

- να μην επηρεάζουν την κανονική διάθεση των προϊόντων για τά όποια έχει χορηγηθεί τό πιστοποιητικό ένδειξεως προελεύσεως·
- καί να διασφαλίζουν την άποφυγή κάθε συγχύσεως με τά προϊόντα αυτά.

Άρθρο 4

1. Για τό λυκίσκο που συλλέγεται στην Κοινότητα καθορίζεται μία σταθερή ποιότητα σε σχέση με τά εξωτερικά χαρακτηριστικά καί με αντικειμενικά κριτήρια.

2. Οί λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 20.

Άρθρο 5

1. Τά προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1, προε-

λεύσεως τρίτων χωρών, δύνανται να εισάγονται μόνο εφ' όσον παρουσιάζουν ποιοτικά χαρακτηριστικά τουλάχιστον ισοδύναμα με τα ελάχιστα όρια εμπορίας που έχουν αποφασισθεί για τα ίδια προϊόντα που συγκομίζονται στην Κοινότητα ή που παρασκευάζονται από προϊόντα αυτού του είδους.

2. Τα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1, συνοδευόμενα από μία θεβαίωση που εκδίδεται από τις αρχές της χώρας καταγωγής και ή οποία αναγνωρίζεται ως ισοδύναμη με το πιστοποιητικό της ενδείξεως προελεύσεως, θεωρούνται ότι παρουσιάζουν τα χαρακτηριστικά που αναφέρονται στην παράγραφο 1.

3. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 20.

ΤΙΤΛΟΣ II

Συμβάσεις παραδόσεως

Άρθρο 6

1. Κάθε σύμβαση για την παράδοση λυκίσκου που έχει παραχθεί στην Κοινότητα, που συνήφθη μεταξύ ενός παραγωγού ή ενωμένων παραγωγών αφ' ενός, και ενός αγοραστή ή έτερου, καταχωρείται από τους οργανισμούς που ορίζονται για το σκοπό αυτό από κάθε Κράτος μέλος παραγωγό.

2. Οι συμβάσεις για την παράδοση καθορισμένων ποσοτήτων σε τιμές συμφωνημένες για περίοδο που καλύπτει μία ή περισσότερες συγκομιδές και που συνάπτονται πριν από την 1η Αυγούστου του έτους της πρώτης συγκομιδής ονομάζονται «εκ των προτέρων συναπτόμενες συμβάσεις» που αποτελούν αντικείμενο ξεχωριστής καταχώρησης.

3. Τα Κράτη μέλη ανακοινώνουν περιοδικά στην Επιτροπή τις στατιστικές πληροφορίες που αφορούν τις καταχωρήσεις των συμβάσεων.

4. Τα στοιχεία που αποτελούν το αντικείμενο της καταχώρησης μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού.

5. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου αποφασίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 20.

ΤΙΤΛΟΣ III

Όμαδες παραγωγών

Άρθρο 7

1. Κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού νοείται ως «αναγνωρισμένη ομάδα παραγωγών», ομάδα παραγωγών λυκίσκου που συστήνεται με πρωτοβουλία των παραγωγών με σκοπό ιδίως:

- α) να προσαρμόσουν από κοινού την παραγωγή τους στις απαιτήσεις της αγοράς,
- β) να βελτιώσουν την παραγωγή με τη μετατροπή των ποικιλιών και με την αναδιάρθρωση των φυτειών,
- γ) να προωθήσουν την ορθολογική οργάνωση και τη μηχανοποίηση των εργασιών καλλιέργειας και συγκομιδής με σκοπό τη βελτίωση της απόδοσης της παραγωγής,

και που έχει αναγνωρισθεί από ένα Κράτος μέλος δυνάμει των διατάξεων της παραγράφου 3.

2. Κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού νοείται ως «αναγνωρισμένη ένωση» ή ένωση αναγνωρισμένων ομάδων παραγωγών που επιδιώκει τους ίδιους στόχους με τις ομάδες αυτές και που έχει αναγνωρισθεί από ένα Κράτος μέλος δυνάμει των διατάξεων της παραγράφου 3.

3. Τα Κράτη μέλη αναγνωρίζουν τις ομάδες παραγωγών και τις ενώσεις τους κατόπιν σχετικής αιτήσεως εφ' όσον πληρούν τους εξής γενικούς όρους:

- α) εφαρμόζουν τους κοινούς κανόνες παραγωγής και διαθέσεως στην αγορά (πρώτο στάδιο εμπορίας)
- β) συμπεριλαμβάνουν στο καταστατικό τους την υποχρέωση για τους παραγωγούς μέλη των ομάδων και για τις αναγνωρισμένες ομάδες παραγωγών, μελών της ενώσεως:

- είτε να διαθέτουν στην αγορά το σύνολο της παραγωγής για την οποία έχουν προσχωρήσει στην ομάδα ή στην ένωση βάσει των κανόνων της εισφοράς και της διαθέσεως στην αγορά που θεσπίζονται και ελέγχονται αντιστοίχως από την ομάδα ή την ένωση,
- είτε να διαθέτουν στην αγορά το σύνολο εκείνης της παραγωγής τους που αποτέλεσε το αντικείμενο της αναγνώρισεως, αντιστοίχως από την ομάδα ή την ένωση, είτε στο όνομα ή για λογαριασμό των μελών, είτε για λογαριασμό των μελών, είτε στο όνομα και για λογαριασμό της ομάδας ή της ενώσεως.

Όσον αφορά τις ομάδες παραγωγών, η υποχρέωση αυτή δεν εφαρμόζεται στα προϊόντα:

- για τα οποία οι παραγωγοί έχουν συνάψει συμβάσεις πωλήσεως ή τα οποία υπεσχέθησαν πριν προσχωρήσουν στην ομάδα, εφ' όσον η ομάδα αυτή έχει ενημερωθεί, πριν από την προσχώρηση, για την έκταση και τη διάρκεια των υποχρεώσεων που έχουν αναληφθεί κατ' αυτόν τον τρόπο και τις έχει εγκρίνει,
- που οι παραγωγοί δύνανται, μετά την προσχώρησή τους και κατόπιν ρητής εγκρίσεως της ομάδας, να αποκλείουν μέσω της ομάδας αυτής τη διάθεση στην αγορά

γ) αποδεικνύεται ότι έχουν επαρκή οικονομική επάρκεια

δ) αποκλείουν για το σύνολο των δραστηριοτήτων

τους κάθε διάκριση μεταξύ των παραγωγών ή ομάδων της Κοινότητας βασισμένη ιδίως στην ιθαγένεια ή στον τόπο εγκαταστάσεώς τους·

ε) συμπεριλαμβάνουν στο καταστατικό τους διατάξεις που αποβλέπουν στην εξασφάλιση ότι τα μέλη μιας ομάδας ή μιας ενώσεως, που θα ήθελαν να αποποιηθούν την ιδιότητα του μέλους, να δύνανται να το κάνουν μόνο:

— μετά από περίοδο τριετίας από της προσχωρήσεως στην ομάδα ή στην ένωση,

— και υπό τον όρο να προειδοποιηθεί η ομάδα ή η ένωση τουλάχιστον δώδεκα μήνες πριν από την αποχώρησή τους·

στ) έχουν την αναγκαία ικανότητα δικαίου με τους όρους που προβλέπονται από την εθνική νομοθεσία, για να προβαίνουν στις συναφείς με την αποστολή τους πράξεις·

ζ) προβλέπουν στο καταστατικό τους την υποχρέωση να κρατούν ξεχωριστά λογιστικά στοιχεία για τις δραστηριότητες που αποτελούν το αντικείμενο αναγνώρισέως τους.

4. Άρμόδιο για την αναγνώριση των ομάδων παραγωγών και των ενώσεών τους είναι το Κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου η ομάδα παραγωγών ή η ένωση έχουν την έδρα τους, σύμφωνα με το καταστατικό.

5. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου και ιδίως εκείνες που αφορούν τους όρους που προβλέπονται στην παράγραφο 3 υπό α) και γ) καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 20.

Άρθρο 8

Τα Κράτη μέλη δύνανται να χορηγούν ενίσχυσεις στις αναγνωρισμένες ομάδες παραγωγών, κατά τη διάρκεια των τριών ετών από της αναγνώρισέως τους, για να ενθαρρύνουν τη σύστασή τους και να διευκολύνουν τη λειτουργία τους. Το ποσό των ενισχύσεων αυτών δεν μπορεί να υπερβαίνει, το πρώτο, το δεύτερο και το τρίτο έτος, αντίστοιχα 3%, 2% και 1% της αξίας των προϊόντων που είναι αναγνωρισμένα και τίθενται σε έμπορο. Οι ενισχύσεις αυτές δεν είναι δυνατό να υπερβαίνουν κατά τη διάρκεια του πρώτου έτους το 60%, κατά τη διάρκεια του δεύτερου έτους το 40%, κατά τη διάρκεια του τρίτου έτους το 20% των εξόδων διαχειρίσεως της ομάδος παραγωγών. Η αξία των εμπορευσιμων προϊόντων καθορίζεται κατ' αποκοπή, για κάθε έτος, με βάση:

— τη μέση εμπορεύσιμη παραγωγή των προσχωρούντων παραγωγών, κατά τα τελευταία τρία ημερολογιακά έτη που προηγούνται της προσχωρήσεώς τους,

— τις μέσες τιμές στην παραγωγή που επιτυγχάνονται από τους παραγωγούς αυτούς κατά τη διάρκεια της ίδιας περιόδου.

Άρθρο 9

Τα Κράτη μέλη μπορούν να χορηγούν στις ομάδες παραγωγών, για τις εργασίες που εκτελέσθηκαν το αργότερο μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1975, ενισχύσεις μέχρι 1500 λογιστικές μονάδες κατ' ανώτατο όριο ανά έκταριο, προοριζόμενες για τη μετατροπή των ποικιλιών και για την αναδιάρθρωση των φυτειών που αναφέρονται στο άρθρο 7 παράγραφος 1, υπό β).

Άρθρο 10

1. Το Συμβούλιο, προτάσει της Έπιτροπής, σύμφωνα με τη διαδικασία ψηφοφορίας που προβλέπεται στο άρθρο 43 παράγραφος 2 της συνθήκης, θεσπίζει τους γενικούς κανόνες εφαρμογής των άρθρων 8 και 9.

2. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής των άρθρων 8 και 9 καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 20.

ΤΙΤΛΟΣ IV

Ένισχυση στους παραγωγούς

Άρθρο 11

Κάθε έτος πριν από την 30η Απριλίου, η Έπιτροπή υποβάλλει στο Συμβούλιο μία έκθεση σχετική με την κατάσταση της παραγωγής και έμπορίας του λυκίσκου.

Η έκθεση αυτή λαμβάνει υπόψη ιδίως την εξέλιξη των τιμών, των φυτειών, της παραγωγής και των αναγκών.

Άρθρο 12

1. Συνιστάται καθεστώς ενίσχυσεως για το λυκίσκο που παράγεται στην Κοινότητα.

2. Δύναται να χορηγείται ενίσχυση στους παραγωγούς με σκοπό την πραγματοποίηση ικανοποιητικού εισοδήματος.

3. Το ποσό της ενίσχυσεως αυτής ανά έκταριο, που διαφέρει σε σχέση με τις ποικιλίες, καθορίζεται λαμβάνοντας υπόψη:

α) το μέσο έσοδο που πραγματοποιήθηκε συγκρινόμενο με τα μέσα έσοδα που πραγματοποιήθηκαν για τις προηγούμενες καλλιέργειες·

β) από την κατάσταση και την προβλεπόμενη τάση της αγοράς στην Κοινότητα·

γ) από την εξέλιξη της εξωτερικής αγοράς καθώς και από τις τιμές στις διεθνείς συναλλαγές.

4. Σε περίπτωση που η έκθεση που αναφέρεται στο άρθρο 11 εμφανίζει κίνδυνο δημιουργίας διαρθρωτικών πλεονασμάτων ή διαρθρωτικής δυσχέρειας εφοδιασμού της Κοινοτικής αγοράς του λυκίσκου, η χορήγηση της

ένισχύσεως είναι δυνατό να περιορισθεί σε ένα ποσό που αντιστοιχεί σε όρισμένη έκταση, με βάση το μέσο όρο της καλλιεργθείσης εκτάσεως κατά τη διάρκεια των τριών ετών που προηγούνται του υπό εξέταση έτους.

5. Το ποσό της ένισχύσεως που ισχύει για τις εκτάσεις τις σχετικές με τη συγκομιδή του προηγούμενου ημερολογιακού έτους προσδιορίζεται, πριν από την 30ή Ιουνίου, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 43 παράγραφος 2 της συνθήκης.

Άρθρο 13

1. Η ένισχυση χορηγείται στους παραγωγούς για τις εκτάσεις που έχουν καταχωρηθεί και στις οποίες έχει γίνει ή συγκομιδή.

Τα Κράτη μέλη υποδεικνύουν τους οργανισμούς που έχουν την ικανότητα να προβαίνουν, για κάθε παραγωγό, στην καταχώρηση των εκτάσεων που προορίζονται για την καλλιέργεια του λυκίσκου και που είναι επιφορτισμένοι με τον έλεγχο και την ενημέρωση της καταχωρήσεως αυτής.

2. Για την εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος άρθρου, τα Κράτη μέλη μπορούν να θεωρούν μία αναγνωρισμένη ομάδα παραγωγών ως ένα μόνο παραγωγό.

3. Το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, σύμφωνα με τη διαδικασία ψηφοφορίας που προβλέπεται στο άρθρο 43 παράγραφος 2 της συνθήκης, θεσπίζει τους γενικούς κανόνες εφαρμογής του παρόντος άρθρου.

4. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 20.

ΤΙΤΛΟΣ V

Καθεστώς συναλλαγών με τρίτες χώρες

Άρθρο 14

Εκτός αντιθέτων διατάξεων του παρόντος κανονισμού ή παρεκκλίσεως, που αποφασίζεται από το Συμβούλιο προτάσει της Επιτροπής, σύμφωνα με τη διαδικασία ψηφοφορίας που προβλέπεται στο άρθρο 43 παράγραφος 2 της συνθήκης, απαγορεύονται στις συναλλαγές με τις τρίτες χώρες:

- a) η είσπραξη κάθε φορολογικής επιβαρύνσεως ισοδυνάμου αποτελέσματος με δασμό·
- b) η εφαρμογή κάθε ποσοτικού περιορισμού ή μέτρου ισοδυνάμου αποτελέσματος.

Άρθρο 15

1. Εφ' όσον, στην Κοινότητα, η αγορά των προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 1 υφίσταται ή κινδυνεύει να υποστεί, λόγω των εισαγωγών και εξαγωγών,

σοβαρές διαταραχές ικανές να θέσουν σε κίνδυνο τους στόχους του άρθρου 39 της συνθήκης, δύνανται να εφαρμόζονται στις συναλλαγές με τις τρίτες χώρες κατάλληλα μέτρα μέχρις ότου εκλείψει ή διαταραχή ή ο κίνδυνος διαταραχής.

Το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, σύμφωνα με τη διαδικασία ψηφοφορίας που προβλέπεται στο άρθρο 43 παράγραφος 2 της συνθήκης, καθορίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής της παρούσης παραγράφου και προσδιορίζει τις περιπτώσεις και τα όρια, μέσα στα οποία τα Κράτη μέλη μπορούν να λαμβάνουν συντηρητικά μέτρα.

2. Αν προκύψει κατάσταση που αναφέρεται στην παράγραφο 1, η Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεως ενός Κράτους μέλους ή με δική της πρωτοβουλία, αποφασίζει για τα αναγκαία μέτρα που ανακοινώνονται στα Κράτη μέλη και τα οποία είναι άμεσου εφαρμογής. Αν η Επιτροπή έχει επιληφθεί μιάς αιτήσεως ενός Κράτους μέλους, τότε αποφασίζει σε είκοσι τέσσερις ώρες από τη λήψη της αίτησεως.

3. Κάθε Κράτος μέλος μπορεί να φέρει ενώπιον του Συμβουλίου τα μέτρα που έλαβε ή Επιτροπή, σε προθεσμία τριών εργασίμων ημερών από της ανακοίνωσης. Το Συμβούλιο συγκαλείται άμελλητί. Μπορεί, σύμφωνα με τη διαδικασία ψηφοφορίας που προβλέπεται στο άρθρο 43 παράγραφος 2 της συνθήκης, να τροποποιήσει ή να ακυρώσει τα μέτρα αυτά.

ΤΙΤΛΟΣ VI

Γενικές διατάξεις

Άρθρο 16

Με την επιφύλαξη αντιθέτων διατάξεων του παρόντος κανονισμού, τα άρθρα 92, 93, και 94 της συνθήκης εφαρμόζονται στην παραγωγή και στο εμπόριο των προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1.

Εν τούτοις, η ένισχυση που χορηγείται από ένα Κράτος μέλος στους παραγωγούς λυκίσκου μπορεί να διατηρείται κατά τη διάρκεια της ισχύος των συμβάσεων που έχουν συναφθεί πριν από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού, εφ' όσον η ένισχυση αυτή υπερβαίνει το ποσό της κοινοτικής ένισχύσεως ή οποία αναφέρεται στο άρθρο 12. Η ένισχυση αυτή δεν είναι ανανεώσιμη.

Άρθρο 17

1. Οι κανονιστικές διατάξεις περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής εφαρμόζονται στην αγορά των προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1, από την ημερομηνία θέσεως σε εφαρμογή του καθεστώτος που προβλέπεται στον παρόντα κανονισμό.

2. Τα μέτρα που προβλέπονται στα άρθρα 8 και 9 αποτελούν μία κοινή δράση κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 729/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 1970, περί χρηματοδότησεως της κοινής γεωργικής πολιτικής⁽¹⁾.

3. Το ΕΓΤΠΕ, τμήμα προσανατολισμού, αποδίδει στα Κράτη μέλη το 25% των επιλεξιμών δαπανών που πραγματοποιήσαν για τις ενέργειες που προβλέπονται στο άρθρο 8 και 50% των επιλεξιμών δαπανών που πραγματοποιήσαν για τις ενέργειες που προβλέπονται στο άρθρο 9.

4. Οι αιτήσεις αποδόσεως αφορούν τις δαπάνες που γίνονται κατά τη διάρκεια ενός ημερολογιακού έτους και υποβάλλονται στην Έπιτροπή πριν από την 30ή Ιουνίου του επομένου έτους.

5. Το προβλεπόμενο ολικό κόστος σε βάρος του ΕΓΤΠΕ από την κοινή δραστηριότητα ανέρχεται σε 1,6 εκατομμύρια λογιστικές μονάδες.

6. Η διάρκεια για την πραγματοποίηση της δραστηριότητας που αναφέρεται στο άρθρο 8 περιορίζεται για περίοδο δέκα ετών, που υπολογίζεται από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του παρόντος κανονισμού.

7. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής της παραγράφου 3 καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 729/70.

Άρθρο 18

Τα Κράτη μέλη και η Έπιτροπή ανακοινώνουν αμοιβαία τα αναγκαία στοιχεία για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού. Οι λεπτομέρειες ανακοινώσεως και διαδόσεως των στοιχείων αυτών καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 20.

Άρθρο 19

1. Συνιστάται Έπιτροπή Διαχειρίσεως Λυκίσκου, έφ' εξής καλουμένη «έπιτροπή», που αποτελείται από αντιπροσώπους των Κρατών μελών και προεδρεύεται από αντιπρόσωπο της Έπιτροπής.

2. Στην έπιτροπή, οι ψήφοι των Κρατών μελών σταθμίζονται σύμφωνα με το άρθρο 148 παράγραφος 2 της συνθήκης. Ο πρόεδρος δεν ψηφίζει.

Άρθρο 20

1. Σε περίπτωση αναφοράς στη διαδικασία που καθορίζεται στο παρόν άρθρο, η έπιτροπή συγκαλείται από τον πρόεδρό της, είτε κατόπιν δικής του πρωτοβουλίας

είτε κατόπιν αίτησεως του αντιπροσώπου Κράτους μέλους.

2. Ο αντιπρόσωπος της Έπιτροπής υποβάλλει σχέδιο για τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν. Η έπιτροπή διατυπώνει τη γνώμη της για τα μέτρα αυτά εντός προθεσμίας την οποία μπορεί να όρίσει ο πρόεδρος σε συνάρτηση με τον επείγοντα χαρακτήρα των προς εξέταση θεμάτων. Η απόφαση λαμβάνεται κατά πλειοψηφία δώδεκα ψήφων.

3. Η Έπιτροπή θεσπίζει τα μέτρα τα οποία είναι άμεσου εφαρμογής. Έν τούτοις, αν αυτά δεν είναι σύμφωνα με τη γνώμη που διατύπωσε η έπιτροπή, τα μέτρα αυτά ανακοινώνονται άμέσως από την Έπιτροπή στο Συμβούλιο. Στην περίπτωση αυτή, η Έπιτροπή μπορεί να αναβάλει το πολύ για ένα μήνα από της ανακοινώσεως αυτής, την εφαρμογή των αποφασιζομένων μέτρων.

Το Συμβούλιο, σύμφωνα με τη διαδικασία ψηφοφορίας που προβλέπεται στο άρθρο 43 παράγραφος 2 της συνθήκης, μπορεί να λάβει διαφορετική απόφαση εντός προθεσμίας ενός μηνός.

Άρθρο 21

Η έπιτροπή μπορεί να εξετάσει κάθε άλλο θέμα που υποβάλλεται από τον πρόεδρό της, είτε με δική του πρωτοβουλία είτε μετά από αίτηση του αντιπροσώπου Κράτους μέλους.

Άρθρο 22

Ο παρών κανονισμός πρέπει να εφαρμόζεται έτσι ώστε να λαμβάνονται υπόψη, παράλληλα και με κατάλληλο τρόπο, οι στόχοι που προβλέπονται στα άρθρα 39 και 110 της συνθήκης.

Άρθρο 23

Σε περίπτωση που θα ήταν αναγκαία η λήψη μεταβατικών μέτρων για τη διευκόλυνση της μεταβάσεως από το ισχύον καθεστώς στα Κράτη μέλη σε εκείνο που προβλέπεται από τον παρόντα κανονισμό, ιδίως στην περίπτωση που η εφαρμογή του νέου καθεστώτος στην προβλεπόμενη ημερομηνία θα προσέκρουε σε πολλές δυσκολίες, τα μέτρα αυτά αποφασίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 20. Παραμένουν σε εφαρμογή το αργότερο μέχρι την 31η Ιουλίου 1972.

Άρθρο 24

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την τρίτη ημέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Οι διατάξεις των άρθρων 11, 12 και 13 εφαρμόζονται για πρώτη φορά για την έσοδεία του 1971.

(1) ΕΕ αριθ. Ν 94 της 28.4.1970, σ. 13.

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε Κράτος μέλος.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις 26 Ιουλίου 1971.

Γιά τό Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

A. MORO

376R0707

31.3.76

Επίσημη Έφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αριθ. N 84/1

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΟΚ) αριθ. 707/76 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 25ης Μαρτίου 1976

περί αναγνώρισεως των ομάδων παραγωγών μεταξοσκωλήκων

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τή συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 43,

τήν πρόταση της Έπιτροπής,

τή γνώμη της Συνελεύσεως⁽¹⁾,

τή γνώμη της Οικονομικής και Κοινωνικής Έπιτροπής⁽²⁾,

Έκτιμώντας:

οτι για τη συμβολή στην εξασφάλιση δικαίου εισοδήματος στους έκτροφείς μεταξοσκωλήκων και για τη σταθεροποίηση της αγοράς των προϊόντων αυτών, απαιτείται η προώθηση της συγκεντρώσεως της προσφοράς και η από κοινού, εκ μέρους των έκτροφών, προσαρμογή της παραγωγής τους στις απαιτήσεις της αγοράς·

οτι οι στόχοι αυτοί δύνανται να πραγματοποιηθούν με τη σύσταση ομάδων παραγωγών, που προβλέπουν για τα μέλη τους την υποχρέωση τηρήσεως ορισμένων κανόνων σχετικά με την παραγωγή και την έμπορία·

οτι για να αποφευχθεί κάθε διάκριση μεταξύ των παραγωγών και να εξασφαλισθεί η ένότητα και η αποτελεσματικότητα της αναληφθείσης δράσεως, πρέπει να καθορισθούν για το σύνολο της Κοινότητας, οι προϋποθέσεις τις οποίες πρέπει να πληρούν οι ομάδες παραγωγών για να αναγνωρίζονται από τα Κράτη Μέλη,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

Άρθρο 1

Κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού, ως «αναγνωρισμένη ομάδα παραγωγών» νοείται κάθε ομάδα έκτροφών μεταξοσκωλήκων που συνιστάται με πρωτοβουλία των ιδίων των παραγωγών, με σκοπό ιδίως:

- α) να προωθήσει τη συγκέντρωση της προσφοράς·
- β) να θέσει στη διάθεση των ενωμένων παραγωγών, τεχνικά μέσα κατάλληλα για τη συσκευασία, την αποθεματοποίηση και την έμπορία των προϊόντων που προέρχονται από την έκτροφή μεταξοσκωλήκων και που συνεπάγονται για τους έκτροφείς την υποχρέωση:
 - να πραγματοποιούν τη διάθεση στην αγορά, δηλαδή την πώληση στο χονδρεμπόριο ή στην καταναλώτρια βιομηχανία, του συνόλου της παραγωγής τους διά μέσου της ομάδος παραγωγών, ή οποία πάντως δύναται να επιτρέψει στους έκτροφείς να μην υποβάλλονται, για ορισμένες ποσότητες, στην υποχρέωση αυτή,
 - να εφαρμόζουν, όσον αφορά την παραγωγή και την έμπορία, τους κανόνες που υιοθέτησε ή ομάδα παραγωγών με σκοπό την προσαρμογή του όγκου της προσφοράς και της ποιότητας του προϊόντος στις απαιτήσεις της αγοράς,

και η οποία έχει αναγνωρισθεί από ένα Κράτος Μέλος σύμφωνα με το άρθρο 2.

Άρθρο 2

1. Τα Κράτη Μέλη αναγνωρίζουν, για τις δραστηριότητές τους που σχετίζονται με την παραγωγή και με τη διάθεση στην αγορά κουκουλιών, τις ομάδες που υποβάλλουν αίτηση και πληρούν τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 1 καθώς και στους έξης γενικούς κανόνες:

- α) δικαιολογούν έπαρκή οικονομική δραστηριότητα·
- β) αποκλείουν, για το σύνολο του πεδίου της δραστηριότητός τους κάθε διάκριση μεταξύ των έκτροφών της Κοινότητας, που προέρχεται ιδίως από την ιθαγένειά τους ή τον τόπο της εγκαταστάσεώς τους·
- γ) έχουν νομική προσωπικότητα ή έπαρκή νομική ικανότητα ώστε να είναι υποκείμενα δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, κατά την εθνική τους νομοθεσία·
- δ) περιλαμβάνουν στο καταστατικό τους:
 - την υποχρέωση να τηρούν χωριστά λογιστικά στοιχεία για τις δραστηριότητες που αποτελούν το αντικείμενο της αναγνωρίσεώς τους·

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. Α 53 της 8.3.1976, σ. 24.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. Α 50 της 4.3.1976, σ. 19.

— διατάξεις που αποβλέπουν να εξασφαλίσουν ότι τα μέλη ομάδος τα οποία επιθυμούν να παραιτηθούν από την ιδιότητά τους ως μέλη, δύναται μόνον έφ' όσον ήσαν μέλη τουλάχιστον επί τρία έτη μετά την αναγνώριση και με τον όρο ότι θα ειδοποιήσουν την ομάδα τουλάχιστον ένα έτος πριν την αποχώρησή τους. Οί διατάξεις αυτές εφαρμόζονται με την επιφύλαξη των έθνικών νομοθετικών ή κανονιστικών διατάξεων, οί όποιες αποβλέπουν, σε όρισμένες περιπτώσεις, στην προστασία της ομάδος ή των πιστωτών της, από τίς οικονομικές συνέπειες που θά μπορούσαν να προκύψουν από την αποχώρηση ενός μέλους ή στην παρεμπόδιση της αποχωρήσεως ενός μέλους κατά τη διάρκεια του οικονομικού έτους·

ε) δέχονται ως μέλη μόνο έκτροφείς μεταξοσκωλήκων.

2. Τό Κράτος Μέλος, στό έδαφος του όποιου έχουν

τήν καταστατική έδρα τους οί ομάδες, είναι αρμόδιο για την αναγνώριση.

Άρθρο 3

Οί λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος κανονισμού θεσπίζονται, έφ' όσον είναι αναγκαίο, κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στό άρθρο 12 του κανονισμού αριθ. 1308/70/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 29ης Ιουνίου 1970 περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα του λίνου και της καννάβεως⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε από την πράξη περί των όρων προσχωρήσεως και περί προσαρμογών των συνθηκών⁽²⁾.

Άρθρο 4

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την 1η Άπριλίου 1976.

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τά μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε Κράτος Μέλος.

Έγινε στίς Βρυξέλλες, στίς 25 Μαρτίου 1976.

Γιά τό Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

M. MART

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. Ν 146 της 4.7.1970, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. Ν 73 της 27.3.1972, σ. 14.